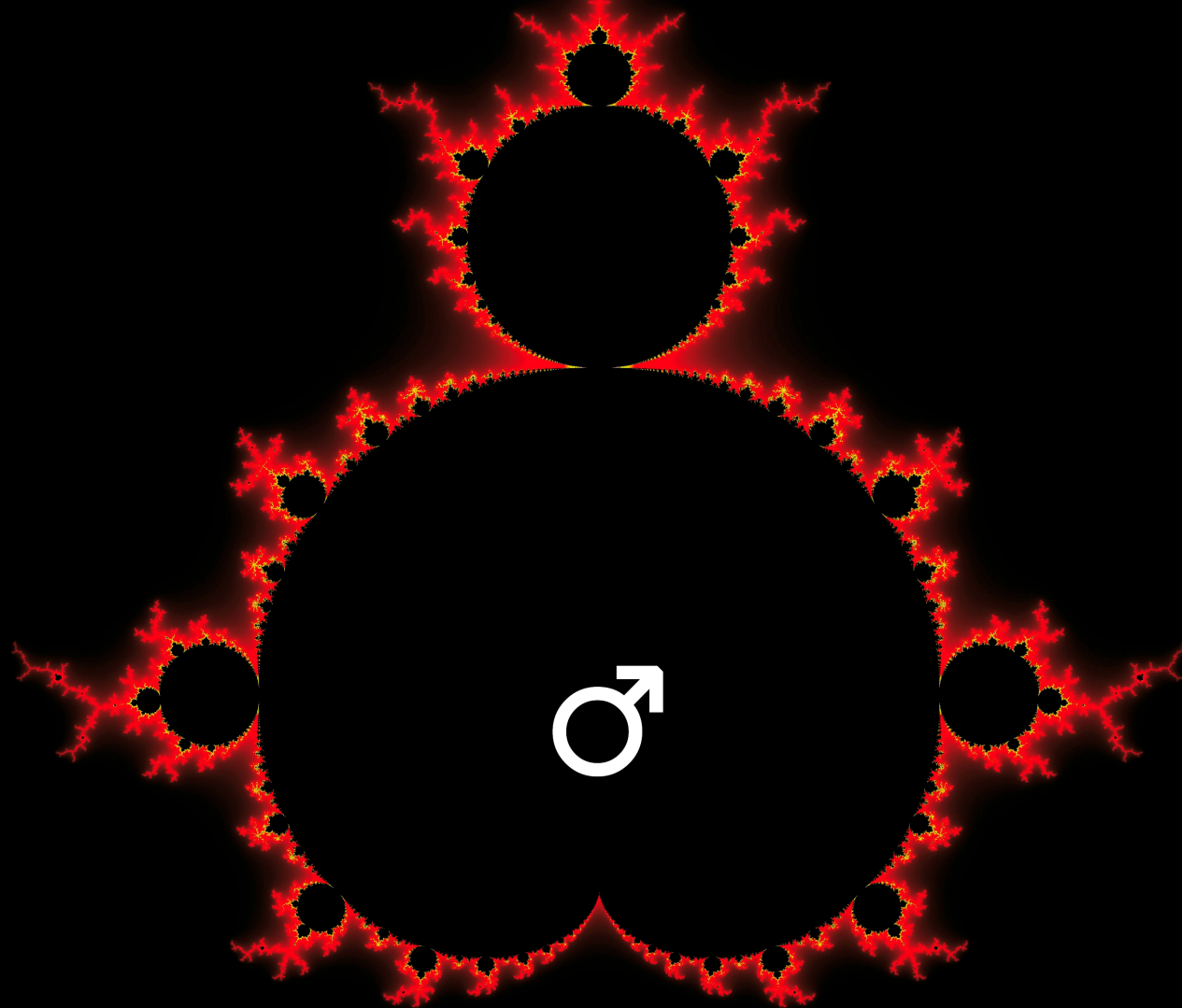

Viola Zoltán

A szexbomba

2024

Viola Zoltán

A szexbomba

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2024

Tartalomjegyzék

1. fejezet: Merénylet.....	4
2. fejezet: A lábadozó.....	20
3. fejezet: A szexbombák.....	80

1. fejezet: Merénylet

Magadár ott állt a kikötéshez készülődő gőzhajó korlátjának támaszkodva. Mélyen alatta a lapátkerék kavarta szorgalmasan a vizet. A tajtékcepppek néha egészen idáig felrepültek, de Magadár nem bánta. Szerette a tenger illatát, s a sós ízt is a szájában.

Ez nem csoda. Hosszú éveken át kikötőparancsnok volt Behnot egyik legnagyobb városában, Szpülbüvürtben.

Mellette állt fia, Hariz. Szép szál, tizenhatéves legény volt. Érdeklődve nézegette apjával együtt Nika házait.

—Alig tudom elhinni, hogy ez lenne a csiszík fővárosa! - ráncolta össze a homlokát. —Hiszen itt nincs egyetlen normális épület sem! Schol egy emeletes ház, egyáltalán, kőépület...

—Csak ne becsüld le őket! - figyelmeztette őt apja. —Először is, nem igaz hogy nincsenek kőépületeik. Ott van az, az ott ni a hegy felé... az ha jól értettem a révkalauzt, a könyvtár. És még emelete is van! Rögvest mellette ott az iskola meg külön egy másik, ami zeneiskola... az a kettő ott ni... bár azt nem tudom hogy melyik melyik...

—Akárhogyis, de alig látok itt kőépületeket! Micsoda primitívség! Olyan az egész mint egy falu! Azám, apám, hogyan tudtál beszélni a révkalauzzal? Talán megtanultál csiszíul?

—Egyszerű, fiam! Evolul beszéltem vele! Ugyanis Behnotban született! Akkor állt be a csiszík közé, amikor az a kis összezőrdülés volt öt éve Szpülbüvürtben a Napsugár nevű hajójukkal!¹ Cumurilla a neve, ott áll a kapitányi hídon most, látod? Csinos kislány! Kár hogy az erkölcselenséget választotta!

—Szóval áruló!

—Úgy is mondhatjuk. De jól járt, az biztos! Révkalauz a fővárosban, az már valami! Nálunk ilyen fontos rangba csak katonai személyt helyeznek, az meg nem lehet nő. Különben alig néhány napja lehet révkalauz, mert ha igaz amit a szórólapjukban írtak, minden újonnan befogadott azzal kezdi, hogy öt évig iskolába jár náluk, mielőtt bármi érdemleges munkát is rábíznanak. Feltételezem különben, hogy sok más evol származású személy is élhet itt a fővárosukban, például tolmácsként.

—Ez az ő „főváros”-uk akkor is csak porfészek bármely kisvárosunkhoz mérten is!

—Nézd fiam, nem kívánom védeni a csiszíket, de azt sem szeretném ha lebecsülnéd őket! Mint katonaember mondom, hiszen őrnagy a rangom, nem jó az ha valaki lebecsüli az ellenséget – hát még ha nem is okvetlenül ellenség az illető!

—Igenis ellenségeink! Téged is vízbehajítottak akkor régen!

—De nem öltek meg, holott megtehették volna. Felhívom a figyelmedet, hogy itt láthatóan úgy van minden ahogy azt leírták: mindenki ötszobás házikóban lakik! Nincsenek nyomornegyedek mint nálunk, minden ház valóban ötszobásnak néz ki, azt írták hogy van egy hálószoba, egy hobbiszoba, egy fürdőszoba, egy konyha, és egy előszoba is. Nekik úgy tetszik, hogy valamiért nem építenek nagyobb házakat, legfeljebb a közösségi épületeknek. De nézd csak meg fiam a hajóikat! - és Magadár körbemutatott a kikötőben. —Ezek akármelyike a tengerfenékre paszírozhatná a mi hajónkat, ha úgy akarja, s legfeljebb a festék horzsolódna le a hajó orráról, mert olyan különleges acélokat gyártanak!

—Disznóság, hogy Behnot legnagyobb hajója törpének néz ki ezekhez képest! - mérgelődött nagy hazafiúi lelkesedésében Hariz, s még az öklét is megrázta a nem is nagyon messze horgonyzó óceánjárók felé.

Való igaz, Nika nagyon megváltozott az utóbbi évtizedekben, bár erről se Magadár, se a fia nem tudhatott. A városon ugyan kevés változás történt, hacsak az nem, hogy már a királynő palotája is bővült – immár hét teljes szobából állt, sokkal nagyobb volt tehát mint a közönséges csiszík ötszobás háza, bár továbbra is, szinte hagyományszerűen, fából készült. Ellenben Nika kikötőjét egy időben ellepték a kotrógépek, s irgalmatlanul kimélyítették, úgy, hogy a legislegnagyobb csiszí óceánjárók is beállhassanak a kilométeres messzeségben a tengerbe nyúló mólók mellé. Most is ahogy Hariz végignézett a kikötőn, legalább nyolc ilyen vízi szörnyeteget látott ott horgonyozni, a legkisebb is nagyobb volt mint az ő gőzhajójuk, a maga hatvan méte-

¹ Ennek története azon regényben van leírva, melynek címe: *Az Álszó Sziget*.

res hosszával, de akadt a csiszi hajók közt három is, amely ha jól becsülték, lehetett négyszáz méter hosszú is, és úgy emelkedett ki a tengerből a sok-sok fedélzet a csillogó-villogó kajütalakokkal, mint valami üvegből készült sziklaszirt!

És azt is tudták, hogy mindegyik ablak garantáltan golyóálló. Ágyúgolyó persze széttörné őket, de egy egyszerű puskaövedék, az nem. Az soha, még közvetlen közélről sem.

—Nevetséges, hogy egyetlen efféle hajójukba több ember fér, mint az egész fővárosukba! - fintorgott Hariz.

—Kevesebb azért mint hiszed – mindegyik ilyen hajón van több úszómedence is, meg helikopterpálya, meg tornaterem, hangversenysterem, étterem, könyvtár, meg mit tudom én még mi...

—Fenemód kényelmes népség! - szolt Hariz, azzal összehúzott szemmel kezdte méregetni a távolságot hajójuk és a távoli sziklaszirt tetejére épült királynői „palota” között. —Egy jó messzehordó ágyú talán elvinne odáig!

—Ne örülj meg fiam! Akár sikerülne, akár nem, rögvest jönnek ellenünk a helikopterekkel! Hiszen tudod hogy ezek az erkölcsstelen fehércselédek már a levegőt is meghódították! Különbben sem tudhatod, benne van-e épp a királynő a palotában! És még ha el is visz odáig az ágyú, nem tudsz tisztességesen célozni, mert túl magasan van a célpont!

—Jól van na, apám, én sem gondoltam komolyan, de nem tehetek róla – bosszant, hogy szemmel láthatóan megelőztek bennünket!

—Engem is bosszant, de épp ezen igyekeznek a követ úr segíteni! Nem is lesz olyan nagy a lemaradásunk, ha sikerül tető alá hozni a kereskedelmi egyezményt!

A kereskedelmi egyezmény megkötése azonban igencsak elhúzódott! Már rég kialudtak a tüzek az evol hajó kazánjában, már három napja is ott horgonyoztak az öbölben, s a királynő még mindig nem fogadta őket. Különböző magas rangú csiszi nők, akik magukat alkirálynőknek nevezték, ezek jártak ide-oda a hajó és a királynői palota között, s tudakolták, hogy voltaképpen mit is akarnak itt a barbárok? Miért jöttek? Mit remélnek? S így aztán Derdullál úr, a behnoti követ naphosszat csak dühöngött, mert még nem is látta a csiszi királynőt, egy szót sem beszélhetett vele, ám mindent de mindent le kellett írnia, hogy aztán az alkirálynők azt elvigyék a csiszi királynő elé.

—Ez aztán igazán tűrhetetlen! - üvöltözött egyik este is mérgesen. —Az a szétbaszott picsájú kurva még csak figyelemre se méltat bennünket! Soha sehol nem szokás, még ősi ellenségünknel, Dzidinorban sem, hogy ne fogadja az elnök a követet, hanem előbb mindent írásban követeljen tőle! Hát minek képzeled ezt magát mi?! A világ urának tán?!

—Inkább úrnőjének. - válaszolta Hariz, aki épp ott volt és hallotta ezt.

—Ne szemtelenkedj, kölyök!

—Eszem ágában sincs, követ úr! De hát tényleg nő, nem lehet tehát úr, csak úrnő!

—Ráadásul tényleg a világ ura. Azaz úrnője. - sóhajtott Magadár.

—Elég ebből! Nem kell hogy már ti is védelmezzétek! Mi nem holmi barbár ország vagyunk, még ha ezek úgy is bánnak velünk, hanem igazi nagyhatalom! Nekünk is vannak fémhajóink, lőfegyvereink, ez a viselkedés tehát amit megengednek velünk, súlyosan megalázza a nemzeti büszkeségünket, orcánkba kergeti a vért, ez megengedhetetlen! Csak fogadjon a királynő, meg is mondom neki alaposan a véleményemet, úgy ám!

—Bocsáss meg követ úr, de ezt nem ajánlanám! Ha felbosszantjuk a királynőt, akkor vége minden kereskedelmi szerződésnek! Nincsenek ránszorulva! És ezt ők is tudják! Ráadásul én azt hiszem, nem is akarnak bennünket megalázni, egyszerűen így tesznek minden barbár hajóval. Amennyire az elmúlt esztendőben megismerhettem a szokásaikat, igyekeznek a minimálisra korlátozni a más népekkel folytatott érintkezést, mert azokat koszosaknak, s fertőzéseket terjesztőknek tartják! Tehát a királynő csak akkor fogad bárkit is, ha úgy véli, van a számára érdemleges mondanivalója! Náluk egyszerűen ilyenek a szokások!

—Rá kell őket kényszeríteni, hogy a mi szokásainkat kövessék!

—Ez nevetséges. - legyintett Magadár egy bosszús fintor kíséretében.

—Micsoda?! Maga őrnagy úr nevetségesnek merészeli minősíteni az állításomat?!

—Minden tisztelem dacára is igen, követ úr! Még hozzá katonaemberként mondom ezt, hadiszakértői minőségben, ha szabad ezt mondanom! Hiszen elég csak a térképre nézni, hogy rájövünk, semmi esélyünk ellenük egy háborúban, még akkor sem, ha ugyanolyan fegyvereink volnának! De nincsenek! Mídel sziget akkora lehet mint a csiszi Vamba szigete, de ennek is csak a fele Behnot, a másik Dzidinor! Hogy is kényszeríthetnénk bármit is *ezekre*!

—Akkor is több tiszteletet követelek meg magamnak!

—Attól hogy nem tisztelem minden véleményét, a hibásakat is, még tisztelem önt mint személyt, s mint országunk követét! - felelte Magadár, és fejét udvariasan megbiccentette a követ felé. Derdullál úr mérgesen pillantott rá, de nem szólt semmit.

Míg arra vártak hogy Zigília, a csiszi királynő fogadja őket, még a hajóról sem szállhattak le, ez szigorúan meg volt tiltva nekik. Unalmukban így csak a partot figyelhették, meg a falut, már amennyit láthattak belőle. Igaz, voltak távcsöveik, így sok részletet is szemügyre vehettek.

—Micsoda erkölcsi fertő! - fintorgott nem is egy közülük, amikor látták, hogy számos csiszi teljesen meztelenül napozik vagy fürdözik a tengerben, esetleg a Trócski folyóban, férfiak is, nők is, vegyesen. Néha-néha egyenesen azt látták, hogy ott a szabadban közösül egy-egy férfi és nő, a többiek szeme láttára. Ez ugyan nem volt gyakori, de időnként bizony előfordult. A többi csiszi ügyet sem vetett ezekre a párokra, bezzeg az evol hajó matrózai és utasai kigúvadt szemmel bámulták a jelenetet, a szemgolyójuk szinte hozzáragadt a távcső üvegéhez.

—Undorító, egyszerűen undorító! - köpött a part felé az evol követ is. —Barbárok ezek, én mondom, igenis ők a barbárok és nem mi, ahogy tartják! Fogalmuk sincs az illemről és a szeméremről!

—De legalább a cápáktól nem félnek! - hümmögött Hariz.

—Ugyan már, fiacskám, persze hogy félnek a cápáktól! Hát nem látod, hogy legfeljebb derékig érő vízbe mennek bele?! Ahol mégis mélyebbre mennek, az mind olyan terület, amit kerítés választ el a tenger többi részétől!

Végül mégis kibőjtölték hogy fogadja őket a csiszi királynő. Nyolc nappal azután hogy megérkeztek, felkereste őket egy bizonyos Magnúma nevű alkirálynő, és azt a hírt hozta, hogy másnap kora délután tiszteletüket tehetik Zigília királynő előtt. Egyben kiiktatta őket a követendő illemszabályokról is. Nem kell mellébeszélni; röviden, lényegre törően szóljon aki beszél; amikor meglátják a királynőt, elég annyit mondani hogy „Üdvözöllek királynő”, azután máris leülhetnek! A királynőt nem szabad jobban megközelíteni mint öt lépés. Amíg a palota felé mennek, azalatt semmi állatot nem szabad megölni vagy zavarni, kivéve ha valami szúnyog vagy más vérszívó rájuk száll, de ezeket rendszeresen irtják, tehát nemigen fordulnak elő itt a házak közt. Különösen tilos a kaméleonok bántalmazása, amiből több is található a palotán belül vagy annak közelében! Természetesen nem egymagukban kell a palotához vonulniuk, ő, Magnúma eljön időben értük, sőt először nem is odamennek, hanem egy külön e célra épült házhoz, ahol anyaszült meztelenre kell vetközniük, csiszi orvosnők tetőtől-talpig tisztára suvickolják és fertőtlenítik őket, a ruháikat ott hagyják, átöltöznek csiszi ruhába amit a csiszik ingyen adnak nekik, s aztán a saját ruháikat a fogadás végeztével ugyanott visszakaphatják.

Ez még mind rendjén való is lett volna, eltekintve attól, hogy nemigen tetszett Derdullál követnek hogy nők súrolják majd tisztára ömeztelenségét.

—Ott lent is? - kérdezte zavartan, a lábai felé pislogva.

—Sőt, ott a leginkább, mert ti barbárok hajlamosak vagytok épp azon a lényeges helyen elhanyagolni önmagatokat! - felelte cseppet sem pirulva Magnúma.

—De ezesetben előfordulhat ám, hogy... izé... hogy is mondjam...

—Ne zavartasd magadat ha felállna a szép nők látványától, ez ott senkit nem fog érdekelni, hozzá vagyunk szokva az ilyesmihez, és biztosíthatlak róla, hogy senki nem fog megerőszkölni! Soha még elő nem fordult Nornúda királynő kora óta, hogy csiszi nő vagy férfi barbár személlyel lepkézzék! - felelte olyan ártatlan nyíltsággal az alkirálynő, hogy nem is ő, de Derdullál követ pirult el a szavaira.

Nem volt más választása mint hogy beleegyezzék, csak hogy az már nem tetszett neki, hogy Magnúma alkirálynő azt a hírt hozta, hogy a csiszi királynő legfeljebb két évvel követet hajlandó fogadni.

—Dicső hazám számos magas személyisége kifejezetten azért tette meg ezt a nagy utat, hogy beszélhessen a csiszi királynővel! Nem fordulhatnak vissza dolguk végezetlen! - tiltakozott Derdullál.

—Márpedig a királynő így döntött, ezen tehát nem lehet változtatni! - szólt határozottan Magnúma. —És szerintem is helyesen döntött! Tökéletesen felesleges hogy több barbár bűzét szívja mint okvetlenül muszáj, s már az is hogy kettőtöket fogad, óriási engedmény, mert többnyire mindössze egy fővel tárgyal a barbár országok követei közül, már ha tárgyal egyáltalán, mert gyakori hogy nem is fogadja őket, és mi alkirálynők intézünk helyette mindent! Ez így van és nagyon helyes, mert kár épp őt, a Nép Anyját kitenni ama veszélynek, hogy valami undorító, halálos kórságot ragasztotok reá ti barbárok! Tudd meg, hogy jómagam kifejezetten azt tanácsoltam neki, hogy nemcsak ne kettőt, de egyet se fogadjon közületek, ő ragaszkodott ehhez, kimondottan csak azért, mert ti vagytok a jelenleg ismert legfejlettebb nép a bolygónkon, mármint miutánunk s a gyoelek és gurgujok után, természetesen!

S nem lehetett mit tenni, kénytelenek voltak mindent úgy csinálni ahogy az alkirálynő parancsolta nekik.

Derdullál követ természetesen elment a fogadásra, és sokáig tanakodott hogy kit vigyen magával. Volt a hajón négy miniszter is rajta kívül. Akárhogy törte a fejét, mindig csak arra a következtetésre jutott, hogy bármelyiket viszi is magával, nagyon megharagítja a másik hármat, valószínűleg örök, halálos ellenségei lesznek! Ezt természetesen nem akarta. S így aztán azt határozta el, hogy a társa aki elkíséri a királynőhöz – Magadár őrnagy lesz!

—Szívesen vinném valamelyikőtöket, tiszteletre méltó minisztertársak - magyarázta a másik négynek - de nem tehetem! Okvetlenül kell hogy egy katona is velem jöjjön, mert hisz látjátok, ki sem engednek a hajónkból bennünket, annyira féltik a királynőt, tehát ez az egyedüli módja annak, hogy egy katona végigjárja a várost, akarommondani ezt a porfészket valamennyire, és szemügyre vegye! Hiszen akármi is történhet, értitek ugye, s egy esetleges hadiállapot során felbecsülhetetlen értéke lehet az efféle információnak az ellenség fővárosáról!

Persze csöppet sem hitt ebben Derdullál, de jól hangzott, úgy vélte, emiatt nem sértődhetnek meg a miniszterek, az biztos hogy így egyiket sem részesítette több megtiszteltetésben, mint a másik hármat!

Másnap már korán reggel, sőt hajnalok hajnalán felverte őket legédesebb álmukból Magnúma alkirálynő, s elvezette az ászító Derdullált és Magadárt a külön a barbárok számára készített fürdőházhoz. Mint azt úgy mellékesen megtudták tőle, itt soha egyetlen csiszi sem fürdik, hiszen itt barbárokat mosdatnak, az a hely tehát veszélyes, tele lehet mindenféle mikrobával! Nem is Nika közepén épült, hanem a város legszélén, jó ötszáz méterre a legutolsó házaktól.

S itt minden úgy történt ahogy azt az alkirálynő elmondta nekik már jóval korábban, csak azt feledte el közölni velük tegnap, hogy a mosdatgatás-tisztítgatás, a tetvésségi, ruhességi, bolhássági vizsgálatok, a legkülönbözőbb belgyógyászati vizsgálatok hosszú órákat vesznek igénybe! Még a kéz- és lábkörmeiket is levágták, az esetleg megmaradt rész alatti koszt kipiszkálták, beleturkáltak a fenekükbe valami műszerrel hogy nem bélférgesek-e, a szájukat belülről fertőtlenítették szájpenész ellen, gargarizálniuk kellett, szemcseppeket kaptak, hogy a szem nyálkahártyáján levő baktériumokat elpusztítsák, kipucolták a fülzsírt a füleikből, megvizsgálták, nincs-e valami nemibetegségük, s még azt is megkövetelték, hogy megborotválkozzanak.

—És aki kifejezetten szakállas? - kérdezte Derdullál.

—Vagy levágja a szakállát-bajszát, vagy nem juthat a királynő elé! - hangzott a válasz. —E szörzeteken temérdek baktérium telepszik meg!

Cseppet sem jött korán értük az alkirálynő, mint kiderült, mert éppencsak hogy végeztek mindezzel délután kettőig. S még ezután is, mielőtt elindultak volna, nemcsak befűjták őket

mindenféle fertőtlenítőszerekkel jó vastagon, de még a hajukra is vastag gumisapkát húztak, úgy néztek ki mintha úszósapkát viselnének, izzadt is alatta a fejük istentelenül, és az orvosnők a lelkükre kötötték hogy le ne vegyék a királynő előtt, mert a haj nagy felületű, lehetetlen tökéletesen fertőtleníteni, tehát aki leveszi a sapkát, azt úgy tekintik mint aki a királynő életére tör, s azt azonnal lelövik a királynő körül levő testőrök!

—Hát nálatok a testőrök is nők?! - csodálkozott Magadár.

—Nem minden testőr, de a királynő védelmét természetesen csakis nők láthatják el! Ilyen fontos feladatot hogy is bízhatnánk férfiakra! - meresztett nagy szemeket rá az alkirálynő, mintha afféle képtelenséget kérdezett volna, hogy Csiszíföldön is fel szokott-e kelni néha a Nap.

—Hiszen ehhez nehezebb meghallgatást nyerni, mint Behnot elnökéhez! - morogta Derdullál.

—Nem szívesen lennék csiszi polgár, az már biztos!

Morgolódását meghallotta Magnúma, s hihetetlen göggel a szavában válaszolt neki.

—Természetesen csak a barbárokkal kapcsolatosan alkalmazunk ekkora elővigyázatosságot! Nyilvánvaló hogy aki csiszi, az bármikor felkeresheti a királynőt, hiszen a királynő a Nép Anyja! Egy csiszi nem olyan hogy kezét emeljen a saját Anyjára, tehát csiszitól nem kell félteni a királynőt! És a csiszik tiszták! De a barbárok mások, azoktól bármiféle ocsmányság, aljasság kitelik!

S amikor már közel voltak a palotához, kiderült, hogy egy fátýolszerű valamit kell a szájuk elé kötni, hogy még véletlenül se érhesse a lehelletük a királynőt!

De tény ami tény, ha sértette is őket hogy mennyire mocskosnak tartják őket a csiszik, ha már nevetségesnek is tündek ezek az óvintézkedések, tagadhatatlan hogy kaptak is cserébe valamit! Mert már az is meglepte őket, hogy Magnúma alkirálynő kiválóan beszélt az evol nyelvet, de most kiderült, hogy ugyanez elmondható Zigília királynőről is! Az első néhány mondat után Magadár úgy vélte, elég udvarias lesz ahhoz hogy megdicsérje a királynő nyelvtudását, különben teljes joggal, mert bár a királynő hangsúlya igencsak elárulta hogy nem anyanyelve az evol, de nem keresgélte a szavakat, minden szavukat értette, és gyorsan beszélt ha akart, nem „törte” hát a nyelvet.

—A Behnotból befogadott lányok közül néhányat tolmácsnak alkalmaztunk, tőlük tanultam! - hangzott a válasz.

Az pedig biztos, hogy amennyire ismerték a világot a behnotiak, nem sok király vagy királynő tanul meg egy idegen nyelvet alighogy felfedezik azt a népet! S a királynő ennek is magyarázatát adta.

—Illik hogy tudjam ama nép nyelvét, amely olyan fejlett mint az evolok.

Ezt szinte dicséretnek érezte Derdullál is és Magadár is. Jólesett a sok tisztasági óvintézkedés után. És nemcsak az után. Mert a csiszi királynő körül húsznál is több testőr üldögélt, némelyik kifejezetten óriási izmokkal, de kivétel nélkül mind rakétavetővel, amik fenyegetően meredtek kettejükre. Tudták hogy az első gyanús mozdulatra beléjük lőnek. S ha ez nem volna elég, a csiszi királynő jobbán és balján egy-egy asszonyszörnyeteg „trónolt”, akiket – Magadár úgy vélte – látott már amikor a Napsugár hajón töltött túszként vagy egy órácskát öt évvel ezelőtt. Azóta megtudta hogy ezeket valami venda nevű népből fogadták be a csiszik, és Ixilla meg Virimma a nevük.

Úgy is volt. Nagyon jól érezték magukat a királynő testőreiként. Most is alig várták hogy végre már tehessenek valamit Zigília érdekében, de tartottak tőle hogy erre bizony nem lesz módjuk.

—Feltételezem, hogy elolvastad amit írásba kellett foglalnom, hogy mi a célunk e követjárással. - kezdte Derdullál. —Válaszolj hát királynő, nemde te is úgy gondolod, hogy nagy előnyére szolgálna mindkét népnek e kereskedelmi szerződés?

—Úgy van. - bólintott Zigília.

Derdullál már éppen megkönnyebbülten sóhajtott, már látta amint a sikeres szerződésért jutalmul Behnot elnöke teliaggatja a mellét kitüntetések garmadájával, amikor Zigília királynő folytatta:

—Előnyös volna ez mindkét népnek, valóban, csak hogy nektek lényegesen előnyösebb, mint nekünk! Ha jól értettelek ugyanis, te nekünk lényegében különböző nyersanyagokat akarsz adni, ugye?

—Igen, Zigília! Felkerestük az általatok is ismert barbár országokat is az elmúlt öt évben a hajóinkkal, s megtudtuk, hogy nektek kéne például ezüst nagy mennyiségben. Aztán szükségetek van önre is, különböző ipari növényekre, mint például a len, gyapot, repce, napraforgó, aztán alkoholra, mézre és virágporra, sőt fára és fűrészporra is!

—Értesülésed meglehetősen pontos, bár méz és virágpor már nem is nagyon fontos nekünk, mert amióta kitenyésztettünk fullánktalan méheket, azóta a méhészkedés csöppet sem veszélyes, s van bőven mézünk. Csak azért veszünk még effélét a barbároktól mint méz meg virágpor, mert némely barbár országgal jó a viszonyunk, s így segítjük őket. Igazság szerint leginkább ezüst és ön kéne, de a rezet is szívesen látjuk. Mindez azonban már pusztán részletkérdés, itt az a gond hogy ti nyersanyagokat adnátok nekünk, cserébe azonban fejlett termékeket kértek! Sőt, nemcsak fejlett termékeket, de komplett gyártási rendszereket, technológiákat! S mi már a késztermékekből sem vagyunk hajlandók akármit Barbáriába szállítani, fegyvert és helikoptert például soha, hát még mennyire nem adjuk ki néhány tonna nyersanyagért ezek gyártásának a titkát! Amikor úgyis sejtem, hogy nem sok nyersanyagot lennétek képesek szállítani nekünk!

—Már dehogynem, királynő!

—Ugyan! Kétlem hogy elegendő mennyiséggel rendelkeznétek például ezüsből!

—Akár évente kétszáz tonnával is szállíthatunk, mert szerencsére éppen Behnoté Mídel sziget legnagyobb ezüsbányája!

—Csisziföld akkora, hogy ez a mennyiség csak egy csepp a tengerben! - legyintett Zigília. — Csisziföld akármennyi ezüstöt képes átvenni, Derdullál! Érted? Akármennyit! Tőlem hozhattok akár évi kétmillió tonna színezüstöt is. Adunk érte ugyanannyi aranyat, ha akarod. Sokkal jobban kell nekünk az ezüst mint az arany, mert fontos a fényképezéshez. Igaz, kifejlesztettünk már ezüstmentes sokszorosító eljárásokat is, de még kísérleti stádiumban vannak, nem olyan jó ezeknek a felbontása, és sajnos még nem is színesek. És még más vegyületekhez is kell nekünk az ezüst. Ha nem kell az arany, adunk buznyákat.

—Azt a műanyagpénzt?! - fűjt Derdullál, s megvetése kiült az arcára.

—Nem az a lényeg hogy miből van, hanem hogy mit lehet kapni érte! Tudok róla hogy bizonyos műanyagokat ti is ismertek, de ne hidd hogy a mi buznyákjainkat akár ti is képesek lehettek hamisítani! Amint megtudtam hogy ismeritek a műanyagipar alapjait, elrendeltem hogy dolgozzanak ki eljárást, amivel meg lehet különböztetni a mi buznyákjainkat a tietekétől! Íme az új buznyák! - azzal intett, mire az egyik alkirálynő egy tűzbuznyákost adott át Derdullálnak, s másikat pedig Magadárnak. Azok szemügyre vették az új „bankjegyet”, s megdöbbenek azon, amit láttak.

Az új buznyák kerete olyasféle volt mint a régi. A közepe azonban egy jókora téglalap alakú területen tökéletesen átlátszó, egészen üvegszerű műanyagból készült, bár az továbbra is hajlékony volt. S ezen műanyag belsejébe különböző más műanyagok színes csíkjai voltak belehelyezve, melyek a csiszik kedvenc jelszavait formázták:

„Minden hatalmat a nőknek!”
„Csisziföld a szabadság hazája!”

A két jelmondat között középen a csiszí zászló mutatkozott, a narancssárga alapon elhelyezkedő két összefonódott kéz.

—Nézzétek csak meg a másik oldalát is! - mosolygott a királynő.

A követek megfordították a buznyákot. Azt hitték, ott most tükörírással látják a két jelmondatot. De mintha varázslat történt volna: a buznyák átlátszó részén továbbra is átláttak, de tükörírásnak nyoma sincs, most is helyesen jelenik meg előttük a két jelmondat, de köztük már nem a csiszí zászló látszik, hanem egy csodálatosan élethű színes kaméleonfénykép, Csi-

szízföld állatjelképe! A túloldali csiszi zászlónak semmi részét nem látják ott, ahol nincs a kaméleonrajz, átlátnak a buznyákon, mintha nem is lenne semmi a másik oldalán!

Ismét megfordították, s most is átlátnak rajta, bár most a kaméleonnak nincs nyoma sem, ellenben ismét megjelenik a csiszi zászló!

Újabb fordítás: megint ott a kaméleon. De milyen tökéletes kaméleon! Egészen olyan, mintha benne lenne a buznyákban, még egy kis kert is ott van körülötte, térhatású a megjelenítés, ha kissé oldalról vizsgálják, belátnak mögé...

Az evol követek csak ámulni tudtak.

—Ezt hamisítsátok, ha tudjátok! - biztatta őket nem minden büszkeség nélkül Zigília. —Már néhány hónapja csak ilyen buznyákat adunk ki, a régieket öt éven belül mind kivonjuk a forgalomból. Ráadásul ez olyan, hogy felül és alul alumínium-, tantál-, titán- és wolframszálak húzódnak benne, és még ezeket is tudjuk könnyen ellenőrizni egy bizonyos módszerrel, hogy valóban abból vannak-e ezek a szálak! És ezek a fémszálak nem egyenletes vastagságúak, hanem mint a tenger hullámai, hol vékonyabbak, hol vastagabbak, egy bizonyos rendszer szerint, mikroszkóppal ez jól látható, s biztos hogy ti nem vagytok képesek ilyen finom fém-munkára, főleg nem ezeknél a rendkívül nehezen előállítható fémeknél! Tehát nem kell lebecsülni a mi műanyagpénzünket!

—Félreértesz királynő, nem becsüljük mi azt le... de hát azért nem kapnánk meg azt, amit akarunk!

—Bármit megvehettek ti is érte, amit a többi barbár!

—De mi szeretnénk kapni a motorjaitokból!

—Igen, meg helikoptert, meg bazukákat, meg nagy hajókat, meg még sok mást... olvastam a listádat! - bólintott a királynő. —De hát ez így nem megy! Ha egész Behnot kijelenti hogy mától csiszi, akkor természetesen minden segítséget megadunk ehhez. De ezesetben vállalni kell a csiszi életformát is!

—Erről szó sem lehet! Nem adhatjuk fel életformánkat, melyért nemzedékek ontották a vérüket! Nem térhetünk át a csiszi erkölcstelenségbe, már ne is haragudj, amikor a mi társadalmunknak az alapja a családi hűség, az egymás mellett való kitartás!

—Mi pedig nem oszthatjuk meg a titkainkat olyan állammal, mely bennünket potenciális ellenségnek tart! - jelentette ki a királynő határozottan.

—Ugyan már királynő, Behnot nem jelent veszélyt Csisziföldre, hiszen kis ország vagyunk hozzátok viszonyítva!

—Az igaz. Csakhogy tudok róla, hogy más barbár országoknak hajlandóak vagytok eladni gőzhajókat meg minden mást is, már Lulmannol is vett például gőzhajót tőletek, s ezért tán némi joggal feltételezem, hogy amint megtudnátok a helikopter vagy bármi más gyártási titkát, azonnal hajlandóak lennétek azt is eladni jó pénzért más országoknak! S így hamarosan az egész világ tudna mindent mint mi, s az már igenis veszélyes lenne Csisziföldre! Erről tehát szó sem lehet!

—Figyelmeztetlek királynő, magától Behnot elnökétől tudom, hogy azesetben ha sikertelenül járok, tehát nem egyezünk meg, állami monopóliumot fog kihirdetni az ezüst és ón kivitelére, tehát akkor egy gramm ércet sem kaphatsz Behnotból!

—Nem fogunk belehalni. Hanem én mást ajánlok. Bizonyos, nem stratégiai fontosságú termékek gyártási módszereivel esetleg hajlandó vagyok megismertetni benneteket, azesetben, ha megengeditek hogy követséget nyissunk Behnot fontosabb városaiban, s ezesetben azokat, akik kedvet éreznek a csiszi életformához, ott be is fogadnánk! Például az általatok leselejtezett gyerekeket.

—Ha még csak erről volna szó, nem is bánnánk, csakhogy jól tudom hogy amint beengedünk titeket az országba, azonnal nagy tömegeket mëtelyeznétek meg mindenféle felforgató gondolatokkal, és sok polgárunkat eltántorítanátok az erkölcsös élettől, hogy a kedvetekért csiszikké legyenek, vagy ha nem is, de Behnotban hódoljanak a züllésnek, csisziskedjenek, például meztelenül fürödjének, lefeküdjenek füvel-fával, meg egyebek... És ebből nem kérünk! Tudjuk hogy ez lenne, hallottunk már épp elég történetet ilyesmiről azon, általatok barbárnak tartott országokból, amelyek nem voltak e téren eléggé óvatosak! És már öt éve is, amikor először ér-

keztetek Behnotba, felháborító dolgokat cselekedtetek, dezertálásra biztattátok a derék szpül-büvürti polgárokat! Engedtek is sokan a csábításotoknak!

—Mindez csak azt bizonyítja a szememben, hogy az evol életformával nagy bajok vannak, mert ha tökéletes volna ott minden, senki nem kívánczolt volna el onnan! Például kötve hiszem hogy akadna csiszí, aki elvágyódna Behnotba Csiszíföldről, akit el lehetne csábítani! Ha nem akarjátok hogy a behnotiak megismerjék a csiszí életformát, az csak azt jelenti, hogy féltek az igazságainktól! De úgysem rekeszthetitek ki örökké a külvilágot a szigetetekről!

—Azt nem is akarjuk! Amint elmentünk más országokba, rögvést akadtak sokan, akik azokról a helyekről el akartak jönni Behnotba, s nem is tiltottuk meg ezt semelyiküknek sem, holott elképesztő zagyvaságokat fecsegnek, például van egy csoport, a karotányok... sőt, ezeknek nem is egy csoportja van... De még nekik is hagyjuk, hogy hadd prédikáljanak! Az evolok föld-je a szabadság hazája!

—Akkor miért csak minket, csiszíket akartok kitiltani onnan?

—Mert a karotányok csak ostobaságokat fecsegnek – ti ellenben erkölcstelenséget prédikáltok!

—Nem erőszak a jólét, Derdullál! Hogy mennyire barbár vagy, azt már az is bizonyítja, hogy többre becsülöd te is meg néped a karotányokat mint bennünket, a tiszta értelem szószólóit, de hát ezen nem segíthetek. Ezesetben azonban kérd helyettünk inkább a karotányoktól a fejlett technológiát, ha ugyan van nekik olyan, aminthogy pedig nincs, mert én nem segíthetek neked! Nem adok sem fejlett fegyvereket, sem fejlett közlekedési eszközt a kezetekbe, hogy aztán ti meg Dzidinor népe csiszí helikopterekről csiszí rakétafegyverekkel lőjétek kölcsönösen porrá egymást, vagy éppen az úgynevezett erkölcs nevében összefogva együtt támadjatok ránk, netán valamelyik karotány csoporttal is szövetkezve! A fogadásnak vége, távozzatok! - intett a kezével.

—Úgyis megtudjuk a helikopter titkát, ha nem tőletek, hát a gyoelektől vagy a gurgujoktól! - sziszegte mérgesen a királynő felé Derdullál.

—Naná, majd éppen a gurgujoktól! - nevetett a királynő. —Amikor azok annyira utálnak minden nem hegyesfülű népet, hogy még velünk csiszíkkal is csak hosszú évtizedek alatt barátkoztak meg úgy-ahogy, s még velünk is csak azért, mert jószándékunkat azzal kezdtük bizonyítani, hogy sok szép nagy hajót adtunk nekik ajándékba! De nektek semmitek nincs, ami jobb lenne a gurguj termékeknél! Különb is, amint felfedeztük Mídel, rögvést megüzentem a gurgujoknak is és a gyoeleknek is, hogy fejlett technológiát tilos eladni nektek, tudod, van egy lista amin szerepel hogy miféle technológiák is az effélék, és azon szerepel a helikopter és az összes fegyver is! És tudod mit üzentek vissza?

—Mit?

—Azt, hogy csalódtak bennem, nem hitték hogy ennyire hülyének nézem őket, mert ilyen nyilvánvaló dolgokra nem kell figyelmeztetnem őket! Tehát semmi reményed hogy akár náluk is sikerrel jársz! Sokféle holmit kaphatsz tőlünk bizonyos nyersanyagokért, de fejlett technológiát csak akkor, ha gyökeresen megváltozik az országotok társadalmi berendezkedése! Nem kell okvetlenül csiszíkké lennetek, választhatjátok a gyoele életformát is, ott is van család,¹ de az a legkevesebb, hogy az elváló szülők gyermekeit ne öljétek meg azon a címen hogy génsérültek! És azokat sem, akik csak úgy egyszerűen elárvulnak!

—Nem tűrjük hogy egy idegen hatalom beavatkozzon országunk legsajátabb belügyeibe! Nekünk mindennél nemesebbek őseink dicső hagyományai, melyek...

—Dobjátok ki őket! - intett a királynő, a követ szavába vágva. —Ostobaságokra nincs időm!

—Mesélj, milyen volt a királynő?! - kérdezte izgatottan Hariz, amikor apja megérkezett a fogadásról.

—Hát olyan izé... olyan... szóval, csinos nő!

—Nem is öreg?!

—Hova gondolsz! Miért lett volna öreg?

—Azt hallottam, Csiszíföld királynői öregek!

¹ Gyoele föld kialakulásának kezdetéről Tisztelt Olvasó lásd a *Nyan története* című regényt!

—Ugyan már! Valamit félreérthettél! Én azt hallottam, Csisziföld királynői legendásan hosszúéletűek! Biztos ezt értetted félre. Amennyire megismertem a történelmüket, valóban volt olyan királynőjük, aki még kilencven évesen is uralkodott, sőt még idősebben is. Lehet hogy Zigília is élél addig. De most csak amolyan középkorú, és kifejezetten csinos nő! Nem hiszem hogy idősebb lenne mint negyvenöt, sőt, lehet hogy még a negyvenet sem töltötte be. Lehet persze hogy megvan ötven éves is, csak jól tartja magát. Ezeknél a csiszíknél nem lehet tudni az ilyesmit, a látszat gyakran csal, mert későn öregednek, biztos mert nagyon nyugodt, békés, izgalomtól mentes és kényelmes az életük. Nem nyomasztja őket a sok gond, bánat! Amikor tetvéstek a fürdőben, akkor is mondtam valamit, már nem tudom hogy mit egy ottani nőnek, valami olyasmi lehetett hogy mit keres itt kölyök léte, bámészkodjon másutt, és iszonyúan megsértődött, mert akit én tizenéves gyereknek néztem, képzel csak, kiderült róla hogy harminckét esztendő, és alkirálynő! Aztán az alkirálynő aki velünk foglalkozik, Magnúma, a palota felé menve mutatott nekem egy anyókat, aki már ugyan kissé ráncos volt, de egy gyümölcsfa ágai között mászott, valósággal ugrándozott, gyümölcsöt szüretelt, vígan kacagott, s elmondta róla hogy ez a nő százket éves! Kutya legyen, ha többet hittem volna róla, mint hetven, legrosszabb esetben is!

—Aztán mi lett az eredmény? Sikerült?

—Á, dehogy!

—Nem látszol nagyon csalódottnak, apám!

—Nem, de csak mert nem is reménykedtem a sikerben. - azzal Magadár elmesélt mindent Hariznak.

Leszállt már az éj a gőzhajóra, befedte puha bársonyával az egész kikötőt, de Hariz szemére csak és csak nem jött álom. Nyugtalanul forgolódott az ágyában. Apja, ki a mellette álló ágyban feküdt, meg is kérdezte, mi a baja, nyugtalanítja-e valami, de Hariz azt mondta neki, semmi. Aztán, jó egy óra múlva, apja már nem is kérdezősködött, biztos mert elaludt.

Hariz nem hazudott. Tulajdonképpen valóban semmi sem nyugtalanította. De azért mégis álmatlan volt. Zavarta valami.

Ez pedig nem azonos a nyugtalansággal. Az nyugtalan, aki valami veszélytől tart. Azt tudta, hogy veszély nem fenyegeti. De zavarta, hogy mi lesz vele, ha majd visszaérkezik a hajó Behnotba. Elmegy újra az iskolába, igen, elmegy mert ősz lesz, kezdődik újra a tanítás, megkérdezik őt a barátok, iskolatársak, hogy miként telt a nyara, ő elmondja hogy egy majdnem világ körüli utazást tett egy diplomatahajó fedélzetén, s erre mindenki irigykedik majd rá, hogy hű de jó volt neki! Biztos lesz olyan is, aki fölényesen beszél majd vele, azt mondja hogy könnyű annak, akinek az apukája katonatiszt, pláne őrnagy, az ilyennek protekciója van... De Hariz tudta, aki így beszél, az is irigykedik majd rá. És ő semmit nem tud majd visszaválaszolni neki, mert hisz igaza is van. Épp ezért nem is tagadja majd ezt. Felesleges. Nem is számít ez olyan nagyon, még ha tudja is, hogy azért apjának így sem volt könnyű elintéznie, hogy fiacskája vele tarthasson. Tulajdonképpen nem is sikerült volna, ha az utolsó pillanatban meg nem betegedik két miniszter csemetéje is, s így már lett hely neki is a hajón... De ezt nem mondja majd el az iskolában.

Hanem mit válaszoljon, ha megkérdezik, mi mindent látott az úton?! Pedig erre nagyon kíváncsiak lesznek az iskolatársak! De még a tanárok is, tanárnők is! Az holtbiztos!

Persze hogy kíváncsiak lesznek. Behnot csak nemrég fedezte fel a gőzhajók titkát, egyáltalán, a gőztechnikát, s még akkor sem indultak el rögtön a világot behajózandó. Jódarabig minden hajó kellett Dzidinor ellen. Még később is csak a viszonylag közeli szigetekre merészkedtek el, ahol mindenféle barbár törzsekre bukkantak, s ez megerősítette a véleményüket, hogy a világ többi része barbár, nem érdemes oda elhajózni. Ahhoz pedig hogy nyersanyagokat bányásszanak onnan, e szigetek nem is voltak nagyon közel, s meg kellett volna küzdeni az ottani vademberekkel. Tulajdonképpen úgyis csak fa kellett volna nekik igazán, de ez sem nagyon, mert szerencsére Mídel szigeten csodálatosan jó minőségű feketeszénbányák voltak találhatóak, és nagy kiterjedésűek. Biztos kimerülnek így is idővel, de egyelőre még elegendők.

Aztán jöttek ezek a csiszík, és megváltozott minden. Kiderült, hogy nem is olyan barbár a világ többi része, sőt...!

S erre ő, ha visszatér, semmi lényegeset nem tud mesélni nekik, csak hogy milyen szépen csillogott a Nap a tenger habjain. Hogy milyen bűdös volt a gőzhajójuk fedélzetén a levegő, mennyire belepett mindent a por, hamu. Hogy mennyire zakatolt az egész tákolmány. De például a csiszíkről... Azokról legfeljebb annyit, hogy hihetetlenül nagy hajóik vannak! És hogy a fővárosuk csak afféle nagyobbacska tanya. Igen. Ennyit tud mondani, meg hogy látott néhány pározó embert a távcsővel a tengerparton. Ha ezt elmondja, vagy el sem hiszik, vagy fintorognak egy darabig, hogy ezek hú milyen erkölcstelenek. De aztán elkerülhetetlenül következik a kérdés, hogy ez szép, szép, de milyen a csiszík országának a belseje! S erre ő mondja azt hogy erről fogalma sincs, mert le sem engedték őket a hajóról?! Hiszen ő még a tetvészeti vizsgálaton sem volt ott, arról is csak hallomásból értesült, édesapjától!

Azt sem tudja megmondani a barátoknak, milyen is a csiszí királynő. Apja csak annyit mesélt neki, hogy szép nő, s olyan negyvenes-forma lehet. No, ez szép! Nem a királynő, hanem apja elmesélése! Hiába kérdezte később Hariz Magadárt, hogy legalább azt mondja el, milyen színű a királynő szeme, nemhogy arra, de a királynő haja színére sem emlékezett apja! Azt mondta, nem azzal törődött, hanem hogy miként alakul a társalgás, különben is, néha nehezen lehetett megérteni a királynő által mondott szavakat a furcsa akcentusa miatt!

Hariz ezen tulajdonképpen nem is csodálkozott. Emlékezett rá, hogy amíg meg nem halt édesanyja, mindig ő mesélt neki, és sosem apukája. Magadár egyszerűen nem tudott mesélni. Hiába ismert akármennyi történetet is, ellenállhatatlan hajlam késztette a tömör beszédre, hogy összefoglalja a hallottakat. A legizgalmasabb mese is lerövidült nála olyasmire, hogy elment a kisfiú szerencsét próbálni, a sötét erdőben találkozott a sárkánnyal, legyőzte, kiszabadította a sárkánynál raboskodó szép leányt, feleségül vette, és boldogan éltek amíg meg nem haltak!

Ha tehát ő, Hariz az eddigieket ahogy történt, elmeséli az iskolában, hamarosan csak gúnyolódni kezdenek vele, hogy szép szünideje lehetett, ezért kár is volt hajóra szállnia, és hetekig rázatnia magát a gőzösön, mert gyakorlatilag végig rab volt egy szűk kis kabinban, amit még apjával is meg kellett osztania!

Legalább a csiszí királynőt láthatta volna! Legalább azt el tudná mondani a társainak, miként néz ki a bolygó leghatalmasabb ura... azaz úrnője!

Hariz elég értelmes volt ahhoz, hogy tudja, korántsem biztos, hogy a csiszí királynő valami lélegzetelállítóan tüneményes szépség lesz. Nem hitt ő már a mesékben. Tudta, a hatalom és a szépség nem mindig jár együtt. A királynő akár bűnronda is lehetne elvileg. Persze nem az, apja mondta hogy szép, de lehet hogy számos más nő szebb nála. De ő akkor is tudni akarta hogy milyen. És tisztában volt vele, ez élete első és utolsó alkalma hogy megláthassa, mert soha többé nem lesz módja hogy akár ide Kalderon szigethez is elérkezzék, nemhogy a királynő elé!

Persze a királynő elé most sem juthat el könnyedén. Nagyok az óvintézkedések!

Neki azonban eszébe jutott egy kiváló ötlet. Tudta, ha összeszed magában elegendő bátorságot, sikerülhet a terve. De vajon eléggé bátor-e?! És mi lesz ha lelepleződik?!

Végül vállat vont. Talán megölni csak nem fogják! Valószínűleg jól megverik, de miért is ölnék meg?! Nem akar ő a királynő életére törni! Még csak a közelébe sem megy, hogy „beszenyyezze a lélegzetével”! De annyi igenis jár neki, hogy messziről szemügyre vehesse! Elvégre ez muszáj neki, mert a királynő bezzeg nem jön le pucéran a tengerpartra hogy itt fürdőzgesse vagy szeretkezzék! Csuda gőgös teremtés lehet! Milyen beképzelt, mennyire megveti őket! Mekkora biztonsági intézkedésekkel védi magát! De ő, Hariz, okosabb ennél a főpuncinál! Igenis el tudja érni, hogy a közelébe kerüljön!

Még csak nem is lesz nehéz. Mindössze a szeméremérzetével kell megalkudnia. Mert hát ha porfészek is ez a Nika, eléggé nagy ahhoz, hogy ne ismerhessenek mindenkit személyesen benne! Ha ki tud keveredni észrevétlenül a partra, már nyert ügye van. Persze, álruhába kéne öltöznie. De csiszí ruháik nincsenek. Na de se baj, egy bizonyos öltözék azonos a csiszíknél is és az evoloknál is: az, amelyben megszületnek! A meztelenség! Akárhányszor látta a távcsővén,

hogy nemcsak a tengerparton, de az utcákon is meztelenül közlekednek némelyek. Nem lesz ő sem feltűnő úgy!

Szépen odamegy, majd visszajön. S ezzel aztán igenis dicsekedhet majd az iskolában! Ez igazi kaland, ehhez bátorság kell, merészség, ezzel ő tulajdonképpen felderítőfeladatot végez egy ellenséges területen, s ott is magát az ellenség legfőbb vezetőjét kémleli ki! A legislegfőbbet!

Ha kis szerencséje is lesz, még talán pucéran is láthatja a csiszi királynőt.

Persze a partra ki kell jutnia. És azt csak most, éjszaka teheti meg, reggelig el kell bújni a bokrok közt... Akkor meg jobb, ha azonnal indul is!

Óvatosan kikászálódott az ágyból. Meztelenül, a pizsamáját a paplan alatt hagyta. Apja nem ébredt fel.

A kabinajtót már nagyon lassan nyitotta ki, mert tudta hogy nyikorog, de apja erre sem ébredt fel. Ezután a hajókorláthoz sietett. Senki nem vette észre, őrség csak a hajóorrban és a tatban volt.

Itt azonban megakadt. Miként jusson le a tengerbe?! Végül vállat vont. Legegyszerűbb, ha csak úgy simán beugrik a vízbe. A hajójuk mindössze két emelet magas, ezt túléli, még nagyon meg sem üti magát, ha talpasat ugrik. A fejesugrás ugyanis sosem ment neki jól, de ha már a vízben volt, nem aggódott, mert meglehetősen jól úszott. Sosem volt ugyan úszóbajnok, de tudta, bőségesen elég a tudománya ahhoz, hogy partot érjen. Amikor meg visszatér, majd kiabál a hajón levőknek, hogy húzzák fel. És az sem lehet hogy amikor ugrik, beveri magát valami alattomos, tenger alatti sziklába, mert hisz a csiszik alaposan kimélyítették a kikötőt, hogy még az ő óriási hajóiknak is elég legyen!

Egyedül a cápák miatt aggódott, de ezek ellen semmit sem tehetett. Pedig cápák biztos vannak, mert másképp a csiszik sem csak körülkerített részeken fürödnének!

Ezen eltöprengett egy darabig, majd vállat vont. Kockázat mindig akad! Majd csak lesz valahogyan! Reméli, szerencséje lesz!

Átmászott a korláton, majd nagy csobbanással a tengerbe vetette magát. Ezután kis ideig víz alatt úszott, míg biztos nem volt benne, hogy nem láthatják meg a hajóról. A csobbanást az őrség nyilván valami nagy halnak tulajdonítja.

A víz nem volt kifejezetten meleg, s ezen csodálkozott, mert tudta, hogy Kalderon sziget szinte pontosan az egyenlítő mentén fekszik. De aztán eszébe jutott, hogy a legmelegebb tengerek is hűvösebbek mint az emberi test, tanulta ezt az iskolában.

Mindazonáltal hamar hozzászokott a hőmérsékletéhez, nem didergett már, s tempózni kezdett a part felé. Az egyik móló jóval közelebb lett volna hozzá, de nem mert arra kikapaszkodni, mert hátha állítottak rá őrséget ezek a ravasz csiszik. No meg úgylis súlyos nehézségeket okozott volna felmászni a móló sima, sőt moszatoktól sikamlós nagy vascölöpjein.

Elég hamar elérkezett a parthoz, s nem találkozott cápákkal sem. Az utolsó métereket már lábon tehetette meg, úszás nélkül caplatott ki a vízből, s a végén megrázta magát mint egy kutya. Idáig megvan, de most hogyan tovább?!

Végül úgy döntött, legokosabb lesz ha most azonnal elmegy a királynő palotájához, s ott a közelben elbújik valahova. Ott megvárja a reggelt, aztán reménykedik benne, hogy csak kijön a palota elé valamikor a királynő!

Elindult a házak közt, amerre az utat sejtette a palota felé. Igyekezett lehetőség szerint az árnyékban haladni, ami nem is volt könnyű, mert szép holdfényes volt az éjszaka. De egyáltalán senki sem állította meg.

Még sötétben haladva is tapasztalhatta, hogy nem csalta meg őt a szeme amikor távcsövön át kukkolta a kikötőt: valóban úgy állt a helyzet, hogy minden házat jókora távolság választott el a szomszédjaitól, s e távot rengeteg, de lelkiismeretesen gondozott gyümölcsfa és gyümölcsadó bokor töltötte ki. Még így éjjel is étvágygerjesztően illatoztak.

A vízből kibukkanva eleinte fázott Hariz, főleg mert enyhe szél is fújt, de a meleg szellő, ami fújdogált, hamar megszáritotta, s ekkor már nem is volt olyan kellemetlen a séta. Sőt, szinte kiizzadt mire felért a sziklaszirtre, a királynői palotához.

A hétszobás fapalota előtti környék ugyan teljesen üres volt, sőt a bejárat előtti mintegy öt méteres sávot le is betonozták, de nem is messze a bejáratától jobbra is és balra is számos fa

állt, bokrokkal egyetemben, itt tehát könnyedén elbújhatott, még válogathatott is a jobbnál jobb rejtékhelyek közül.

—Ezek a csiszík igazán óvatlanok! - gondolta. —Akár egy tucát löfegyverrel és sok-sok kézigrá-náttal is felsétálhattam volna ide ha akarom, és ripityára löhetem az agyonistenített királynő-jüket!

Már majdnem megindult a fák felé, amikor rémisztő gondolat jutott az eszébe.

—Miről ismeri meg a királynőt?! Miről tudhatja, hogy nem egy alkirálynőt lát, vagy akár a ki-rálynő valamelyik szolgáját, takarítót, vagy bármi más csiszít?!

Mert az biztos hogy a csiszí királynő nem visel koronát. Jogart vagy palástot sem, tolldíszes fejéket sem, semmit, ami a barbár királyok attribútuma! Kitüntetések sem fityegnek rajta, mint Behnot elnökén! Apja szavai szerint egyáltalán semmi különös nincs rajta, és nem is tudta volna Magadár, hogy a királynő épp az a nő, ha nem közepén ül, társnői és testőrnői között!

Hariz habozva meredt a palota ajtajára. Tudta mit kell tennie, de félt. Bemenni a királynő-höz... ez már igazán veszélyes! Ha elkapják, ezért már biztos hogy nem megverik, de garantál-tan kivégzik! Senki, soha nem hinné el neki, hogy nem megölni akarta a királynőt! Főleg most nem hinnének neki, hogy meghíúsult a kereskedelmi szerződés! Azt hinnék, Derdullál biztatta fel őt, hogy álljon bosszút!

Pedig könnyű lenne behatolni. A királynő úgy látszik annyira gyanútlan, hogy még csak be sem zárta az ajtaját! Egyáltalán, be lehet zárni ezeknek a házaknak az ajtaját?!

Közelebb óvakodott. Egészen az ajtóhoz lépett. S úgy látta, az csak valami szűnyoghálóféle-ség. Kipróbálta, és akadálytalanul kinyitotta résnyire. Sikerült. S ezután még mielőtt meggon-dolta volna mit csinál, teljesen kitárta az ajtót. Belépett.

Sötét folyosóra jutott. Mellette a falon moccant valami, ettől Harizt kiverte a hideg veríték, de ahogy jobban odanézett, azt látta, hogy az csak egy kitárt üvegajtó kilincsén trónoló kaméleon. Itt-ott másutt is halk csusszanásokat hallott a házból, mintha csak egy kísértetjárta kriptá volna. Tudta, ő sosem lenne képes nyugodtan aludni ilyen helyen, bár nem tartotta magát gyávának, de hát e zajokat biztos csak kaméleonok keltik, apja is elmondta, a csiszík körül te-mérdek kaméleon tanyázik, és ők ezt szokták meg. Olyanok ezek nekik, mint másoknak a macskák. Habár macskából is van itt számtalan, egészen kicsik, majdnemcsak egérnyiek is, meg jókorák, farkaskutya nagyságúak is!

Hariz remélte, egy efféle utóbbi nagyságúval nem akad össze itt a palotában. Egy ekkora macska veszélyesebb a farkaskutyánál, mert karmai is vannak.

Újra szemügyre vette az ajtót. Úgy látta, az üvegajtókat be lehetett volna riglizni, de a király-nő ezt sem tette meg. Nagyon bízik abban, hogy őt mindenki szereti és nem ártanak neki! Mi-csoda védelem, csak szűnyogháló, hogy szellőzzön a lakosztálya, s még a szűnyoghálót is csak behajtja, azt sem riglizi be! Nem mintha egy árva rigli sokat jelentene egy elszánt behatolónak!

Most már mindegy. Ha idáig eljutott, megnézi az alvó királynőt!

Beljebb ment a folyosón, hogy megkeresse a hálószobát. S alig tett néhány lépést, amikor vele szemben a sötétben izzó tekintet parázslott fel a folyosó mélyéről. Hariz lába a földbe gyökere-zett rémületében. Moccanni sem tudott, és torka úgy kiszáradt egy pillanat alatt, hogy nyelve szinte a szájpaddlásához tapadt.

A két szem közelebb lépett hozzá, s az ajtón betűző Hold fényében Hariz kétségbeesetten lát-ta, hogy a két szem nem valami ártalmatlan jószághoz tartozik, nem egy bárány vagy kecske néz rá (bár adott esetben azok is jókorát tudnak öklelni), hanem valami tigrisféle nagyragado-zó bámul rá! Aztán hogy tekintete a pamacsos fülekre meredt, eszébe jutott az állat neve is: hiúz! Látta e ragadozó képét a tankönyveiben, a kipusztult állatok között. Valamikor régen Mí-del szigeten is éltek a havasokban hiúzek, amíg a nyájaikat féltő emberek ki nem irtották vala-mennyit. Legendák keringtek vérszomjasságáról, kegyetlenségéről.

A hiúz jóval nagyobb volt mint bármi macska, amit eddig látott a csiszík közt. Valójában nem volt biztos benne, ha négykézlábra állna, nem lenne-e kisebb mint a hiúz! Abban pedig egé-szen biztos volt, hogy még ha volna is kése, akkor sem lenne semmi esélye e vadállat ellen, pláne nem így, fegyvertelenül, pucéran!

A hiúz már majdnem melléje ért, s kecsesen nyújtózott egyet, közben ásítva egy jókorát. Hariz látta, hogy kis jóakarattal talán a feje is beleférne az állat kitátott szájába. Nyújtózás közben a karmait is kimeresztette.

Már teljesen leszámolt az életével, megfordulni sem mert, semmit nem mert tenni, és félelmében majdnem összevizezte magát. Ekkor azonban a hiúz váratlan dolgot cselekedett: a nyújtózását befejezve odasimult Hariz lábához, nagy súlyával egészen a falhoz lökve a fiatalembert, s eközben hangosan dorombolni kezdett! Jó ideig dörgölődött Harizhoz, majd látva hogy nem kap simogatást tőle – Hariz ugyanis még most is reszketett a félelemtől, és a lábain is alig bírt megállni, olyan gyöngének érezte magát – ekkor tehát a hiúz csalódottan kezdett el csapkodni rövidke farkával, mert nem kapta meg a várt kényeztetést, majd kiballagott a holdfényes külvilágba.

Erre Hariz kimerülten rogyott le a fal mellé, és a homlokát törölgette a kezével, mert rémületében izzadt, mintha egy csatahajót kellett volna felhúznia ide a hegytetőre.

—Hú de meleg helyzet volt! - gondolta.

Holott kis idő múlva rá kellett jönnie, a helyzet cseppet sem volt „meleg”. Még langyos sem. Egyetlen pillanatig sem fenyegette csöppnyi veszély sem, csak hitte azt. Ha a hiúz meg akarta volna őt enni, már nem élne. A vadállatnak esze ágában sem volt a támadás. Sőt, ez valószínűleg nem is volt igazi vadállat, legfeljebb annyira mint egy kiscica. Igazi vadállatot nyilván nem is engednek a királynő közelébe! Lehet hogy e hiúz afféle állattestőre a királynőnek, de biztos jól megtanulta hogy emberre támadni nem szabad! Biztos a patkányoktól, meg talán nagyobb, igazi vadállatoktól védi a királynő palotáját, hiszen nincs is olyan messze ide az erdő, s a csiszik nem irtották ki az ő szigetükről a vadállatokat! Jól idomított állat lehet ez a hiúz, hiszen a kaméleonokra sem támad rá, pedig azok könnyű zsákmány lennének! Okos állat!

De ahogy Hariz belegondolt, miként tűnt fel a sötétben a két felparázsló macskaszem, megint elfogta a remegés.

Végül felállt. Nem guggolhat itt egész éjjel, vagy forduljon vissza, vagy menjen tovább!

Úgy döntött, ha már ennyit rémüldözött, tovább megy.

Több ajtó nyílt a folyosóról, de ő elment a legvégére, remélve hogy ott lesz a hálószoza. Benyitott, ami megint nem volt nehéz, mert e „benyitás” csak annyit jelentett, hogy félrehúzza az útjából egy sűrű függönyt. De csalódnia kellett: odabent ahogy körbetapogatózott, csak egy mosdót ért a keze. Gondolván hogy ez a fürdőszoba lesz, nem is kutakodott itt tovább, hanem kifordult, s felkeresett egy másik szobát.

Alig került beljebb itt is a függönyön túlra, máris látta hogy jó helyen jár. A szobát gyönyörűen bevilágította a Hold, de emellett még három különleges csiszí folyadékmécses is szórt a sejtelmes fényt, ezek azonban nem füstöltek, mert nem lánggal égtek: két összevegyülő folyadék vegyi reakciója sugárzott fényt a környezetére.

És a kivételesen becsukott üveglablak közelébe elhelyezett ágyon női alak aludta az álmát. Méghozzá tökéletesen meztelenül, merthogy meleg volt az éjszaka.

Hariz igyekezett annyira nesztelenül mozogni, amennyire ez csak telik tőle. Igyekezett hogy mozgását illetően az előbb látott hiúz legyen a példaképe, mert úgy tudta, a macskafélék különösen csöndesen képesek mozogni, hála szőrös tappancsuknak.

Valójában, ahogy odalépett az alvó királynő mellé, még lélegzetet venni is félt. De szerencséje volt annyiból, hogy puha süppedős szőnyeg borította a padlót, s ez is felfogta lépteit neszt.

Arra is ügyelnie kellett, nehogy belépjen a királynő ágya és az ablak közé. A Hold ugyanis egyenesen a királynő arcára tűzött, s lehet hogy a hirtelen fényváltozás, ahogy árnyékokot vet rá, felébresztené az úrnőt. Hariz tehát csak megállt mellette, és nézte, a királynőt is, s a környezetét is.

Bár a környezetből jóformán semmit nem látott, a holdfényes ágyhoz képest a szoba többi része meglehetősen félhomályban maradt. Valójában az ágyon kívül alig látott mást, legfeljebb annyit, hogy nő léte nem is lehet valami nagyon rendszerető a királynő, mert a ruhái nincsenek is összehajtva, sőt még székre sem téve, egyszerűen ledobálta maga mellé az egészet egy halomba, az ágy lábához. Különben meglehetősen magas lábakon nyugodott az ágy, s e lábak csillogásából Hariz úgy gondolta, nem is fából készült. Ez is és a magasság is biztos azt a célt

szolgált, úgy vélte, hogy megnehezítse a különböző bogarak felmászását, már ha valamelyik túlélne esetleg a kaméleonokat. Amikből legalább hármat észrevett itt a hálószobában is, s még több lehetett, ami elkerülte a figyelmét. Elvégre a kaméleonok a rejtőzés nagymesterei.

A ruhahalom igazán nem volt nagy, de Hariz így is csodálkozott. Elvárta volna hogy a királynő tisztességesen összehajtsa a ruháit lefekvés előtt, vagy ha ő meg nem teszi ezt, hát valaki szolgálólány megtegye ezt neki! De erről szó sem volt, még a felséges bugyi is ott árválkodott, az már rá sem került a ruhák tetejére, azok mellett fehérlett gyűrötten a szőnyegen.

Hariz természetesen leginkább nem a bugyit nézegette, hanem a királynőt. Azért is mert ez az alvó nő királynő volt, s azért is mert mezítelen volt.

El kell mondani ugyanis, hogy Hariz ezideig még soha életében nem látott meztelen nőt! Eltekintve természetesen attól a néhánytól, aki csiszi nőket a hajóról vehetett szemügyre távcsővel. De hát azokból még távcsővel sem láthatott olyan nagyon sokat! Behnotban meg éppenséggel nem láthatott senki nőt meztelenül, legjobb esetben is csak fürdőruhásakat! Behnotban, de Dzidinorban is, rendkívül szigorú erkölcsi elvek uralkodtak. Ha például egy lány a nagykorúsága előtt elveszti a szüzességét, a szülei büntetlenül megölhették. Ha a nászéjszákán a nő nem bizonyult szűznek, a férje kilökhette az utcára, s még a hozományát sem volt köteles visszaadni neki, sőt feljelentette a nőt, mert az becsapta őt, s ilyenkor nagy összegű kártérítést ítélt meg a férfinak a bíróság, amit a nő köteles volt megfizetni neki, ha meg nem tudta, évekre börtönbe került! Örömlányok ugyan akadtak Behnotban is, sőt még főiskolájuk is volt, az ott végzetek diplomát kaptak ivarművészetből, úgy is nevezték magukat hogy *ivarművészek*, de ezeknek tilos volt gyereket szülniük, s ha mégis megtették, a gyermeket azonnal leselejtezték a hatóságok, vagyis kivitték a tengerre, s ott miután elaltatták, a tengerbe hajították. És ezért az örömlányok nagyon sokba kerültek, egyetlen aktus náluk került bizony annyiba is mint egy jól kereső szakmunkás egyhavi bére, ez egyáltalán nem számított soknak, gyakorta ennél is többet elkértek, s a legócskább, legrondább ribancok sem kértek kevesebbet mint ennek az egyharmada. És Hariznak bizony nem volt erre még elég a zsebpénze!

Hariz tehát még soha életében nem látott teljesen meztelen nőt. Csúnyát sem, nemhogy ilyen szépet!

A királynő ugyanis valóban nagyon szép volt. Hariz úgy vélte, mélységesen felháborító hogy apja a királynőt egyszerűen csak úgy emlegette hogy „csinos nő”, amikor olyan gyönyörűséges, hogy költeményeket kéne zengedezni róla!

Bőre fahéjbarna volt, szeme pedig nagy, szemöldöke magasan ívelt, ferde, és csendesen mosolygott a holdfényben. Oldalán feküdt, jobboldalán, bal keze pedig a háta mögé csúszott le. Ez talán kissé kényelmetlen lehetett neki, mindenesetre e testtartástól bal melle a maga teljességében tárult Hariz ámuldozó szeme elé.

Hariz csak nézte a királynőt, csak nézte, és egyre csak nyelt nagyokat, s annál is nagyobbakat, ádámcsutkája szinte fel-le járt, s pillanatokba sem tellett, hogy férfiassága olyan peckesen kezdjen ágaskodni, ahogy még soha életében. Úgy érezte olyan kemény, hogy akár kalapácsként is használhatná.

Nem restelte hogy szemügyre vegye a királynő lába közét is, de legnagyobb sajnálatára abból nem sokat láthatott, s nemcsak mert oda már nem sok jutott a Hold fényéből, hanem mert a királynő bal combja azt eléggé takarta. Hariz ugyan minden tőle telhetőt elkövetett hogy alaposan kivegye a részét e biológiai tanulmányokból, minden óvatosságot feledve leguggolt, s megpróbált alulról felfelé belesni a felséges combok közé, de azok bizony össze voltak zárulva, s így csak annyit állapíthatott meg, hogy azon a tájon a királynő is szőrös, háromszög alakú szőrös tájék leledzik arrafelé, s az egyik szörpamacs a többinél jóval hosszabb és erősen göndör.

Pedig szerette volna látni azt a gyönyörbarlangot, ami nemcsak nem szűz, de amiben bizonyára már nagyon sok férfi lelte örömét! Tudta ugyanis, a csiszi királynőnek mintegy „munkaköri kötelessége” hogy a jelentősebb felfedezéseket végző tudósokkal együtt háljon! Még azt is tudta, hogy nagy átlagban hetente egy ilyen alkalom kijut minden királynőnek, amíg az ország legfőbb méltóságát viseli.

De hiába, e jeles szervet nem tudta közelebbről szemrevételezni.

Kudarcat tudomásul véve így aztán újra a királynő arcát nézegette, s úgy vélekedett, hogy nem sok tizenéves leány vetekedhet a királynő szépségével, s ha valóban akárcsak a harminc évet is eléri a királynő kora, akkor kivételesen szerencsés, mert nagyon lassan öregedik! Hát még ha negyvenéves is megvan!

Legszívesebben bebújt volna hozzá az ágyba. Olyan örült vágy kínoztta, hogy azon vette észre magát, hogy a férfiasságát markolja, mire hevesen rázkódott össze, s józanságát megőrizni igyekezvén eszébe idézte, hogy minden valószínűség szerint csak azért van ekkora hatással rá a királynő, mert még sosem látott meztelen nőt. Valószínűleg számos más nő is volna ilyen szép. Főleg Csisziföld más női, akik talán az egész világ legszebb női, mert Csisziföld népe sok népből keveredett össze.

Igenám, csak azok nem kezdenek el meztelenkedni Hariz előtt! Tudta hogy jó lenne már eltűnnie innen, de egyszerűen képtelen volt mozdulni a helyéről. Végül azonban maga a természet sietett segítségére: a Hold tovább haladt égi pályája során, s a királynő arca árnyékba borult.

Hariz úgy rázkódott most össze, mint aki varázslat, bűvölet alól szabadult. Megfordult és az ajtó sötét négyszöge felé igyekezett. Már oda is ért, amikor hirtelen elhatározással ismét a királynő felé fordult. Így nem mehet el innen!

Odalépett az ágyhoz, s felkapta a földről a bugyit. Ezt elviszi emlékébe! Kell hogy legyen emléke erről az éjszakáról!

Még meg is szagolta a selyembugyit, de az tökéletesen szagtalan volt. Erre elszégyellte magát. Hogy is hihette azt hogy egy csiszí, sőt éppen maga a csiszí királynő koszos bugyit vesz fel! Nyilván minden nap tisztát, vadonatújat húz magára!

S ezután hallatlan vakmerőséggel lehajolt, és szájon csókolta a királynőt. —Ez is megvan! Ha úgy veszem, mint barbár, beszennyeztem a királynőjüket! Ezt tekinthetem akár elégtételnek is, mert annyira utálkoznak tőlünk ezek az előkelő csiszí!

Hanem az biztos hogy ezután ugyancsak igyekezett ki a szabadba!

Amint a palotán kívülre ért, mélyet lélegzett a friss éjszakai levegőből, s azon tűnődött el, mitévő legyen. Visszatérjen a hajóhoz?

Végül határozottan nemet intett a fejével. Nem teszi ezt! Elbújik itt a fák közt, s meglesi a királynőt nappal is! Tudni akarja, valóban olyan gyönyörű-e, vagy csak az éj varázsa játszadozott vele!

Hariz eléggé okos volt ahhoz hogy tudja, e pillanatban csöppet sem józan, mert teljesen esztét vesztette a szerelemtől. A szerelem cseppet sem volt jellemző az evol emberekre, de azért ismerték ezt az érzelmet, s bár Hariz eddig még sosem volt szerelmes, úgy vélte, ha nem szerelem amit érez, akkor fogalma sincs, hogy ugyan mi más is lehet a szerelem! És azt is tudta, szerelmesen az ember hajlamos mindenféle örültségeket elkövetni.

Úgy vélte azonban, most nem is kockáztat olyan sokat. Valójában sokkal veszélyesebb volna éjjel áthaladni újra a csiszí falun, hiszen éjjel nemigen mászkálnak a csiszí, nem ismerik az éjszakai műszakot. S kénytelen lenne újra úszni, be a hajójukhoz, a cápák közt, aztán kiabálni is az öröknek, akik sokat lacafacáznának hogy leengedjenek-e neki egy kötelet, azalatt is megeheti őt egy cápa, a kiáltozását a csiszí is meghallhatják... nappal pedig csak szép nyugodtan végigsétál meztelenül a csiszí közt a kikötőig. Ha kérdezik, úgy tesz mintha néma volna. A mólón szép nyugodtan elsétál a hajójukhoz, és kész! Visszatérni biztonságosabb nappal, igenis biztonságosabb!

Elbújt egy bokor mögé, és igyekezett nyugodtan várakozni, bár ahányszor csak maga elé idézte az alvó királynő képét, szíve úgy kezdett el dobogni, hogy majd' kiugrott a bordái közül. Tudta hogy a nehezen már túl van, akármilyen is már, végrehajtotta a maga hőstettét, világgraszoló hőstettét, mert ilyen még soha senki nem tett, amióta világ a világ, de mégis izgatott volt.

—Most már mindegy, végigcsinálom! - gondolta, és elszántan szorongatta a kezében hőstette emlékét-jelképét, a bugyit. Még szerencse hogy a jeles ruhadarab selyem volt, az meg gyűrhető, különben nem sok maradt volna belőle reggelig.

Órák hosszat kellett várakoznia, de kicsit sem érezte álmosnak magát. Nehéz is lett volna aludnia, mert bár Kalderonon számos rovarevő élt, úgy kaméleonok mint denevérek, s mindenféle rovarevő madarak, sőt a kisebb macskafélék is nagy előszeretettel vadásztak rovarokra, de azért akadt bizony néhány szúnyog, ami meglátogatta Harizt, akinek a teste mezítelen lévén, könnyű prédá volt. Igaz, csapdosott ide-oda, de nem mindig eredményesen. Igazán nagyon várta már, hogy reggel legyen!

Annyiból szerencséje volt, hogy láthatóan nem tartozott Zigília királynő azon csiszi királynők közé, akik a legendás Darzsi vagy Cirmilla példáját követték: ő ugyanis nem volt későn kelő. Épp ellenkezőleg: még alig pirkadt, máris nyílt a palota ajtaja, s azon át kilépett a szabadba.

Elvileg persze nem kizárt hogy ez nála csak valami rendkívüli alkalom volt, de Hariz valószínűnek tartotta, hogy általában is koránkelő a királynő. Annyi bizonyos hogy Hariz nagyon örvendett ennek, mert mindinkább időszerűnek tartotta a kaland befejezését.

Nem volt messzire a királynőtől. A bejáráthoz legközelebbi bokrok egyikében guggolt, tíz lépésre sem volt Csisziföld fejétől. Jól látott hát mindent.

A királynő úgy jött ki a palotából ahogy aludt: ruhátlanul. Körülnézett, biztos az időjárást vette szemügyre, elégedetten bólintott, majd visszatért a palotába, de csak alig egy-két pillanatra, mert onnan kisvártatva vérpezsdítő zene hallatszott fel, a királynő megint előbukkant, majd a zene ütemére hajladozni kezdett, vagyis reggeli tornát végzett! Még széles terpeszben is, cseppet sem félt tőle hogy kitárul nőisége rejteke, sőt, ezután egyetlen huppanással úgynevezett „spárgába” is lezöttyent, előre is, majd oldalra is, és Hariz kigúvadt szemmel bámulta a királynő csodálatos hajlékonyságát. Egyértelműen meg kellett állapítsa, az ő ruganyossága csak elenyésző töredéke annak, amivel ez a legalább harmincas, de talán negyvenes nő rendelkezik. És bizony a hajnali világosságban sem néz ki csúnyábbnak mint éjjel, sőt talán még sokkal szebb is!

Mégis, ment volna már vissza a hajóra, de addig nem mert mozdulni, míg a királynő be nem fejezi a tornáját, míg vissza nem tér a palotába, különben gyanús lehet neki, hogy mi a csudát keresett eddig a bokrok között!

A királynő azonban jó alaposan nekiveselkedett a tornának, mert amint készen lett az izületei csavargatásával, a törzshajlításokkal, helybenfutásba kezdett...

Ám e pillanatban evol nyelvű ordítás reszkettette meg a levegőt:

—Most meghalsz, te mocskos ribanc! - azzal egy bokorból, mely nem is esett messzire Hariz rejtekétől, egy férfi ugrott elő, kezében kést tartott, a királynő elé szaladt, a kést a magasba emelte, és lecsapott vele, a királynő mellére célozva. Annak testét pillanatok alatt vörösre festette a kiömlő vér. De a férfi nem is elégedett meg ezzel az egy szúrással, szúrt újra, majd újra... a királynő sikoltott, felemelte a kezét hogy védekezzék, s most azt vágta meg a penge... be akart menekülni a palotába, de megbotlott, hanyatt esett, ekkor a támadó a hasára térdelt, újra felemelte a kést...

Hanem akkor már Hariz sem lapult a bokorban, hanem nagyot kiáltott:

—Ne! Nem akarom! - azzal futott, rohant, sőt száguldott a merénylő felé. Senki nem mérte a teljesítményét, de ahogy később visszagondolt rá, egészen bizonyos volt benne, hogy minden létező rekordot megdöntött, és még a szavannák futóbajnoka, a gepárd is messze lemaradt volna tőle. Esze ágában sem volt lelassítani a férfi közelében, teljes sebességgel nekirohant, az ütközés messzire sodorta a sebesült királynőtől, s még fel sem állt, amikor máris teljes erejéből a férfi orrába fejt.

Az nem ütött vissza, ehelyett valami perzselő forróságot érzett a karján, és kibuggyant belőle a vér.

Bal kezével elkapta az újra szúrásra emelkedő csuklót, de ellenfele erősebb volt, kitepte magát a szorításából, és szúrt újra. Hariz maga elé emelte a kezét, de így is a mellébe hatolt a kés, bár nem olyan mélyre. Ordított a kintől, és jobbjaival a férfi fejéhez kapott, érezte hogy a hüvelykujja a másik szemébe mélyed. Most a támadó ordított, de azután szúrt, majd újra és újra... és Hariz hiába igyekezett védekezni, néhány szúrást ugyan elhárított, de a fájdalom kibíratatlan volt, s némelyik alkalommal igencsak mélyre hatolt belé a penge... A világ már el-

homályosodott előtte, amikor azt látta, hogy futó alakok lepik el a palota előtti teret... S ekkor minden elsötétült előtte.

2. fejezet: A lábadozó

Hariz már azon is csodálkozott, hogy egyáltalán magához tért. Mert rögvest hogy öntudatra ébredt, világosan emlékezett rá, hogy rengetegszer megszurkálta őt a férfi akivel küzdött, olyik alkalommal igazán mélyre szúrt, és szilárd meggyőződése volt éppezért, hogy neki tulajdonképpen illett volna meghalnia!

Fájdalmat mindenesetre nem érzett. Kinyitotta hát a szemét. Ez nem tellett nagy fáradtságába, de megmozdulni még nem mert. Hátha béna, hátha nyomorék lett egész életére?! Különben is, bár nem igazán fáradt, nem is fáj semmije, de olyan furcsán kába... Azt azért megpróbálta, hogy ne csak a szemét, de a fejét is megmozdítsa, s íme, sikerült! Már ennek is örült.

Ahogy körbepillantott, úgy látta, kórházban van. Ágyához erősítve egy fogasféle állt, arról át-látszó palack lógott, vízszerű folyadékkal, e palack aljából pedig gumicső vezetett egy karjába szúrt tübe.

Tőle mintegy két méterre jobbra másik ágy állott, ezen pedig nem mást mint magát a királynőt láthatta! Neki is cső vezetett a karjába, le volt takarva egy vékony fehér lepedővel, akár csak Hariz, és le volt hunyva a szeme.

Körös-körül a teremben mindenféle furcsa gépek álltak, volt néhány polc is, tele üvegcsékkel, fémszerszámokkal, ezek némelyike bizony késfeleség volt, a terem végében kézmosó, műtőágy, és ezen Hariz nem győzött csodálkozni, mert hogy is lehetséges az, hogy a műtőszobát egybe-építsék a csiszik az elfekvővel?!

Végül arra a következtetésre jutott, hogy ez részükről teljesen logikus. Nyilván úgy lehet, hogy minden egyes szobát ahová a súlyosabb eseteket teszik, kialakítottak műtővé is, legalábbis olyan műtővé, ami képes legalább a közvetlen életveszélyt elhárítani! A csiszik soha semmit nem kockáztatnak, hogy is vállalhatná az ő kényelmes fajtájuk annak veszélyét, hogy egy váratlan állapotrosszabbodás esetén meghal a beteg, amíg a kórteremből a műtőbe tolják át!

Emberek is voltak a teremben, a királynőn kívül is. Csiszik. Hárman is. Ott ücsörögtek a királynő közvetlen közelében, a királynőt nézték, nagy aggodással a szemükben, ám ekkor észrevették hogy Hariz magához tért. Az egyik nő erre rögvest kérdezett valamit tőle, de Hariz nem értette hogy mit, mert csiszí nyelven szóltak hozzá.

—Azt hiszik hogy csiszí vagyok! - gondolta. —Lámcsak, milyen tökéletesen bevált az álruháam!

Nem látta értelmét hogy alakoskodjon, innen úgysem szökhet meg, túvel a karjában, sőt még abban sem volt biztos, lábra tud-e állni egyáltalán.

—Nem értek csiszíül! - válaszolta nekik evol nyelven. És rögtön meg is bánta hogy szólt, mert fájdalmat érzett a mellében, még ha nem is heveset.

Látta a nő szemében a csodálkozást, de nem kérdezősködhetett tőle a nő, mert a királynő nyitogatni kezdte a szemét, erre egy másik nő kiáltott valamit, mire mindenki csak a királynővel kezdett el foglalkozni. Szolongatták, duruzsoltak hozzá, mint anya az elveszett majd megtalált gyermekéhez, és a beszédükből Hariz ugyan mit sem értett, de kihallotta belőle a nagy-nagy szeretetet.

A királynő végül megszólalt, kissé akadozó nyelvvel ugyan, és mintha kérdezett volna valamit. Erre a csiszí nők Hariz felé fordultak, rámutattak, hosszan magyaráztak valamit a királynőnek, végül meg is fordították a királynő ágyát, hogy így szemben legyen Harizzal. Ez nem volt nehéz, mert az ágy kerekeken gurult.

Most megint kérdezett tőle valamit az egyik csiszí nő, de Hariz még mindig nem értette hogy mit, az elmúlt néhány pillanat túl rövid idő volt ahhoz hogy elsajátítsa a csiszí nyelvet, így kénytelen volt evolul válaszolni nekik, ugyanazt mint előbb, hogy ő bizony nem ért csiszíül. S

ha a kérdező nem is értette meg a válaszát, megértette azt a királynő! S most maga a felséges asszony szólt hozzá, mert Hariz magában ezzel a barbár címmel ruházta fel Zigiliát hogy „felséges”, még akkor is ha tudta, hogy a csiszík közt nincsenek szokásban az efféle rangok.

—Nem csiszí vagy, hanem barbár? Evol?

—Igen. - nyögte ki Hariz, s nemcsak azért esett most neheze a beszéd mert fájt a melle ha szólt, de azért is mert sejtette, pillanatokon belül eldőlni a sorsa.

—Mit kerestél a palota közelében? - hangzott a kérdés. És erre Hariz bizony el kellett mondja, bármennyire fájt is a beszéd neki, hogy ő kíváncsi volt rá, miként néz ki a királynő, ezért éjjel kiszökött a gőzhajóról, hogy meglesse Zigiliát. Be is mutatkozott a királynőnek, gondolván, az udvariasság ajánlatos lehet, hátha úgy kevésbé haragszanak meg rá, ha pedig mégis megölik, legalább tudják, hogy kit végeznek ki! Bár abban nem volt biztos, hogy kivégzik. Mégiscsak megmentette a királynő életét! Bár a csuda tudja, elég érdem-e ez a szemükben, elvégre az sem tagadható, hogy megszegte a törvényüket, elhagyta engedély nélkül a hajót! Ki tudja miként cselekszenek majd a csiszík, hiszen furcsa népség, nagyon másképp gondolkodnak mint az evolok vagy bármi más ismert nép!

A királynő mondott valamit a másik három csiszínek, talán tolmácsolta nekik Hariz szavait, mire az egyik csiszí elszaladt, s nem is tért vissza csak mintegy öt perc múlva. Ez nem sok időnek tűnik, de Hariz számára kész örökkévalóság volt, mert ezalatt senki nem szólt hozzá, a királynő csak nézte őt merően, elgondolkodva, s ha szólt is csak a csiszíkhöz, csiszíül, s abból ő bizony nem sokat értett. Éppenséggel semmit, hogy ne szépítsük a dolgot, kivéve a nevét, mert azt a szót hogy „Hariz”, néha említették.

Aztán visszatért az elküldött csiszí, és jött vele Magnúma alkirálynő, akit már ismert látásból Hariz. Biztos azért hívták ide, mert ez az alkirálynő ismerte az evol nyelvet.

Alig lépett be a betegszobába az alkirálynő, Hariz elsápadt. Magnúma ugyanis fontos bűnjet hozott magával: karján ott lógott a királynő bugyija, amit Hariz minden bizonnyal a nagy verekedés hevében veszített el! Márpedig az előbb ő ugyan bevallotta hogy a bokrok közt lesekedett a királynő után, de arról bizony egy szót sem szólt, hogy besettenkedett a palotába is!

—Halljuk, hogyan került ez hozzád! - dobta le a bugyit Hariz orra elé az ágyra Magnúma, kifejezetten mérges arccal, majd a királynő felé fordult, és hosszasan beszélt neki csiszí nyelven valamit, hogy mit azt Hariz nem értette, de közben Magnúma hevesen mutogatott Hariz felé az ujjával.

Minthogy a csiszí beszédet nem értette, Hariz nem is nagyon figyelt a szavakra, annál inkább a beszélők arcára. Zigília arcán először a legnagyobbfokú elképedést láthatta, úgy tűnt hát hogy eddig a királynő sem tudott semmit sem erről a felháborító magánlaksértésről; Magnúma egyértelműen dühös volt; a másik három csiszí ha nem is dühös, de legalábbis felháborodott, csodálkozó, hitetlenkedő, – ő maga Hariz pedig egyszerűen ijedt. Ugyanakkor pirult is, mint egy szép szál rózsza. Úgy érezte, nemcsak életveszély is fenyegeti a csiszík részéről, de nevetség is lett, mert illetlen dolgot cselekedett.

Végül azonban olyasmi történt amire egyáltalán nem számított: Magnúma alkirálynő még be sem fejezte a királynő felé intézett heves szónoklatát, amikor Harizra nézve a királynő egyszerűen felnevetett! Nevetett, bár időnként a fájdalom eltorzította az arcát, de nem bírta abbahagyni a nevetést, abbahagyta ellenben Magnúma a vádaskodást. Nincs értelme a vádbeszédnek, ha a bíró nevet.

Nevetése okát azonban a királynő nem magyarázta meg Hariznak, helyett így szólt hozzá:

—Halljuk fiatalember, mit kerestél te a szobámban éjszaka? Talán ott könnyítetted a nagy kanvagyadon? Szóval, mondj el mindent hogy mi történt veled az este, mit csináltál, de most már szeretném a teljes igazságot hallani!

Mit volt mit tenni, most már valóban mindent el kellett hogy mondjon Hariz! Még azt is elmondta, hogy pusztit nyomott a királynő ajkára, de hevesen tiltakozott azellen, hogy könnyített volna a királynő előtt férfiúi vágyain. Bevallotta hogy bizony gerjesztett vágyakat benne a királynő, de állította hogy semmi olyasmit nem művelt. Azt mondta, az meggyalázta volna a szép pillanatot. És a bugyi elvitelével sem voltak rossz szándékai, csak emléket akart magának erről az éjszakáról.

—Persze, hogy odahaza diadaljelvényként lobogtasd, mi?! - förmedt rá Magnúma.

Hariz nem bólintott rá e szavakra, de nem is tagadott. Inkább összeszorította a száját, és hallgatott.

Úgysem nagyon figyelt Magnúmára. Inkább a királynőt figyelte. Nemcsak mert tudta, attól függ a további sorsa, élete, de azért is, mert a fehér lepedővel letakart királynő még jobban tetszett neki, mint amikor tornázni látta. Pedig most mit sem láthatott a lába közéből. És mégis... És azért is tetszett neki, mert olyan vidám, sőt: életvidám volt a királynő. Nem sok nőről tételezte volna fel Hariz, hogy egy gyilkos merénylet elviselése után, alighogy magához tér, képes lenne nevetni valamin!

Csodaszép és bámulatos nőnek tartotta, úgy vélte, akkor sem lenne képes haragudni rá, ha a következő pillanatban halálra ítéli őt. E pillanatban minden rosszat elfeledett, amit korábban gondolt a csisziokról, pusztán csak csodálta a királynőt. Hiába intette magát hogy képtelenség amit érez, a csiszi királynő jóval idősebb nála, igazán az anyja lehetne, egyszerűen mit sem tehetett a rajta eluralkodó érzelmek ellen.

—Miért mentettél meg? - kérdezte hirtelen tőle a királynő.

S e kérdésre Hariz kinyitotta a száját, majd becsukta, aztán ezt megismételte, e sokat mondó, bőbeszédű cselekvést, még hozzá nem is egyszer. Mert fogalma sem volt róla, hogy mit válaszoljon erre! Mindezideig nem gondolt rá, hogy tettét meg kéne indokolnia.

—Halljuk! - biztatta őt a királynő.

—Én... én... nem tudom! - nyögte végül.

—Na de mégis! - erősködött a királynő.

—Tényleg nem tudom!

—Valami oka mégis kellett legyen! Tudd meg, hogy aki rám támadt, szintén evol mint te. Talán ismered is... - és a királynő várakozóan elhallgatott.

—Halvány fogalmam sincs, ki lehet! - rázta meg a fejét Hariz, de rögvést abbahagyta és felszisszent. Úgy látszik az illető a nyaka tövét is megszurkálta. —Valami matróz talán, de nem tudom a nevét, s az arca sem tűnt ismerősnek. Talán fűtő, azok ritkán mutatkoznak a fedélzeten.

—De akkor is evol. Vagyis evol volt, azt mondják az alkirálynők. Mert már természetesen nem él!

Hariz bólintott. Ez nyilvánvaló. Ezt ő is helyesnek tartotta. Az efféle örülteket ki kell végezni.

—Ő evol volt, és te is tudtad hogy evol, mert kiáltott mielőtt megtámadott engem, mégsem neki segítettél! Miért mentettél meg engem, az ellenségedet?

Hariz megint tátozott egy sort, majd kinyögte:

—Te nem vagy az ellenségem. Ha az lettél volna, megöllek amíg alszol. Megtehettem volna. Agyonverlek. De fegyver nélkül is sikerült volna. Azt hiszem erősebb vagyok, megfojthattalak volna. De nem akartam. Tényleg csak látni akartalak.

—És a bugyiját akartad! - szólt közbe Magnúma, erre Hariz ismét pirult.

—Az csak utólag jutott az eszembe...

—Miért nem akartad a halálomat? - erősködött a királynő.

—Csak! - morogta Hariz, és lesütötte a szemét, hogy ne nézzen a királynő szemébe. Majd kis idő múlva hozzátette maga elé dűnnyögve:

—Akit én nem ölök meg, azt más se ölje meg! Senki ne öldössön helyettem! Ha valakinek a halálára vágyom, majd azt megölöm én magam!

Úgy vélte, ez nagyon szépen, férfiasan hangzott. Nem értette, miért kacarászik megint a királynő.

Aztán a királynő végre nem kérdezősködött már a tette okáról, ehelyett ezt tudakolta:

—Mi a véleményed Hariz, mi lesz most veled ezek után?

Hariz vállat vont, de rögvést abbahagyta, mert ez pokoli fájdalommal járt.

—Gondolom, vagy agyonvertek, vagy visszaengedtek a hajóra!

—Melyiket szeretné?

—Természetesen az utóbbit!

—Mit gondolsz, mi fog történni, ha visszamész a hajóra?

—Gondolom, apám jól megszíd, valószínűleg fel is pofoz.

—Te pedig mutogatod majd a bugyit diadaljelvényként, ha ugyan nálad hagyjuk! - bökött még mindig mérgesen az ágyra Magnúma alkirálynő.

—Ha visszamész a hajóra, talán még az életed sem lesz biztonságban. - mondta a királynő, oda sem figyelve Magnúmára.

—Miért?! - kérdezte csodálkozva Hariz.

—Mert mindenki árulónak fog tartani. Erre nem gondoltál?

—Miért lennék én áruló?!

—Talán bizony nem azt tetted-é, hogy népedből valóra támadtál azért, hogy megments engem, aki kétségtelenül nem vagyok a népedből való?!

Ezen aztán elgondolkodott Hariz, végül ezt válaszolta:

—Az a fickó biztos hogy komplett örült volt!

—De attól még evol. És nem is olyan biztos, hogy örült volt. Magnúma azt mondta nekem, kihallgatták amíg küzdöttek az életemért az orvosok, és azt válaszolta, bosszút akart állni rajtam, mert amikor öt éve a Napsugár hajó Szpülbüvürtben járt, akkor sok evol gyermek felment a hajóra hogy csiszí legyen, s ezek közt volt a leánya, de még a felesége is! És azt jól tudjuk, hogy a bosszú nemcsak az örültek ténykedése, olyanok is állnak bosszút, akik nyilvánvalóan nem örültek! Mondd, Hariz, te nem úgy véled-e, hogy ha sikerül a megölés, akkor a férfi ezzel hőstettet hajtott volna végre?

Ezen Hariz el kellett gondolkozzék, végül így szólt:

—Amit tett, így is hőstett volt, a halálad nélkül, azazhogy hőstett lett volna, ha háborúban állunk Csiszifölddel! De mert nincs hadiállapot, ez nem hőstett, hanem örültség, akárhogy nézzük is! És különben is férfi támadt nőre, erősebb gyöngébbre, fegyveresen támadt fegyvertelenre, ráadásul váratlanul, úgyhogy ez nemcsak örültség, de aljas, nemtelen cselekedet is, többszörösen is!

—Furcsán vélekedel! Ha tehát háborúban állnánk, már szabad volna efféle többszörösen is aljas, nemtelen cselekedeteket elkövetni, sőt nemcsak szabad, de ez még hőstett is volna?

—Hát... hát igen!

—De hiszen akkor a háború, vagyis a hadüzenet nem más, mint annak bejelentése, hogy ezentúl sok-sok csúnya, ocsmány tettet fogunk elkövetni a másikkal! Olyanokkal szemben is, akik ezt nem akarják, hiszen mindig minden népben sokan vannak, akik nem akarnak háborút!

—Igen, ez bizony pontosan azt jelenti!

—Tehát aki egy háborúban hős, azt azért tisztelik, mert különösen sokat ártott a másiknak, vagyis nagy disznóságokat követett el! És ti barbárok ezt tisztelitek?! Ez minden vágyatok hogy hősök legyetek, vagyis nagy disznók?!

—Ez azért erős kiforgatása a szavaimnak!

—Én nem így érzem. Magad is bevallottad, hogy amit ellenem elkövetett az a férfi, az nagyonis dicséretes lett volna háborúban! Vagyis nem a tett ellen volt kifogásod, csak az időpont ellen!

—Talán nem voltam eléggé pontos. Nagyon kába még a fejem, királynő! Én háborúban sem akarom hogy megöljenek téged. Én... én akkor sem öltelek volna meg, ha háború lenne! Nem is akarom hogy háború legyen. És nagyon gyűlölöm azt a férfit aki megszurkált téged. Csak azt sajnálom, hogy nem én végezhettem vele! Ha hinnék valami vallásban, és tudnám hogy miként hívják, még a nevét is elátkoznám!

—A nevét sosem tudhatod meg.

—Miért nem?

—Mert Magnúma alkirálynő elmondta nekem, hogy a kihallgatás során a férfi valami olyasmit mondott, azért is tette ezt a bosszú mellett hogy híres legyen, mert most leközlík a nevét a csiszí újságok és a behnoti lapok, és örökre bekerül a neve a történelembe! És erre Magnúma úgy határozott, s ezt én is helyesnek tartom, hogy ez nem történhet meg! Elmondta a férfinak is a halála előtt, hogy ebben ne reménykedjen, mert senki nem tudja majd meg a nevét, nem írják meg az újságok, s akik ismerik a nevét, senkinek sem mondják meg.

—De hiszen a hajón tudni fogják, hogy ki hiányzik a személyzetből, s nyilván arról is hírt kapnak majd, hogy egy evol férfi merényletet kísérelt meg ellened!

A királynő szemébe őszinte csodálkozás költözött.

—Tényleg azt hitted, Hariz, hogy ezek után elengedjük a hajót?! Épp emiatt amit mondtál, egészen világos, hogy percekben belül ripityára löjük! De ezt tennénk akkor is, ha nem volna célunk, hogy a merénylő neve ki ne tudódjék. Pedig ez a célunk, mert ha elérné a célját holtában, hogy fennmarad a neve, akkor ezzel a világ összes örültjének remek célpontjává válnék, mindenki aki örök hírnévre vágyik, igyekezne hogy megölje valamelyik csiszi királynőt! Efféle kockázatot nem vállalhatunk! Hiszen tudod jól, hogy az a jelszavunk: Soha semmit nem kockáztatni!

—De hiszen ez kegyetlenség! Ezzel egy csomó ártatlan embert is halálra ítélsz!

—Igen, és nem szívesen, de nem tehetek másként. De ne aggódj: megnyugtathatlak, hogy téged nem ölünk meg! Sőt, kifejezetten hálás vagyok neked, amiért barbár létedre megmentettél! Nemcsak hogy nem öllek meg, de gazdagon meg is jutalmazlak! Igaz, a hajóra nem térhetsz vissza, mert nem lesz már hajó, de elviszünk a világ olyan részére ahová csak óhajtod, a jutalmaddal együtt! És ne bánkódj a hajó miatt meg egykori társaid miatt sem, mert hisz úgylis árulónak néznének, mondtam már, és hihetsz nekem! Ismerem valamennyire a barbárokat.

—Hogyhogy *egykori* társaim?! Már nem is élnek?! Apám sem?!

—De, még élnek. Magnúma alkirálynő úgy gondolta, megvárja a támadással hogy életben maradok-e, mert ha igen, és magamnál leszek, akkor megtudakolja a véleményemet, elvégre ez fontos döntés. De most jóváhagyom a döntését.

—A hajón levők nem is számítanak támadásra!

—Persze hogy nem. Én sem számítottam támadásra.

—Ártatlan emberek!

—Én is ártatlan ember vagyok.

—Felesleges szenvedést okozol sokaknak!

—Nem fognak soká szenvedni. Jön néhány harci helikopter, és két percbe sem telik, az egész hajóból csak tenyérnyi kis darabok maradnak. Nemigen lesz aki bármilyen fájdalmat is érez.

—Nem igaz! A mi gőzhajóink nagyon nehezen süllyednek el!

—Nem akkor, ha a mi helikoptereink harcolnak ellene.

—Meg akarod ölni apámat, amikor én megmentettelek téged?!

—Természetesen nem. Megérdemelné ugyan, ha jól belegondolok, de lásd milyen sokra becsüllek, Hariz: kizárólag a te érzelmeid megkíméléseért megkegyelmezek neki! A támadás előtt a partra hívatom. Jó lesz ez így?

Hariz lázasan gondolkodott. Inkább csak hogy időt nyerjen ezt mondta:

—Ez a tett méltatlan hozzád, királynő!

—Csöppet sem! Úgy tudom, most afféle békeszerűség van Behnot és Dzidinor közt, ugye?

—Megnemtámadási szerződés tíz esztendőre.

—Jó. Tegyük fel, egy dzidinori hajóról valaki elköveti ugyanezt Behnot elnöke ellen. Mondd, nem tekintené-e ezt hazád hadüzenetnek? Nem támadná-e meg azonnal azt a hajót?

Hariz kényszeredetten szorította össze a fogát. El kellett ismernie, hogy ez bizony így van!

—Na látod!

—Azt mondtad, jutalmat kapok az életmentésért! Én ugyan nem jutalomért tettem, meg sem fordult a fejemben ilyesmi, ha gondolkozni kezdek, nem is érek oda időben, de ha már jutalmat említettél, hát azt kérem jutalmul, hogy kegyelmezz meg a hajónak! A társaimnak!

—Ezt nem tehetem, Hariz! A jutalmadat majd én eldöntöm. Hajlandó vagyok meghallgatni a véleményedet, de nem mondtam hogy te választhatsz! Hogy is képzelsz ilyet, ha megengedném hogy magad válaszod meg a jutalmadat, az azt jelentené hogy megengedem, hogy te becsüld fel az életem értékét!

—De azok ott a hajón a barátaim!

—Nekem nem a barátaim, ezt igen alaposan bebizonyították. És már neked sem a barátaid. Lehet hogy nem hiszel nekem, de amint visszatérsz közéjük, majd meglátod, hogy mennyire nem a barátaid! Ha elvitted volna nekik a bugyimat, valóban nagy hősnek tartottak volna té-

ged, ez igaz, de így hogy megakadályoztad a merényletünket, tehát egy még nagyobb hőstettet, így csak egy ocsmány áruló vagy! Sőt, renegát!

—Mindegy, én nem akarom a halálukat!

—Nem sokat számít, hogy mit akarsz! - szólt ridegen Magnúma.

—Ne beszélj így vele, Magnúma! - intette őt a királynő. —Én megérttem kissé a kölyköt. Még azt sem tartom lehetetlennek, hogy amikor meztelenül látott, megfertőzte az elméjét a szerelem nevű barbár elmebaj!

Hariz megint pirult mint egy szál rózsa.

—Igenis lehet ám hogy szerelmes vagyok beléd, de tudom hogy ha megölöd a barátaimat, akkor egyszeriben elmúlik a szerelmem, és meggyűlöllek!

—Annál inkább ezt kell tegye a királynő, ha ezen múlik a gyógyulásod! - vágott vissza az alkirálynő.

Hariz azonban nem neki válaszolt, hanem a királynőhöz fordult.

—Kérlek Zigília, még ne rendelj el támadást a hajó ellen! Adj nekem negyed óra időt, hogy meggyőzzelek arról, miért helytelen ez!

—Úgysem tudsz meggyőzni.

—De igen, ha négyszemközt beszélhetek veled!

—Akkor sem, és teljesen mindegy hogy hány szemközt beszélsz velem.

—De engem zavar, hogy ennyien néznek rám! Kérlek! Csak negyed órácskát! Talán annyi idő sem kell! Majdnem biztos vagyok benne, hogy meg tudlak győzni!

A királynő mintha sóhajtott volna egyet.

—Menjetek ki! - szólt Magnúmához, majd ezt megismételte csiszí nyelven is. Magnúma erre vitatkozni kezdett vele szintén csiszí nyelven, de a királynő ragaszkodott hozzá, így végül mindenki elhagyta a szobát.

—Halljuk! - szólt röviden.

—Te nagyon szép voltál akkor este, Zigília! Én azt hiszem valóban szeretlek. De...

—Hiába bókolsz, ezzel nem veszel le a lábamról!

—Nem erről van szó! Hallgass végig! Szép voltál, de biztos akad még sok olyan szép nő mint te, talán szebbek is, és biztos láttam én is már sok ilyen szép nőt, és mindenesetre jóval fiatalabakat is, mert nem tudom ugyan hogy hány éves vagy...

—Nemsokára negyvenhét leszek.

—Na látod! Tényleg anyám lehetnél! És nagyon fiatalnak látszol, de az is látszik rajtad, hogy nem vagy már mai csirke... ó bocsánat, ezt csak így mondják mifelénk...

—Semmi baj! - mosolygott a királynő. —Nem sértődtem meg, tudom hogy ha nem is vagyok „mai csirke”, attól még nem lettem *vén tyúkká!*

—Igen, igen! Tehát biztos vagyok benne, pusztán a szépségedtől még nem csábultam volna el!

—Az is kellett ehhez hogy meztelennek láss, mert amennyire az evol szokásokat ismerem, gondolom életedben először láthattál nőt meztelenül, még efféle kép sem nagyon kerülhetett a kezédbe.

—Bevallom ezt is, ez így van! - pirult minden eddiginél jobban a fiú. —De még mindig nem mondhattam el a lényegét! Mert arról van szó, hogy mindemellé tudtam, hogy te vagy a királynő! A legisleghatalmasabb minden ember között! Nemcsak a nők, de a férfiak között is! Érted?

—Tudom hogy ez így van, de mit kéne értenem? A képzelt rangom szédített meg?

—Nem, vagyis úgy valahogy, de nem igazán... szóval, én még ilyen nőt mint te, nem láttam! Tudtam hogy határozott, céltudatos kell legyél... és a mi nőink Behnotban nem ilyenek... kivéve az ivarművészeket, de azokat mindenki megveti... félre ne érts, nem néztelek kurvának...

—Pedig csodálkoznék, ha nem lettem volna több férfival már, mint bármelyik ivarművészetek!

—Ez nem számít! - és kétségbeesésében már fintorgott Hariz, mert nem tudta, hogy miként fejezze ki amit érez, majd hirtelen ezt mondta:

—És ami te a királynő vagy minden nők között, annak felel meg Csiszíföld az országok között, érted már?!

—Mert itt nőuralom van?

—Nem, nem, nem! Hanem mert olyan szép, és olyan hatalmas! És ahogy te az anyám lehetnél, úgy Csisziföld is mintegy anyja minden országnak!

—Ennek már értelme sincs.

—De van, de van! Mert úgy is viselkedtek! Sok barbár országot pátyolgattok, gyámolítottok, erőszakot meg csak ritkán alkalmaztok; elfoglalhatnátok az egész világot de nem teszitek, hagytok másokat is élni...

—Ha azok is hagynak bennünket. - vágott közbe a királynő, de Hariz most nem törődött ezzel.

—Te királynő nem úgy gondolod vajon, hogy Csisziföld minden országok legcsodálatosabb országa?

—De igen, természetesen, ez szilárd meggyőződéselem!

—Hogy hiába neveznek erkölcstelennek benneteket a barbárok, valójában azok az erkölcstelenek, és ti vagytok az erkölcsösek?

—Ez nyilvánvaló!

—Hogy példaképe kéne legyetek minden más országnak?

—Persze!

—Hogy ti vagytok minden igazság egyedüli letéteményese? Hogy ha van is másnak igazsága, de a legigazibb és legteljesebb igazságokat ti képviselitek?

—Ehhez kétség sem férhet!

—És most jön a legfontosabb! Nem úgy gondolod-e, hogy a többi ország hozzátok képest csak rakoncátlan, rossz kölyök, akiket meg kéne nevelni, és hozzájuk viszonyítva Csisziföld a komoly felnőtt, minden tudás birtokosa?!

—Igen, igen, így gondolom, de mi köze van ennek ahhoz, amit elérni akarsz?!

—Sok! Mert mondd csak Zigília, mit tesz egy anya, ha a pólyás csecsemője megüti őt?

—Gondolom, semmit!

—Még akkor sem, ha fáj az ütés! Ugye azt biztos nem teszi hogy visszaüti?

—Kezdem már érteni, hogy miért mondd el ezt! Csakhogy nem jó az érved, mert te is elismerted, hogy a barbárokat meg kell nevelni!

—Én illet tulajdonképpen nem ismertem el, de ha meg is kell nevelni, nem halállal! Akit megölsz, azt már nem nevelheted!

—De példát statuálhatok vele!

—Semmit sem statuálhatsz vele! Először is, az efféle gondolkodás nem illik hozzád, Zigília, inkább apámhoz, aki katonatiszt! Csalódnék Csisziföldben, ha úgy kéne tekintenem, hogy ezt a nagy országot katonai diktatúra kormányozza! S ha ezt túlzásnak tartod is, azt mondtad, ismered a barbárokat! Mit gondolsz, mi lesz a vélemény rólad Behnotban, de még Dzidinorban is, ha nem tér vissza egy követségbe indult hajó?! Azt mondják majd, megbízhatatlan vagy, mert békés követeket gyilkolsz!

—Nem én kezdtem!

—Teljesen mindegy. Senki nem hinne ott neked. Azt mondanák, hazudsz, nem is volt semmiféle merénylet, ha volt is, azt nem behnotiak követték el, de még ha el is ismerik hogy behnoti volt a merénylő, akkor is aljasnak tartanak téged!

—Nem én követtem el az első aljasságot!

—Ebben teljesen igazad van, de attól még muszáj folytatni az aljasságot?! Ha valaki rosszat tesz és te azt rosszal viszonzod, attól az első rossz nem válik semmivé, csak kétszer annyi rossz lesz a világban! A rosszat csakis és egyedül csak jóval teheted semmivé, amint hiába adsz akármennyi negatív számot egy negatív számhoz, az csak nőni fog abszolút értékben, nem lesz nulla, nullává csak pozitív szám hozzáadásával teheted! Még mindig nem érted?! Ha most nagylelkűséget tanúsítasz, akkor nemcsak aljasnak nem tartanak majd, de elcsodálkoznak a nemességeden!

—Ostobaság, a csiszik közt nincsenek nemesek... de értem hogy mit mondasz. Csakhogy tudd meg, én nem is csupán azon gondolkodtam hogy elpusztítom a hajódat, hanem még az is megfordult a fejemben, hogy ezt ténylegesen hadüzenetnek tekintem, s elfoglalom Behnotot! Még nem döntöttem ugyan határozottan így, de nem is tettem le róla!

Hariz elsápadt. Rajta múlna egy háború megakadályozása?!

—Annektálni akarod a hazámat?!

—Ezt a szót nem ismerem. De elfoglalni. Megfordult a fejemben a gondolat.

—Az nagyon sok csiszi áldozatba kerülne!

—Nem is olyan sokba. Van már tapasztalatunk e téren. Mienk a légi fölény. A helikopterekkel egészen finom porrá bombáznánk Behnot minden városát, s csak akkor lépnének szárazföldi csapatok is partra, amikor már senki nem mozog ott!

—Megteheted, Zigília! - bölintott fáradtan Hariz. —Bombázd csak porrá azt az egész országot! Meg a többit is! Mindent! Aztán gondolj rá, mennyi temérdek hullá fekszik ott a városokból lett kőhalmok alatt! Nők is! Gyerekek! Kislányok! Akik még azt sem tudják talán, hogy élnek a világon csiszik!

Zigília sokáig hallgatott.

—Jó. Ne beszéljünk a háborúról. - mondta végül. —De ha a hajótokat nem pusztítom el, megtudják a merénylő nevét Behnotban, és akkor más merénylők is...

—És félsz tán?! - vágott közbe bátran Hariz. —Hiszen már ez is ami történt, nem a mi hibánk, hanem csakis és kizárólag a tietek!

—Hogyhogy?!

—Talán bizony nem úgy van?! Mennyit meséltek róla hogy soha semmit nem kockáztattok, aztán kiderül, hogy sehol egy paraszthajszálnyi óvintézkedés! A baktériumoktól úgy félték hogy szavakat sem tudok rá, az emberek ellen pedig semmi intézkedés! Megszűritek a bolhát, de beengeditek az elefántokat! Azt hiszitek hogy csak mert ti nem dolgoztok és járkáltok éjszaka, okvetlenül így kell tenni a barbár vendégeknek is! Vedd tudomásul, hogy egyáltalán semmi akadályba nem ütköztem míg ideértem, s biztos a merénylőd sem! Én nagy óvatosan ruhátlanul jöttem fel, de a merénylő már ruhásan, s biztos hogy én is jöhettem volna bátran még diszegenruhában is! Emlékszem, mielőtt beléptem volna hozzád, megfordult a fejemben a gondolat, hogy akármennyi pisztolyt, puskát is felhozhattam volna hozzád, akár nehézfegyvereket is! Talán akkor sem állított volna meg senki, ha egy egész ágyút húzatok fel a palotád elé hat ökörrel! Biztos a merénylő is csak azért nem használt lőfegyvert, mert ő is mint én, úgy úszott partra, s a vízben elázott volna a lőszer, de különben bármit magával hozhatott volna! Ha akarom, simán megerőszakollak majd megfojtalak, azután szép nyugodtan visszatérek a hajóra és kész!

—És másnap a hajótokat a tengerbe robbantjuk, még ha el is indultatok éjszaka, mert biztos hogy a helikopterek utolérnek!

—Az igaz, de az rajtad már mit sem segít! Annyira mindig csak azt hallom, hogy a csiszik mennyire féltik a királynőjüket, jobban mint a természetek a természetkirálynőt, aztán tessék, egy magamfajta alig kamaszodó suhanc könnyedén elcsórja a nagyasszonynak még a bugyiját is! Ha nagyon akarom, akár még a göndör tincsedet is levághatom a punciszőrödről, aztán azt ragasztom bajusz helyett az orrom alá, tudom, esküszöm az életemre, az lett volna az igazi diadalmjelvény!

S e szavakra megtörtént a csoda: a királynő elpirult! Zigília, a csiszi királynő, pedig világszer-
te azt mesélték, nem létezik hogy olyasmit mondjanak egy csiszi nőnek hogy az elpirul, mert szabadszájúbbak a leggyakorlottabb, erkölcstelenségben kivénhedt örömlánynál is!

De Zigília most elpirult.

—Ilyet azért ne mondj, arra biztos felébredtem volna... - motyogta zavartan.

—Nem hiszem én azt! De ha kételkedel a szavamban, és meghagyod az életemet, szívesen ki-próbálnám amikor majd meggyógyultunk, én is, te is...

És erre Zigília mégegyszer elpirult!

—Jól van na, elismerem, nem voltak elegendőek a biztonsági intézkedések...

—Ezzel még mindig szépíted a valóságot, pedig azzal dicsekedtek, hogy ti csiszik nem hazudtok! A biztonsági intézkedések nemcsak elegendőek nem voltak, de egyáltalán nem is voltak! Egyszerűen semmiféle biztonsági intézkedés nem létezett!

—Jó, elismerem, így van!

—Akkor pedig e téren kell változtatni, és nem ártatlanokat ölni! Vedd tudomásul királynő, hogy ha magatokat minden nép tanítójának kiáltjátok ki mérhetetlen gögötökben, akkor illik is ekként viselkedni, márpedig a mester nem öli meg a tanítványát!

—Talán bizony tiltsuk ki a követeket is a kikötőből?! Mert minden más barbár hajót már rég kitiltottunk Kalderon minden kikötőjéből, de hát a követeknek valahogyan mégiscsak élém kell jutniuk!

—Jaj Zigília, csodálkozom rajtad! Hiszen te, a királynő vagy a csiszík legokosabb embere! Miért nem jut eszedbe a kézenfekvő megoldás?!

—Ugyan mi lenne az?

—Az, hogy igenis valóban meg kell tiltani, hogy bármilyen barbár hajó is Kalderonra befusson, még a közelébe sem! A Kalderonhoz közeli kis szigetekre sem! Ellenben talán egy vagy két órai légiútnál nem lehet messzebb Kalderon déli szomszédja, Kalaria sziget! Ott valamelyik kikötőben várakozzanak a követeket hozó barbár hajók! A barbároknak nincsenek helikoptereik, de ha lesznek is valamikor, megtiltod hogy követhozó hajón bármi repülőeszköz legyen! És amikor valamelyik barbár követet fogadni akarod, elküldesz érte egy helikoptert, ami elhozza ide neked azt az egyetlenegy követet! Amikor végeztél vele, vissza is viszi! És így a tetvészeti meg mindenféle orvosi vizsgálatot is azon a másik szigeten végeznék el rajta, ami eképp is növeli a biztonságodat, mert ennyivel kisebb az esély, hogy járványt hoznak be a magunkfajta undorító barbárok a te legszentségesebb szigetedre!

Zigília elgondolkozott.

—Igazad van, Hariz, és belátom hogy megérdemlem a gúnyt! Valóban, bűnösen elhanyagoltuk a legelemibb óvintézkedéseket is!

—Ha ezt megteszitek, én nem juthattam volna eléd, de ez a kisebbik baj, mert én tényleg nem ártottam neked, hanem a merénylőnek sem lett volna esélye ellened!

—Igen! Igazad van, elismerem újra!

—Ha e módszert bevezeted, akkor nem kell félned senki barbártól, akár megtudják a merénylő nevét a világban, akár nem!

—Ha nem pusztítom el a hajót, azzal megszegem az ősi csiszí hagyományokat! Réges-rég, amikor még csak primitív kis néger törzs voltunk, ha egy faluból valaki megölt egy csiszít, akkor azt az egész falut kiirtottuk! Mindenkit!

—Elhiszem, de magad mondtad hogy akkor még primitívek voltatok! Most már nem vagytok azok! És a szokások változnak idővel! Úgy hallottam, akkoriban még férfiak sem éltek közte-tek, most meg már igen! Most már nem vagytok primitívek, kegyetlenek, vérengzők, lám, engem sem öltetek meg...

—Miért öltünk volna meg téged? Attól félsz talán, hogy kivégzünk?!

—Most már nem, de amikor feléledtem itt, még abban sem voltam biztos, hogy nem gyilkoltok meg!

—Téged?! Aki megmentettél engem?! Ugyan már! Egyetlen ami ellened szól, hogy barbár vagy, ha csiszí lennél, s úgy mentenéd meg az életemet, Csisziföld legtiszteltebb személye lennél egy pillanat alatt! Biztos hogy kineveznélek Csisziföld Nagyjának, életnagyságú tömör aranyszobrot kapnál a Nagyok Csarnokában... - és Zigília hirtelen elhallgatott, mint aki elgondolkozott valamin.

—De hát én meglestelek meztelenül...

—Csekélység. Akárhányszor láttak már csiszík, nők is, férfiak is meztelenül amikor fürödtem, sétáltam, tornáztam, akármit is csináltam, egyedül csak szükségem végzése közben nem láttak még, azt is csak azért nem, mert az bűdös!

—Elloptam a bugyidat...

—Nem nagy érték, és van belőle elég.

—Éjjel lestelek meg, álmodban...

—Nem zavar. Akármelyik csiszí nyugodtan ki-be járkalhat a palotában. Miért is ne, az az egész népé, mindenkié!

—Te mégsem vagy azonos a palotával.

—Persze hogy nem, több vagyok annál, én vagyok egész Csisziföld élő jelképe! De épp ezért még inkább vagyok mindenkié, mint a palota. Engem ugyanis nem lehet lebontani, átépíteni sem, mint a palotát! - és felkacagott. —Egészen természetes, hogy senkinek sem tilthatom meg, hogy megnézegessen! Akár álmomban is! Az már persze más, hogy nem illendő felébrésztetni, de te ezt nem is tetted.

—Tehát nem haragszol rám?! - derült mosolyra Hariz arca.

—Egyvalamiért haragudhatnék. Azért, mert szégyenbe akartál hozni a bugyim mutogatásával. De ezt hajlandó vagyok gyerekes csínynek betudni.

—Visszaadom a bugyit!

—Tartsd csak meg, ha örömdet leled benne.

—Megkegyelmezel hát a hajónak?!

—Jó, legyen! Az Őstojásra is, valóban lehattunk volna mi csiszik óvatosabbak, elvégre szinte vallásunk már, hogy a barbároktól a legnagyobbfokú aljasság is könnyedén kitelik! Hogy egyszerűen nem lehet kitalálni akkora, az Őstojásnál is nagyobb kegyetlenséget, gazemberséget, amire a barbárok képesek ne lennének!

—És mondd Zigília, nem bánod ha elmesélem a hajón levőknek, hogy én mentettem meg az életüket, hogy én beszéltelek le a háborúról?

—Én nem bánom mert ez az igazság, és az igazságtól mi csiszik sosem félünk, csakhogy erre nemigen lesz módod!

—Miért nem?! Azt mondtad, nem ölsz meg sőt megjutalmazol!

—Ez igaz, de csak nem képzeled, hogy még ha úgy döntesz is, azonnal visszatérhetsz arra a bűzhányóra amit hajónak nevezel?! Hiszen még végig sem néztél magadat! Tudod mi vagy te?!

—Mi?! - kérdezte ijedten Hariz.

—A csiszí orvostudomány felülmúlhatatlan hőskölteménye! Elmondták az alkirálynőim amikor rólad beszéltünk, hogy te jelentős részben csiszí vagy máris, még ha nem döntesz is úgy, mert alig maradt pár csepp a saját véredből, számlálatlanul kaptad a csiszí vérkészítményeket és palackozott vért, csiszí vért természetesen, huszonnyolc mély késszúrást számláltak meg rajtad, nem számítva az apróbb horzsolásokat, több órán át műtöttek téged...

—Gondolom mert azt hitték, csiszí vagyok, egy barbárért nem tettek volna meg ennyit... - mondta kesernyiesen Hariz.

—Természetesen. Téged spirituszba kéne rakni és mutogatni, mert csoda hogy egyáltalán élsz! És életed végéig viselheted majd az iszonyú hegeket, már persze ha majd valamikor utólag nem hajtunk végre rajtad néhány plasztikai műtétet.

—Meg ne tegyétek! Azok a hegek hősiességem jelképei!

—Ahogy akarod. Nem erőszak a szépség! Még szerencséd van hogy az arcod nem lett széjjelmetélve. De hetekig az ágyról leszállnod sem ajánlatos! Teljesen kizárt hogy bárhová is elutazzál! Tulajdonképpen igazán hálás lehetek neked, ha nem jössz, mindezt én kaptam volna! Én igazán könnyen megúsztam hozzád képest, Hariz! Én már egy hét után felkelhetek, azt mondták, te talán egy hónap múlva, jó esetben, s még akkor is csak könnyebb sétákra vállalkozhatsz!

—Nem bánom! Most igazán hősnek érezhetem magamat... Jó értelemben!

—Ez nem tagadható.

—Bejöhetünk már? - hallatszott a kérdés, és Magnúma alkirálynő dugta be a fejét az ajtón.

—Nyugodtan! - válaszolta Zigília. —Nem kell félteneitek ettől a derék ifjútól, esze ágában sincs ártania nekem, sőt ellenkezőleg, ezt alaposan be is bizonyította!

—De nem csiszí. Amikor elhelyeztünk itt, Zigília, nem tudtuk hogy ő nem csiszí. Áttolunk egy másik kórterembe, hogy el ne kapj tőle valami fertőzést, jó?

—Határozottan megtiltom! Legalább egy hétig itt fogom nyomni az ágyat, s azalatt halálra unnam magamat! Igazán elszórakoztat, hogy közben egy barbárral beszélgethetek. Hagyjatok csak itt így! Nem lesz vele semmi baj!

—Na de Zigília, igazán semmi akadálya annak, hogy a nap minden pillanatában akár százan is legyenek körülöttem, ha ez a kívánságod!

—Nekem az a kívánságom, amit az előbb mondtam neked, Magnúma!

—Ha így akarsz...! - bölintott savanyú arccal az alkirálynő.

—Így kívánom. Hasznomra is válhat, ha egy igazi barbárral beszélgethetek, mert jól megismerhetem a gondolkodásukat!

—Az ajtó elé azért odarendelek néhány testőrnőt, s elég ha csak kiáltasz!

—Teljesen felesleges, ha Hariz meg akar ölni, a fejemet is elvihette volna a bugyim helyett! Tökéletesen megbízom benne!

—Jó, így lesz ahogy elrendeled, bár nem szívesen! Akkor ami a hajót illeti...

—Bántatlanul elmehet.

—Tessék?!

—Ez a barbár fiú nem is olyan ostoba mint hisszük azt a barbárokról! Meggyőzőtt! - azzal a királynő itt átváltott csiszi nyelvre, s a továbbiakat Hariz nem értette, de feltételezte hogy a tőle hallottakat közölte Magnúmával a királynő. S ez így is volt, mert a beszéd végén a királynő ismét evolul szólalt meg, s ezt mondta:

—Közöltem vele hogy ezentúl minden úgy legyen, ahogy azt te tanácsoltad, mert az jó ötlet, s hogy ez az egész merénylet tulajdonképpen a mi hibánk volt!

—Köszönöm Zigília! De én most alszom! Nagyon fáradt vagyok, és a beszéd is nagyon fáj, kimerített! - azzal Hariz feje lehanyatlott a párnára, és már aludt is.

Lehet hogy a királynő is aludt, amíg Hariz ezt tette, de ha így esett, előbb ébredt a fiúnál, mert ébren volt már, amikor Hariz újra kinyitotta a szemét. S Hariz még csak álmosan pislogott, amikor ezt mondta neki:

—Na csakhogy felébredtél végre! Már nagyon ideje volt! Egy teljes napot aludtál, szinte pontosan két nap telt el a merénylet óta, mert ismét reggel van! Pedig szerettem volna, ha te is ébren vagy, amikor fogadom újra a követet.

—Miért?

—Mert apádat is elhívom erre az alkalomra, gondoltam, szeretnéd látni, pedig ez az utolsó alkalom rá, mert azután a hajónak el kell mennie, nem akarom hogy efféle örültek továbbra is itt időzzenek, senki barbárt nem akarok Kalderonon látni, s igenis lehet hogy akad még néhány gyilkos hajlamú egyén azon a hajón! Te persze kivétel vagy, te maradsz amíg meggyógyulsz.

Hariz bólogatott.

—Az valóban jó lesz, ha elküldöd őket! Elvégre valóban elsőrendű fontosságú a biztonságod, királynő.

—Na, most egészen úgy beszéltél mint egy csiszi! Mennyire aggódol értem! - mosolygott a királynő.

Hariz zavarba jött, nem tudta mit mondjon. Szerencsére azonban volt bőven miről beszélnie, elég volt ehhez csak alaposan körbepillantania. Mert míg aludt, úgy látszik jól berendezték a kórtermet a királynő számára! Például mindkettejük ágát az ablak mellé tolták. A királynőnek elég volt csak két zsinór valamelyikét meghúznia, s máris feljebb vagy lejjebb ereszkedett a pihekönnyű műanyagredőny, de az ablakot is erőfeszítés nélkül kitárhatta ha akarta. Nagy asztal állt ágyuk között, mindenféle finomságokkal megrakva, bár, hogy meg ne erőltessék gyomrukat a betegségük alatt, ezek csak különböző krémféleségek és gyümölcslevek voltak.

—Holnap már kiveszik a tűt a karodból, mert nem lesz már szükséged infúzióra, s akkor már ehetsz darabos ételeket is! - mondta a királynő, követve Hariz pillantását.

A királynő mellett egy éjjeliszekrényke állt, rajta számos könyvvel. Néhány friss újság is ott hevert a tetején. Közvetlenül a királynő ágya mellett pedig egy lemezjátszót vehetett észre Hariz! Lemezjátszót, pedig azt az evolok is csak azóta ismerték, hogy a csiszikkal találkoztak! Igaz, miután szereztek maguknak egypár példányt, könnyedén lemásolták, s már gyártottak maguk is, de a csiszi minőséget még csak megközelíteni sem tudták. Például, az ő lemezeik gyakorta recsegték, de a csiszik valami olyan furfangos anyagból készítették a lemezeiket, amely portaszító tulajdonságú! Igaz, így is előfordult a csiszi hanglemezekkel is, hogy recsegték a portól, de messze nem annyira mint az evol hanglemezek! Ráadásul gyártottak a csiszik

egy olyan folyadékot is, amibe csak bele kellett áztatni a nagyon elporosodott lemezeket, s a folyadék néhány perc alatt feloldotta róla a porszemeket!

Nosza, szereztek ebből is az evolok. De amikor a saját lemezeiket áztatták bele, kétségbeesetten tapasztalták, hogy az a folyadék pillanatok alatt szétmarta az evol hanglemezt! A csiszik úgy látszik valami egészen különleges anyagból csinálják a magukét!

—Akarsz zenét hallgatni? - kérdezte a királynő.

Hariz bólintott. A királynő lenyúlt az ágya mellé, előhúzott a halomból egy lemezt, és rátette a lemezejátszó tányérjára. Ehhez felülnie sem kellett, s mindezt meglehetett félkézzel. Most azonban kíváncsi volt Hariz, miként kurblizza fel a lemezejátszót! Az már nemigen megy majd fekve, s valószínűleg mindkét kezére szükség lesz! Márpedig a királynő jobbja ugyan teljesen ép, de a bal nem, azt is tudja ugyan mozgatni, de csak lassan, és vaskos kötés díszleg rajta! A bal vállán is!

A királynő természetesen nem kurblizott. Ez nemcsak a sebesülése miatt lett volna nehéz, hanem azért is, mert a lemezejátszón egyáltalán nem volt kurbli!

Ehelyett kinyitott a lemezejátszó oldalán egy kis ajtócskát, majd felemelt az ágy mellől egy szemcseppentőszerűséget, azzal benyúlt oda, s odabentre benyomott néhány csepp folyadékot. Mire kihúzta a kezét és visszazárta az ajtót, a lemezejátszó belsejéből halk surrogás hangzott fel, de ez is abbamaradt pár pillanat múlva.

Ezután a királynő rátette a lejátszókart a hanglemeszre, elmozdított egy pöcköt, s máris felhangzott a zene, természetesen valami lágy, nyugodt melódia, mert bár a csiszik is szeretik némi-lykor a pattogó, gyors ritmusú zenét, de összehasonlíthatatlanul gyakrabban hallgatnak szelíd, behízelgő melódiákat.

—Ezt meg hogy csináltad?! - ámult Hariz, a lemezejátszó beindítására célozva. —Mi hajtja ezt a gépet, ha nem rugó?

—Persze hogy rugó hajtja! Csak éppen azt nem nekem kell felhúznom.

—Hát?!

—A rugó vége egy hosszú spirálhoz van kötve. Az a spirál azonban nem rugóacélból van már, hanem bonyolult szerves polimerből, melynek az a tulajdonsága, hogy egy másik anyaggal vegyülve átalakul, úgy, hogy a hossza az eredetinek alig tizede lesz! Tulajdonképpen úgy is nevezhetném hogy „negatív gumi”, mert a gumi képes nagyon megnyúlni – ez pedig képes legalább annyira összehúzódni mint amennyire nyúlékony a gumi! Ez akkor következik be nála, amikor vegyül azzal a folyadékkal, amit rácseppentettem. Ilyenkor rendkívüli erővel húzódik össze, egy tíz centis darab belőle amikor egy centisre összehúzódik, képes egy tonna súlyt felemelni közben a földről! Itt a lemezejátszóban miközben összehúzódik, felhúzza a rugót. Aztán a rugó már elhajtja a lemezt ahogy azt te is megszoktad. A „negatív gumi” viszont nem marad összehúzódva, mert levegő hatására ismét átalakul, visszaalakul a megszokott méretűvé, csak éppen ez már sokkal lassabban megy, mint az összehúzódása, ez beletelik negyed órába is! De ez nem baj, mert egyetlen felhúzással egy óráig is elüzemel a lemezejátszó, tehát mire újra kelleni fog, már ismét dolgozhat a „negatív gumi”.

—Bámulatos! - ámult Hariz.

—Ugyan, semmi csoda nincs benne, egyszerűen a csiszí kutatómunka eredménye.

—Hogy lehet az Zígília, hogy... de szólíthatlak csak így egyszerűen, hogy Zígília?

—Nyugodtan.

—Hogy lehet az, hogy nem nyüzsögnek idebent a csiszik? Azt hittem, fél Csisziföld itt tülekedik majd az ágyad körül, amíg beteg vagy!

—Igazság szerint nincs nagy bajom, cseppet sem vagyok életveszélyben! Látod, belőlem már ki is szedték az infúziót! Ennek ellenére természetesen majdnem úgy lett ahogy sejtetted, az alkirálynők szinte be akartak költözni ide, de megmondtam hogy ezt nem lehet, mert azzal zavarának téged a pihenésben, alvásban, gyógyulásban.

—Ó... de hiszen akkor te nagy áldozatot hozol értem!

—Egyáltalán nem. Szinte úgy tekintem ezt a mintegy jó egy hetet amíg itt lábadozom, mintha szabadságra mennék... így mondják a barbárok, ugye? A királynői munkákat, legalábbis a legfontosabbakat, itt is el tudom végezni, s úgy érzem kötelességem hogy ügyeljek a gyógyu-

lásodra! Felesleges hogy állandóan veled legyen egy orvosnő, ha én is elég vagyok ehhez! Ha valamire szükséged van, ott a csengőzsinór az ágyad mellett, csak húzd meg, s ha annyira rosszul lennél hogy nem tudod meghúzni sem, van ilyen zsinór az én ágyam mellett is, látod, én is értesíthetem az ügyeletes orvost!

—Hát nekem igenis lenne szükségem valamire... szó szerint szükségem... merthogy szükségem van...

—Nem értem!

—Jaj, hát pisilnem kell! - pirult Hariz.

—Akkor csengess!

Hariz úgy is tett, s még szinte el sem halt a csengőszó, mire belépett egy csiszi nő, könnyű, áttetsző köpenyben, s mert így szinte minden kiválóan látszott nőiségéből, Hariz szeme majd' kigúvadt.

—Mi a baj? - kérdezte a nő. Még hozzá evolul. Úgy látszik, gondoltak az okos csiszik arra is, hogy az evol beteg mellé evolul is tudó személyzetet jelöljenek ki ápolónak!

—Pisilni kell. - pironkodott ismét Hariz.

—Mindjárt megoldjuk a gondot! - mosolygott a majdnem ruhátlan, s legfeljebb húszéves leány, azzal Hariz ágya alól előhúzott egy üvegpalackszerűséget, hogy pontosan mit, azt Hariz nemigen láthatta, s ezen palack szájáról gumicső tekeredett le. Majd mielőtt Hariz akárcsak meg is szólalhatott volna, a leány egy gyors mozdulattal lehúzta Harizról a lepedőt, odanyúlt a fiú lába közé, s mire Hariz ijedten odanézett, már azt látta, hogy férfiassága végét szorosan, sőt légmentesen fogja a gumicső! Valami ördögös szerkentyű volt a végén, hogy ilyen pillanat alatt belerakhatta a cső végébe e féltett szervét a fiatal ápolónő!

—De... de ez... - nyöszörögte Hariz.

—Nyugodtan csinálj csak bele, arra van! Egy csepp sem fog kimenni! - nyugtatta bájos mosollyal Harizt a leányka.

—De hát csak így, az ágyon fekve...

—Nem vagy még mozgásképes, de ha tudnál is mozogni, egyelőre nem volna ajánlatos!

—De hiszen itt a királynő előtt... - hebegte Hariz, és igyekezett eltakarni a férfiasságát a kezével, de ez nem sikerült, mert most jött csak rá, hogy egyedül a jobb kezét tudja mozgatni, azt, amelyikkel csengetett is, de még azt is csak néhány centire, egyedül a csuklója teljesen mozgásképes, de az messzire van a combjaitól.

—Most mit idegeskedsz, te is láttál meztelenül, én akkor miért ne láthatnálak téged? - kérdezte a királynő, s erre Hariz úgy elpirult, hogy még a nyaka is vörös lett.

—És ha nagydolgoznom kell, azt is itt végzem majd?! - riadt meg Hariz.

—Persze, máshol nem tudod! De nem kell aggódnod. Vedd észre, hogy olyan ágyon fekszel, amin nincs lepedő! Elég ha alul elhúzok egy kis lapot - magyarázta neki az ápolónő - s máris behullik minden egy külön e célra készült dobozkába! Amit cserélünk is! És még a bűz miatt se aggódj, mert kiváló ventilátoraink és szagelszívóink vannak minden kórteremben, pillanatok alatt felfrissítik a levegőt!

Hariz hol elsápadt, hol kivörösödött mélységes zavarában, de nem tudott mit tenni, nagyon kínoztta már a feszülő hólyagja, így kénytelen volt könnyíteni nehéz helyzetén. Ennek végeztével az ápolónő visszahajtotta rá a lepedőt, s kiment, magával víve az egész gumicsöves szerkentyűt.

—Tetszett neked Pjóda? - kérdezte a királynő, alighogy becsukódott az ajtó.

—Pjóda?

—Aki megpisiltetett. Csinos lány, nem gondolod?

—De, igen, valóban! Miért?

—Mert amíg aludtál, volt idebent, és azt mondta, te is tetszel neki. Szívesen lepkézne veled! Sajnos ez lehetetlen, mert hisz nem vagy csiszi! De jó ha tudod, nem kell zavarban lenned ha látod, mert önként jelentkezett erre a munkára.

—Biztos mert megtiszteltetésnek érzi, hogy ápolhatja a királynőt!

—Minden bizonnyal, de azért is mert örül hogy segíthet neked, rajtad! Igazi hős vagy a szemében! Tudod, Csisziföldön nagyon ritkán nyílik módja valakinek arra, hogy hőstettet hajtson

végre. Bár csak barbár vagy a szemünkben, de barbárnak igazi hős, és Pjóda örül, hogy végre szemtől-szemben láthat egy igazi hőst! Megkérlek rá Hariz, ha egy mód van rá, ne rontsd el az örömét azzal hogy félénk, szégyenlős kisfiúnak látszol, mert én ugyan elég jól ismerem a barbárokat, elvégre Királynőképzőt végeztem, én nem csodálkozom ezen, de Pjóda messze nem ilyen művelt mint én, már ami a barbárokat illeti mert orvostudományból biztos többet tud nálam, és szerintem nem tud hova lenni elképedésében, hogy egy ilyen közönséges dologtól mint a pisilés, ennyire félsz, ugyanakkor képes voltál fegyvertelenül nekiugrani a késes mérnylőnek!

—Miért ne, biztos ő is megtette volna, hiszen ez a csiszík között kötelező, ráadásul a királynő élete volt a tét!

—Remélem valóban megtette volna, de ez csak valószínű, teljesen biztos természetesen nem lehetek benne! Az azonban tény, hogy te megtetted, s ha ez kötelessége is valakinek, attól még csodálhatjuk az illetőt! De ez a szégyenlősség, Hariz, nem illik egy hőshöz!

—Jó, majd igyekszem... - morogta Hariz zavartan, majd igyekezve hogy végre ne a pisilőjéről beszélgessenek, ezt kérdezte:

—Miért tanult meg Pjóda evolul?

—Reméljük, hogy idővel sikerül nagykövetséget nyitni Behnotban vagy Dzidinorban, s oda kell csiszí ápolónő is. Ezért néhányuknak, persze csak önként jelentkezőknek, megtanítottuk a nyelveteket, mert jó ha tudják annak az országnak a nyelvét, ahol majd dolgoznak.

—Egészen jól megtanulta az evolt, még a hangsúlya is kiváló, tulajdonképpen jobb mint a tied, már meg ne haragudj, Zigília! Pedig még egészen fiatal lány! Húsz év körüli, ugye?

—Nem haragszom, Pjóda valóban szebb hangsúllyal beszél evolul mint én, ellenben messze van már ő a húsztól, nem tudom pontosan mennyi, de azt tudom hogy közelebb van a harminchoz mint a huszonöthöz.

—Tessék?!

—Most mit csodálkozol ezen Hariz, talán nem mesélte apád, hogy mi mennyire fiatalnak látszunk, mennyire későn öregedünk? Egyik alkirálynőmet például kamaszlánynak nézte!

—Hát erről is tudsz?!

—Még szép! Mindenről beszámolnak az alkirálynőim; – erre vannak!

—Tulajdonképpen mennyi Csiszíföldön az átlagéletkor?!

—Nőknél kilencvenhét esztendő, férfiaknál valamivel kevesebb, kilencvennégy.

—Ilyen sok?!

—Csöppet sem sok! A várható életkor még ennél is több.

—Nem értem! Az nem ugyanaz?

—Persze hogy nem! Az átlagéletkor egy átlag. Az is beleszámolódik, aki valami balesetben hal meg, s ez lerontja az átlagot. A várható életkor azt jelenti, hogy ha semmi váratlan nem jön közbe, feltehetőleg mennyi ideig él az, aki mostanában születik! Ráadásul erre kétféle becslésünk is van: egy optimista és egy pesszimista. Optimista becslésünk a nőkre jelenleg száztizennyolc, a pesszimista százhét. A férfiaké mindegyik esetben mintegy öt évvel kevesebb. Nem tudjuk miért, de ők valamivel „gyöngébb anyagból vannak gyúrva”.

—Elképesztő!

—Csöppet sem. Nálunk nyugodt az élet, s persze nem koptatjuk el olyan gyorsan a testünket a nagy hajtásban mint a barbárok! És nem is mérgezzük magunkat szeszes itallal. Nem merítjük ki magunkat éjszakai és váltott műszakokkal. Rendszeresen tisztálkodunk, egészséges ételeket fogyasztunk, és minden létező oltást megkapunk kisgyermekként is, amit csak felfedeztünk, a barbárok meg azokat sem teszik kötelezővé és ingyenessé, amit ismernek, pedig nem is ismernek annyit mint mi. Sőt: nemrég felajánlottuk Jicsen kormányának, hogy teljesen ingyen beoltjuk az ország teljes lakosságát himlő ellen! Csak úgy, jótékonyaságból. A jicseni király azt üzenté vissza, hogy nem akarja, mert oltás közben megfertőznénk himlő helyett káros gondolatokkal az emberek fejét. Erre én azt mondtam neki hogy jó, akkor oltsa be ő az embereket, mi csak az oltóanyagot tartalmazó ampullákat szállítjuk neki. Ezt elfogadta, de amikor az első néhány ezer adagot leszállítottuk neki, abbahagyattam a további szállításokat, mert kiderült, hogy ami oltóanyagot én ingyen küldtem a jicsenieknek, azt a király meg a hivatalno-

kai pénzért árulták! Márpedig ebből csak ne gazdagodjék, nem azért küldtem, hanem hogy mindenki részesedhessék belőle, a szegények is, senki ne lehessen beteg!

—Ez teljesen jogos is! A jicseni király nagy szemétláda volt, kár hogy nem öltétek meg! - jelentette ki határozottan Hariz.

—Örülök hogy így vélekedel. Bár ő azt mondta, nem kért pénzt az oltóanyagért, csak térítési költséget, amivel az oltást kapó egyén megfizeti az oltásban közreműködő személyzet költségeit, munkadíját.

—Jó kifogás sosem árt! - vágta rá fölényesen Hariz, aki nagyon élvezte hogy egyetérthet a csinos, bölcs, szeretett királynővel. Milyen jó is ez, egyetérteni vele, elismerést aratni, s ehhez csak a távol lévő jicseni királyt kell szídni!

—Magam is úgy véltem hogy ez csak kifogás - mesélte tovább a királynő - mert hisz nem lett volna fontos hogy jicseniek oltsanak, a csiszi orvosok is elvégezték volna ezt ha ő hagyja, no és ha én elküldöm neki ingyen az oltóanyagot, ő igazán vállalhatta volna az oltószemélyzet megfizetését!

—Igen, pontosan, Zigília! Milyen jó is, hogy ilyen okosan átlátsz a barbárok mesterkedésein!

—Sajnos a hazádban, Behnotban is hasonlóan jártam, amikor két évvel ezelőtt felajánlottam, hogy amennyiben nagykövetséget nyithatok, beoltatok mindenkit tifusz és kolera ellen!

—Micsoda?! Erről még csak nem is hallottam!

—Biztos nem verték nagydobra... igaz, ott nem kértek pénzt az oltóanyagért, előbb megíúsult az egész ügy, azt mondták, akkor inkább ne legyenek beoltva! Van nekik is oltóanyaguk, nem szorulnak a mienkére! És valóban volt behnoti oltóanyag, de annak súlyos mellékhatásai vannak, például minden kétszázadik tifusz ellen beoltott megbénul! Ez nem történik meg a csiszi szérum alkalmazásakor... De visszatérve az élettartamunkra: ez nem volt mindig így. Őseink nem éltek eddig. De egyre nő a csisziség élethossza, s ennek talán az is oka lehet, hogy nagyon sok népből keveredtünk össze, ez jót tesz az egészségünknek is úgy látszik! S természetesen az előnytelen egyedeket lebeszéljük róla hogy gyereket vállaljanak. Sokan hajlandóak ezért sterilizáltatni is magukat. Sőt, túlnyomó többségük. Ezt állampolgári kötelességnek tartjuk, és semmiféle fájdalommal nem jár, sőt a nemi vágyat sem csökkenti.

—Aha. - mormogta Hariz.

—Tehát úgy véled, Jicsen királya megérdemelte volna a halált? - kérdezte a királynő.

—Hát... igen, fogjuk rá... - dűnnyögte bizonytalanul Hariz. Úgy sejtette, valami rossz fog kisülni e kérdésből. Így is volt, mert most a királynő ezt kérdezte:

—Mennyivel jobb Behnot elnöke Jicsen királyánál?

—Hagyjál Zigília! Nem akarok a hazám árulója lenni!

—Szerintem Behnot elnöke egy mocskos disznó. Ha ebben egyetértesz, azzal, úgy véled, eláru-lod a hazádat?

—Az elnököt tisztelni illik!

—Ha méltó a tiszteletre.

—Nem ítélek meg! Semmit nem tudok róla!

—Én igen, és elmondom neked.

—De az elnök érveit nem hallottam.

—Az én számból hallhattad azt is.

—De nem az ő szájából.

—Hariz, ha úgy véled hogy hazudok neked, én, egy csiszi, sőt a csiszi királynő, akkor teljesen felesleges hogy folytassuk ezt a beszélgetést!

—Jaj Zigília, kérlek, ne sértődj meg, dehogyis hiszem azt, hogy hazudol! Kérlek! - riadt meg Hariz.

Szerencsére a kínos társalgás félbeszakadt, mert bejött Magnúma, és egy kis tasakot hozott a királynőnek, néhány mondatot mondott neki csisziül, majd kiment. A királynő kinyitotta a tasakot, s kivette a tartalmát. Gyönyörű színes fényképek voltak benne. Kedvtelve nézegette meg őket, majd intett Hariznak.

—Érdekelnek téged is?

—Mik ezek?

—Fényképek a Szörnyetegről.

—Miféle szörnyetegről?

—Így hívják a legújabb hajónkat. Szörnyeteg. Jó név, mert csatahajó. Ez az első hajónk, amit kifejezetten csatahajónak építettünk. Amiket eddig annak neveztünk, azok egyszerűen csak nagy hajók voltak, amiket alaposan felfegyvereztünk. A Szörnyeteg viszont már az első pillanattól fogva harcra lett megtervezve! Remélem hogy tökéletesen felesleges volt a nagy munkát elvégezni, mert soha nem kell bevetni sehol sem, annak örülnék a legjobban, ha haszontalanul rozsdásodna szét, mert nem lesz háború amiben harcoljon, de mert ti evolok már meglehetősen komoly löfegyverekkel rendelkeztek, a Napsugár hajó kalandja után elrendeltem hogy építsenek egy igazi csatahajót, mely elvileg egymaga képes rá, hogy egész Behnotot lesöpörje a térképről szükség esetén, s ez mostanra készült el! Úgy tervezték eredetileg, hogy próbaútra indul mostanában, s eljön ide Nikába is, de hogy megsebesültem, elhalasztották ezt az utat, egyelőre marad a Szörnyeteg a vempói hajóépítőben, de a csőpostával elküldték nekem e néhány fényképet, hogy ha személyesen nem is léphetek fel rá, de legalább így megnézegethessem! Hogy tetszik?

Hariz csak nézte-nézte a fényképeket, s úgy megdöbbent hogy nyelni is elfelejtett, majdnem lecsöppent ajkáról a nyála is.

—Döbbenetes! - suttopta végül. —Nem tudom hogy jól látom-e amit látok... ennek a hajónak húsz fedélzete van?!

—A vízvonallal felett. Mert alatta is van hat... És az egész háromszáznyolcvanöt méter hosszú, és százhusz méter széles!

A fiú újabb fényképet vett a kezébe, s így kiáltott fel:

—Ez is a Szörnyeteg lenne?!

—Igen.

—De mitől nőttek szárnyai?!

—Attól, hogy még nem tudod, hogy ez egészen különleges hajó! Mert tud úgy úszni a tengeren, mint bármi közönséges hajó. De ha nagyon akar sietni valamiért... Akkor a második fedélzetről leengedi, azaz inkább kitárja ezeket a szárnyakat oldalra...

—Csak nem fog repülni ez a behemót?!

—Azt nem. De e szárnyak alján különleges motorok vannak, amik lefelé, a tenger irányába levegőt fújnak, roppant nagy sebességgel! Ettől a Szörnyeteg súlya megkisebbedik, annyira, hogy majdnem teljesen kiemelkedik a vízből, csak a mínusz hatos szint marad a víz alatt, s így jóval gyorsabban úszhat, mert kisebb a közegellenállás! Aztán ha még ennél is gyorsabban akar menni, akkor bekapcsolja hátul a taton azt, amit mi úgy nevezünk hogy *sugárhajtómű*, na az aztán irtóvalatlan erővel képes előre lökni! Akkor tényleg majdnem olyan, mintha repülne! Annak segítségével képes arra, hogy egyetlen óra alatt megtegyen akár háromszáz kilométert is!

—Mennyit?! - bámult Hariz leesett állal.

—Háromszáz kilométert! Bár azt hallottam, hogy a mérnökök azért panaszkodtak, hogy tudnának ők még ennél is jobb sugárhajtóművet tervezni, de az olyan igénybevétellel jár, hogy még a világhíres csiszí acélok sem bírják ki a hajtóműben a terhelést, mert ott nemcsak nagy erő hat rájuk, de még iszonyú a forróság is! Mert amint látod itt a fényképen, a sugárhajtómű bizony olyan, hogy csak úgy dől ám ki a láng a végéből...

Hariz elképzelte, miként festhet ez a roppant, majdnem négyszáz méter hosszú monstrum, amikor háromszáz kilométeres sebességgel száguld, és beleborzongott.

—De miért van ennyi orgona a fedélzetén? - kérdezte aztán.

—Jaj te aranyos kölyök, ezek nem orgonasípok, hanem rakétavető! Olyasmik mint a bazuka, de azoknál is nagyobb rakétákat képesek kilőni, még hozzá minden egyes ilyen cső sorozatvetésre képes, nem kell embereknek utántöltenie, megteszi azt egy gép magától, úgy, hogy egyetlen cső percenként tizenkilenc rakétát lő ki! S amint látod, egy-egy ütegállásban húsz rakétavető van! Az ütegállások a Szörnyeteg oldalán tíz méterenként sorakoznak. Az egész hajón van pontosan száz ütegállás!

De ez még mindig nem minden. Van a Szörnyetegen hatszáz harci helikopter is. Természetesen nem a szabad ég alatt, hanem a napfény-szint alatti fedélzeten. Tízes csoportokban vannak tárolva, minden csoporthoz külön lift tartozik, amely képes egyszerre felemelni mind a tíz helikoptert a felső fedélzetre ha kell, hogy onnan azok elrepüljenek!

—Tyű, azannyát! - ámult Hariz.

—És még mindig nincs vége! A gyomrában vannak légpárnás járművek is, olyanok, amik annyira könnyűek, hogy ha levegőt fúj alájuk a motor, egyáltalán nem is süllyednek be a tenger-vízbe. Ezért mindegy is hogy tenger van-e alattuk vagy más valami, tehát ezek egyként tudnak mozogni a vízen is és a szárazföldön is! Természetesen ezek is páncélozottak, felfegyverzetek... van belőlük a Szörnyetegen... nem is tudom már pontosan, száz vagy százötven darab...

Aztán a legalsó szinten, ami mindig a víz alatt van, rejtezik tíz kis tengeralattjáró, akármikor kiúszhatnak belőle vagy visszaúszhatnak belé, mint kis hal az anyjához. De ezek is veszedelmes halacsok, mert torpedóik vannak...

—Ez valóban egy szörnyeteg! - szólta Hariz, majd hirtelen gondolattal ezt mondta:

—Borzalmas veszteség lehet, ha egy ilyen elsüllyed!

—Ez?! - nevetett a királynő. Azzal felemelt egy előtte heverő listát, amit nem adott oda az imént Hariznak, mert csiszí szöveg volt a papíron, s így szólt:

—Mindjárt fordítok neked! Bár felesleges, elmondom a lényegét... Először is, a Szörnyeteg legkülső borítása olyan műanyag, ami víztaszító hatású, ez csökkenti a súrlódást, így könnyebben úszik! Alatta olyan saválló acél van, ami kimondottan úgy lett kikísérletezve, hogy ellenálljon a tengervíz hatásának, s ne korrodáljon... ez a szó rozsdásodást jelent. Ezalatt van egy hetven centi vastag páncélacél...

—Hány centi?! - kiáltott fel Hariz.

—Hetven centi. Tulajdonképpen nem egyetlen páncél, kétszáznyolcvan vékony fémlémezből van összeszegecseve, de ennyi az összvastagsága. Jobb a több vékonyabb lemez, mert így rugalmasabb. Na aztán, ezalatt két méter vastagságban szivacsos légkamraréteg húzódik, egy kamra térfogata mintegy egy köbdeciméter, a kamrák fala négy milliméteres titánötvözet. Ha tehát a páncélt átfúrja egy lövedék, egyszerre csak néhány ilyen kamra megy tele vízzel, s e légkamrák könnyítik is a Szörnyeteget, jobban úszik, mert nagyobb a felhajtóerő! E kamrasor után újabb, de csak húsz centis páncélréteg következik, majd újabb kamrasor, de ezek már nem légkamrák, hanem ezekben nagy nyomású folyékony műgyanta van, ami azzal a kellemes tulajdonsággal rendelkezik, hogy akár levegő, akár víz érje, pillanatok alatt, de tényleg másodperceken belül kőkeményre szilárdul, miközben a térfogata a harmincszorosára növekszik! Ha tehát idáig eljut egy ellenséges lövedék, kibuggyan ez a műgyanta mint a vér, és megszilárdulva betömi a lyukat, mint var a seben! És ez a folyadék is kisebb fajsúlyú mint a víz, tehát ez sem nehezíti a Szörnyeteget. Ezután ismét egy páncélréteg, majd megint légkamrák, még egy műgyantakamra-réteg, még egy légkamra réteg, majd jön a belső páncélzat, egy saválló réteg, a belső műanyagborítás, egy hőszigetelő réteg hogy ne legyen bent akkor sem hideg ha a sarki tengeren hajózik, ez a hőszigetelés egy méter negyven centi vastag, belső fémborítás, legbelső műanyagborítás, és ennyi, kész! Gondolod, hogy el lehetne süllyeszteni? Szerintem akkor is nehezen, ha hagyná magát, pedig biztos löne arra, ami lő őreá!

—Hihetetlenül sok üzemanyagot fogyaszthat!

—Valóban. Akárhogy törték is a csiszí tudósok a fejüket, semmiképp sem tudták elérni, hogy egyetlen feltöltéssel egynél többször tudja megkerülni Tlaxánt!

—Ho... hogyan?!

—Ne csodálkozz, a legtöbb hajónk képes erre a trükkre! Sajnos a Szörnyeteg valóban nehéz hajó, és sok hely kell benne a löszereknek, tehát csak akkor tud ekkora utat megtenni, ha nem sokat használja a sugárhajtást! Az aztán zabálja az üzemanyagot. Mindenesetre ha ti evokloktámadtok bennünket, s én odaküldöm a Szörnyeteget, az jónéhány hétig képes a sziget körül kellemetlenkedni, mielőtt haza kéne jönnie hogy feltöltsék üzemanyaggal!

—Én nem akarok háborút veled, Zigília, s nem is tőlem függ ez! Én szeretlek!

—Tudom! - mosolygott rá lágyan a királynő. Majd elkérte a fényképek egy részét Hariztól, újra megnézegette a hajót, s így szólt tünődve:

—Pompás hajó. Kár hogy nem értelmes célokat szolgál, csak a rombolást! És kár, hogy olyan ronda!

—Hogy ez ronda lenne?! - ámult Hariz, és úgy elképedt, hogy félig felemelkedett fekvő helyzetéből, ami bámulatos teljesítmény volt, tekintve hogy mennyire szétszabdalták. Azután visszarogyott a párnára, és ezt lihegte:

—Ne mondj ilyet tréfából sem, mert úgy meghökkenek hogy a halálokat okozod, Zígília! Hiszen ez csak rossz vicc, ezt nem mondhatod komolyan, ez a hajó egy csoda, és ennél szebbet még soha nem is láttam, ez a nyers, vad erő legtisztább megtestesülése!

—Az már biztos is! Csakhogy mi csiszíki ki nem állhatjuk a nyers, vad erőt!

—Hm! - dörögte Hariz, mert erre nem tudott mit válaszolni. Abban viszont biztos volt, hogy apja, a katonatiszt, az őrnagy, mindent megadna azért hogy ilyen hajója legyen a behnoti seregnek. Egyetlen ilyen valóban képes lenne térdre kényszeríteni egész Dzidinort!

—Hány ilyen hajót építtek a közeljövőben? - kérdezte, remélve hogy nem államtitok után tudakozódik.

—Egyet sem. - felelte nyugodtan a királynő.

—Nem tudom, jól hallottam-e... - ámult Hariz.

—Jól.

—De miért nem?

—Mert egy ilyen is elég. Úgysem erős semelyik ország sem annyira, mint Csiszíföld. Ezt is inkább csak kísérleti példánynak szántuk. S mert teljesen szabványos minden része, ha akarjuk, egyetlen hónap alatt elkészítünk egy újabb ilyet. Annál hamarabb úgysem változik a politikai helyzet meg az erőviszonyok, tehát lesz időnk felkészülni! Tulajdonképpen az egész Szörnyeteg csak elrettentésre kell, ha az eddigi erőnk nem volna elég netán valamelyik örült királyocskának. Vagy elnököcskének... Meg aztán, minek is csináljunk ilyen hajókat, ki volna az az örült csiszíki, aki szívesen hajókázna egy ilyennel?

—Ugye most megint tréfálsz?!

—Csöppet sem! Merem állítani, hogy igazán kevés bennem a humorérzék, Hariz! Jaj, szégyenkém, ha jobban megismersz, szerintem hamar kiszívesedem belőlem! Főleg fontos dolgokban nem szokásom tréfálkozni! Tudd meg, hogy e hajóra rengeteg ember kell személyzetnek.

—Ezt elhiszem, na és?

—Na és e hajó személyzete szinte semmi értelmes dolgot nem végez, hiszen a hajó nem áruszállító, nem kirándulócsoporthoz visz, nem kutatóhajó, nem halászhajó, szóval egy értéktelen, impotens baromság az egész, mindössze arra jó, hogy a barbárok a láttán rémülődzenek! Márpedig mi csiszíki csak értelmes tevékenységben lelünk örömet! Még arra is kár a Szörnyeteg használni, hogy amikor nem kell senkit elrettentenie, árut szállítgasson, mert kicsi a hasznos raktere, s ehhez képest sok üzemanyagot fogyaszt. Akárhogy nézem is, a Szörnyeteg tulajdonképpen csak haszontalan fémhulladék, aminek megépítését a barbárok ostobasága kényszerítette ránk!

—Ezt nem hiszem el!

—Miért hazudnék neked, Hariz? Egyrészt nem érsz annyit a szememben hogy hazudjak neked, másrészt sokkal jobban becsüllek és szeretlek annál, hogy hazudjam! És nem is szokásunk a hazudozás. De sietve közlöm: az hogy szeretlek, nem azonos a szerelemmel! Különböző is: a hazugság a gyöngék végső menedéke, ahogy a közmondás tartja, mi csiszíki pedig éppenséggel nem vagyunk gyöngék, mindenki tudja, hogy az egész bolygón mi vagyunk a legislegerősebbek! Mellesleg van bizonyítékom is: arról kezdtem el beszélni az előbb, hogy sok fő kell rá személyzetnek! Tudd meg, hogy eddig a harmada sem állt össze a minimálisan szükséges létszámnak sem, márpedig senkit nem akarok kényszeríteni, mert jobb szeretjük az önkéntes jelentkezőket! Számos kapitánynő van aki elvégezte a megfelelő iskolát, és arra vár hogy legyen hajója amit irányíthat, de például a Szörnyeteg vezetését egyikük sem akarta elvállalni, holott amikor négy esztendővel ezelőtt meghirdettem az építését, már akkor tudhatta mindenki, hogy kell majd rá kapitány, de senki nem akadt, aki szívesen vezetgetne egy hadihajót! Mi csiszíki alapvetően békés nép vagyunk. Persze bárki megtenné ha elrendelném, de önként

nem, az más! Nem is véletlen hogy azt a nevet kapta hogy Szörnyeteg, mert annak tartja mindenki, általában nem ilyen csúnya nevet adunk a hajóinknak, hanem növényekről és állatokról nevezzük el őket!

Ekkor nyílt az ajtó, s Magnúma újabb adag újságot rakott le a királynő ágya mellettiekre.

—A legfrissebb hírek, Zigília! - mondta, azzal távozott.

A királynő gyorsan átfutotta a lapokat, majd felemelt egyet, s lefordította a cikk címét evolra.

—A nemes barbár, aki megmentette a Nép Anyját! - azzal átdobta a lapot Hariznak.

—De Zigília, én nem tudok csiszüül!

—De a fényképet csak felismered?

Hariz odapillantott, s lám, önmagát látta, az oldal felét beborító színes fényképen, amint az ágyban fekszik, egyelőre még teljesen pucéron, karjában az infúzió, fél teste már be van kötözve, a másik felén még látszanak a roppant sebek...

—Megtarthatom emlékebe?! - kérdezte büszkén.

—Most még add vissza hogy elolvassam, aztán a tied lehet akár mindegyik újság is... mert van itt még néhány cikk rólad! Alig írnak másról, mindig nagyon érdekel mindenkit Csiszíföldön hogy mi van a királynővel, képzelheted hogy most ez az eset a legnagyobb szenzáció, ha úgy tetszik hát botrány! - és sorolni kezdte a többi újságok cikkeiből is a címeket:

—Az életmentő bugyivadász!

—Gyilkossági kísérlet a királynő ellen!

—A csiszí királynő barbár szerelmese!

—Pucér barbár a királynői palotában!

—Ellopták a királynő bugyiját!

—Egy barbár kölyök bátor hőstette!

—A csiszik barbár barátja örökre lekötelezte népünket!

—Elhanyagolták a királynő biztonságát!

—Életveszélyben a királynő!

—Barbár támadás - barbár megmentés!

—A hős leskelődő!

A címek hallatán Hariz azt sem tudta, büszke legyen-e magára vagy szégyenkezzék. A csiszik elismerték a hősiességét, de mintha mulatnának rajta, amiért neki a királynő bugyija kellett! És Zigília egyáltalán nem pirul, holott minden tisztességes evol nő menekülne a nyilvánosság elől a helyében! De Zigília, ő aztán nem, hagyta hogy mindent megírjanak az újságok!

Ekkor Magnúma dugta be a fejét a terembe.

—Megérkezett Derdullál és Magadár! - szólt, evolul, hogy Hariz is értse.

—Küldd be őket! - rendelkezett a királynő.

Persze nemcsak a két evol férfi lépett be! Követte őket legkevesebb két tucat testőrnő is, körbevették a királynő ágyát, sőt még Hariz ágyát is, mert hátha haragszanak Harizra a barbárok, amiért megmentette a csiszí királynőt, és Derdullálra is meg Magadárra is számos rakétavető irányult, három-három egyenesen a hasukat bökölte.

Eddigre persze már a követ is értesült a merényletről, ezért igencsak kínosan érezte magát! Már rögvest ez az egész második fogadás úgy kezdődött, hogy megjelent a hajó fölött harminc csiszí harci helikopter, az egyik leereszkedett a fedélzet fölé, kiugrott belőle vagy tíz csiszí kommandósnő, fegyverrel a kezében, Derdullál nevét kiabálták, s amikor a követ előbukkant, sápadt arccal, mert azt hitte hogy itt a háború, közölték vele hogy azonnal velük kell jönnie a királynő elé, neki is és Magadárnak is, mert egy behnoti barbár merényletet követett el a csiszí királynő ellen! A királynő ugyan túlélte, de azonnal beszélni akar velük!

Nemigen volt más választásuk, mint hogy beszálljanak a helikopterbe. S már repültek is... no nem azonnal a kórházhoz! Akármilyen sürgős is volt, annyira nem lehetett az, hogy előbb újra meg ne vizsgálják őket, igaz, ez már egy lényegesen gyorsabb, felületesebb vizsgálat volt, alig két órás. Csak azután léphettek a királynő elé.

A vizsgálatok alatt Derdullál lázasan gondolkodott, ugyan mit is tegyen-mondjon most?! Még a csiszí helikopterek felbukkanása előtt észrevették a hajón, hogy az egyik fűtő eltűnt, még-

hozzá ugyanekkor eltűnt Hariz is. De egyáltalán nem gondoltak semmi olyasmire, ami nemzetközi bonyodalmat okozhatna; úgy vélekedtek, bizonyára megszöktek, hogy a csiszík közé álljanak! Ez ugyan épp elég baj Magadárnak, de mégsem akkora, mint egy merénylet a csiszí királynő ellen! Még meg is beszéltek egymással Magadár és Derdullál, hogy várnak talán két napot, s ha addig nem jön vissza Hariz, megpróbálják megtudakolni a csiszíktól, igaz-e a feltevezésük, és természetesen azt is megpróbálják, hogy beszéljenek a két dezertálóval, hátha jobb belátásra térnek.

De a merénylet híre mindent egészen más megvilágításba helyezett.

—Azért megkönnyebbültem ám, hogy csak a királynő elé vizstek! - szólt Derdullál, miközben javában vizsgálgatták. —Már azt hittem, mindjárt elsüllyesztetek, amikor megjelentetek a rengeteg helikopterrel!

—Azt még könnyen megkaphatod! - pirított rá mogorván Magnúma. —És biztos is hogy már rég a halak falatoznának belőled, ha a királynő meghal! Én így is ezt akartam tenni a hajótokkal, meg is tettem volna ha a királynő nem tér nagyon hamar magához, és nem rendelkezik másként, s még így is egy hajszálon múlt az egész, mert a királynő is ezt akarta tenni veletek, s meg is tette volna, ha le nem beszéli a szándékáról Zigiliát Hariz, az a barbár fiú, aki végülis megmentette a királynő életét!

—Hariz mentette meg?! Hát nem kettesben követték el a merényletet?! - ámult Magadár, s egyszeriben ezer százalékkal jobb lett a kedve. Eddig ugyanis azt hitte, Hariz is vétkes, hiszen korábban annyira csúnya dolgokat mondogatott a csiszíkről!

—Igen, Hariz! - bólogatott Magnúma. —A gyerek éjjel kiszökött a palota elé, hogy majd meglesse a királynőt, mert kíváncsi volt rá milyen a csiszí királynő, aztán amikor felbukkant a merénylet és szurkálni kezdte a királynőnket, önfeláldozóan a királynő elé vetette magát, pedig fegyvere sem volt!

Részletekről, úgy döntött, nem beszél Magnúma, például a bugyiellopásról. Nem tartozik a barbároknak! Lehet ugyan hogy így is megtudják, de akkor sem szükséges az orrukra kötni. És nem is biztos hogy megtudják. Csiszói újság ritkán kerül csiszíul tudó barbár ember kezébe, s a csiszík nemigen pletykálgodnak Csisziföld belső ügyeiről a barbároknak. Ő tehát csak nagyon szűkszavúan mesélte el a históriát, kizárólag a legfontosabbakra szorítkozva. Úgy vélte, valószínűleg Hariz maga is így tesz majd, mert a barbár kölyök is mintha szégyellné már a bugyi-ügyet. És azzal hogy szűkszavú, még csak nem is hazudik: nem hazugság az, ha nem mondunk el mindent mindenkinek!

Az egészből persze leginkább az érdekelte Magadárt, hogy él-e még a fia. Megtudta hogy jó darabig életveszélyben volt ugyan, de él, s már nem is fenyegeti semmi különösebb veszély, s bár csúnya hegek maradnak majd rajta miután felgyógyult, de még csak nyomorék sem lesz.

—A csiszí orvostudomány majdhogynem csodákra képes! - jelentette ki az alkirálynő büszkén.

Mire tehát Derdullál a királynő elé állhatott, már tudta hogy ez csak azért lehetséges, mert Hariz nemcsak megmentette a királynőt, feltartván a kellő ideig a támadót, de utána még sebesülten is volt annyi ereje és ékesszólása, hogy a minden bizonnyal haragos, és jogosan haragos királynőt lebeszélje a háborúról s az ő megölésükről! Ami igazán nem lehetett könnyű, mert Magnúma alkirálynő nyíltan közölte velük, hogy ő csöppet sem biztos benne hogy a királynő helyesen döntött ezügyben, s akarátát nem a sebesülése gyöngítette-e le! Tiszteletben tartja a királynő döntését és hacsak időközben a királynő másképp nem dönt, elhajózhatnak, de nem ért ezzel egyet, és nagyon reméli hogy az utolsó pillanatban meggondolja magát Zigília, ő mindenesetre mindent elkövet majd, hogy erre biztassa a királynőt!

Derdullál tehát teljes joggal gondolhatta, hogy hajszálon múlik az életük! Úgy vélte, az udvariasság fölöttébb ajánlatos, ezért ezzel kezdte mondandóját:

—Fogadd királynő őszinte jókívánságaimat, és engedd meg kérlek, hogy kifejezzem mélységes sajnálatomat, amiért ez a felháborító eset...

—Kuss. - jelentette ki tömören Zigília.

—Tessék?! - tátotta el a száját Derdullál.

—Nem így mondják tán a barbárok, amikor nagyon gyorsan le akarják állítani valakinek a fecsegését?! Azt persze tudom hogy követekkel nem szoktak így beszélni, de a követségbe jövők

sem szoktak ilyesmit művelni velem! Amíg nem törtetek az életemre, én is udvariasabb voltam veled, azt hiszem! És most nem igazán szeretem a barbárokat! Éppenséggel eddig sem rajongtam értük, de most mintha némileg megfertőződtem volna bizonyos negatív emóciókkal, hogy tudálékosan fejezzem ki magamat, mert ez még mindig jobb mint a durva beszéd! Hogy határozottabb legyek: kellemetlennek tartom a jelenléteteket!

—Felséges királynő...

—Kuss. Nem vagyok felséges.

—Zigília, kérlek gondold meg, sokkal biztosabb lenne, ha kétszáz méterre lennének a tenger alatt! - próbálkozott Magnúma.

—Most te is hallgass, kérlek! És amit mondtam, megmondtam, ha nem muszáj, nem ölöm meg őket. Hanem figyelj jól, Derdullál! Érthető okokból e pillanatban mélységesen utálom a barbárok pofájának a látványát, s kizárólag két okból viselem el a kinszenvedést, amit jelenléd jelent! Egyik, hogy hálás vagyok Hariznak, ezért elhívtam ide az apját hogy láthassa, akkor meg majdnem mindegy, s eljöhettél te is! A másik pedig hogy közöljem veled: ezentúl soha többé nem hajózatsz Csisziföld területére sem te, sem senki más aki azon a hajón van! Aki közülük legközelebb feltűnik Csisziföldön, a halál fia! És tudod miért?

—Miért?

—Mert valószínűnek tartom, hogy korábban sokaknak beszélhetett mindenféle rosszat rólunk csiszíkról a merénylő, s ti mégis alkalmasnak tartottátok arra, hogy eljöhessen hozzánk! És a társai is, akikkel együtt utazott, valószínűleg hallottak tőle gyűlölködő megjegyzéseket, s mégsem értesített senki sem bennünket! Neked meg Derdullál, különösen nagy a vétked, mert nem állítottál kellő őrséget a hajóra, ami megakadályozhatta volna, hogy bárki is elhagyja azt!

—Tiszteletre méltó királynő...

—Még mindig én beszélek! Szeretném kihangsúlyozni, hogy ezután nemcsak hogy te nem jöhetsz soha Csisziföldre, de bárki jöjjön is követnek, s nemcsak Behnotból de bármely barbár országból, azok sem jöhetnek Nikába, de Kalderon más kikötőjébe sem, csak a déli Kalaria szigetre, s onnan amikor fogadni akarok valakit, azt mi csiszík helikopterrel hozzuk elé, s vissza is miután megbeszéltem vele amit akartam! Amelyik barbár hajó ezentúl ötven kilométernél jobban megközelíti Kalderont, azt figyelmeztetés nélkül darabokra robbantjuk! Érted?!

—Igen, királynő!

—Remélem is! És ezt meg is üzenhettem volna neked, ismétlem hogy csak azért mondom személyesen el, mert így Hariz találkozhat az apjával. És veled is! Légy hálás a fiúnak, amennyire ez kitelik nyomorú barbár lényedtől, mert övé ez az ötlet is, hogy ezentúl Kalarián várakozzanak a barbár követek, s ez győzött meg arról hogy megkegyelmezzek a hajótoknak, másképp példát statuáltam volna a megbüntetésekkel! Így azonban nincs erre szükség, mert többé lehetetlen hogy barbárok a közelemben kerüljenek!

—Köszönöm, Hariz! - fordult a fiú felé Derdullál, és még fejet is hajtott előtte.

—Semmiség! - mosolygott álszerényen Hariz.

—Igazán nem erőltetted meg magadat a köszönömmel! - szólt a királynő.

—Amint hazatér a fiú, rögvést kitüntetjük! Magam fogok javaslatot benyújtani az Elnökhöz, hogy kapja meg a Behnot Vitéze érdemérem aranyfokozatát, az aranykarddal és a gyémántlevelekkel! És amint elszállítottuk őt a hajóra, a saját kabinomban helyezem el, én kiköltözöm belőle, és ott utazik majd haza luxuskörülmények között! - buzgólkodott a követ, mert átlátta hogy Hariz nagyon megbecsült személy lett a csiszík szemében, amit már az is igazol, hogy egyáltalán egy szobában feket a csiszí királynővel!

—Erről tégy le! - intett Zigília. —Csak nem képezed, hogy elhagyhatja Csisziföldet, amíg beteg?! Így akarod őt szállítani, ostoba barbár majom, amikor még most is kilóg a karjából az infúzió?! Nem látod hogy még én is ágyban fekszem, Hariz pedig nálam is sokkal rosszabbul járt?!

—Bocsáss meg királynő! Természetesen maradunk, amíg felgyógyul, s majd...

—Természetesen nem maradtok addig! - vágott a szavába a királynő. —Természetesen azonnal indultok haza vagy ahová akartok, de el Csisziföldről!

—És Hariz hogy jut akkor haza? - kérdezte Magadár.

—Miután felgyógyult, mi csiszík elvisszük Behnotba vagy bárhová, ahová óhajtja, a saját hajónkkal! Ennyivel tartozunk is neki!

—És ha ő esetleg már most is haza akarna térni? Elvégre úgy gondolom, az életveszélyen már túl van, az alkirálynő is ezt mondta nekünk!

—Teljesen mindegy hogy mit mond most, mert nem biztos hogy most a nagy megrázkódtatás után tökéletesen beszámítható! És ismerjük is a barbár orvostudományt, mennyire minősíthetetlenül alacsony színvonalú! Miután meggyógyult, hazatérhet, hazavisszük, de előbb nem, mert ha netán meghalna útközben a hajótokon, biztos hogy azt mondanátok, hogy mi vagyunk a hibásak, mert rosszul foltoztuk össze! Ezen tehát ne is vitatkozzunk, különben sem teszem e kérdést vita tárgyává! Én, a csiszí királynő így döntöttem és kész!

Megszólalt erre Hariz.

—Tényleg felesleges ezen vitázni, mert eszem ágában sincs visszatérnem Behnotba addig, míg tökéletesen meg nem gyógyulok! Nem szeretnék hazafiatlannak tűnni, de az egészségem igen-csak drága nekem, s bevallom, lényegesen jobban bízom a csiszí orvostudományban, mint a behnotiban!

—Nem biztos hogy jól teszed! - szólt a követ. —Te behnoti vagy, s így nem vagy hozzászokva ahhoz a trópusi hőséghez, ami itt van Csiszíföldön!

—Te bolond vagy, Derdullál! - szólt metsző hangon Zigília. —Mondd, érzel te itt, ebben a pillanatban bármi hőséget?!

—Nem, tényleg! Hogy lehet ez?!

—Úgy, hogy Csiszíföld minden háza, akár lakóház, akár közösségi épület legyen is, kivétel nélkül légkondicionált! Vagyis ha hideg van, fűthető, ha meleg van, hűthető! Természetesen a kórház is! És lehetett volna annyi eszed, hogy ha tudod hogy kint tombol a hőség, idebent meg ilyen kellemesen hűs a levegő, akkor nem beszélsz ökörségeket! Ha még egyszer megszólalsz, kidobatlak!

—Nem kell miattam aggódni, nagyon jól érzem magamat a körülményekhez képest! - bizonykodott Hariz. S úgy is gondolta, ahogy mondta. Nemcsak azért akart maradni mert jobb a csiszí orvostudomány mint a behnoti, de azért is, mert így amíg lábadozik, láthatja a csiszí királynőt. Még csak az kéne, hogy lemondjon erről a gyönyöréről!

—Fiam, ha nem esik nehezedre a beszéd, meséld el kérlek, hogy tulajdonképpen mi is történt! - kérte Harizt Magadár.

Erre Hariz szinte szóról-szóra ugyanazt mondta el, mint korábban Magnúma. Pedig nem is beszéltek össze. De esze ágában sem volt szólnia holmi bugyiról, ő is úgy érezte, hogy nem illelnek ez a hősiességéhez! De hazudni sem akart. Azt mondta, ellopakodott a királynő házáig, várakozott míg ki nem jött a királynő, aztán hogy felbukkant a merénylő, dulakodni kezdett vele. Nem mondta hogy nem ment be a palotába, de azt sem hogy bement. Ez maradjon az ő titka!

Magnúma elégedetten mosolygott ezt hallgatva. Lámcsak, a kölyök barbár ugyan, de fejlődőképes! Tanulékony!

Kár, hogy nem Csiszíföldön született...

—Nagy könnyelműség volt kiúsznod! Meg is ehettek volna közben a cápák! - mondta az apja.

—De örülök hogy végülis nem haltál bele ebbe a kalandba. Nincs valamire szükséged a hajóról?

—Semmire, köszönöm.

—És úgysem engednénk be koszos barbár holmikat ide a kórterembe! - szólalt meg gyorsan Magnúma.

—Tényleg tökéletes a gondoskodás rólam, apám! Mindent megtesznek értem! - mondta Hariz, s magában ezt gondolta:

—Még meg is pisíltetnek! Ezt biztos nem kapnám meg a hajón utazva, főleg nem olyan szép lánytól mint Pjóda! Legfeljebb valami vén, szakállas matrózt rendelnének mellém ápolónak!

—Akkor gyors gyógyulást kívánok neked, fiam, és amíg lábadozol, gondolj arra, hogy otthon vár téged a kitüntetés, amit maga az Elnök akaszt majd rád!

Hariz eltűnődött.

—Ennek természetesen örülök, de... mondd apám... hallottál te arról, hogy a csiszik felajánlották, hogy beoltják Behnot teljes lakosságát ingyen tifusz és kolera ellen, ha nagykövetséget nyithatnak nálunk?!

—Nem! Miért?

—Mert szerintem ez kiváló üzlet lett volna! Amilyen nagy és fontos ország Csisziföld, előbb-utóbb úgysem kerülhető el hogy legyen nálunk követségük, s így mindenki kapott volna két betegség ellen is ingyen védőoltást! De az elnök azt mondta, hogy nem tartunk erre igényt. Pedig amikor tíz év körüli voltam, akkor is történt kolerás megbetegedés a városban nem is egy, és egy szép kislány is belehalt az utcánkba, akit jól ismertem, gyakran játszottam vele a téren!

—Erről nem is hallottam!

—És te, Derdullál úr?

—Én igen! És meg kell mondd neked, nem is lett volna ez olyan jó üzlet, mert nekünk is vannak oltóanyagaink...

—Amibe minden kétszázadik beoltott meghal! És ha vannak oltóanyagok, miért nem oltanak be mindenkit?!

—Ez nem rád tartozik, kölyök!

—Dehogynem! Még engem sem oltottak be! És megmondom én, miért nem oltanak be mindenkit: mert drága!

—Na látod, ha tudod a választ, minek kérdezősködsz?!

—De a csiszik ingyen megtették volna!

—Nem ingyen, azon az áron hogy a követségükre csábítanak mindenkit, aztán tömegessé válik a disszidálás Behnotból!

—Kizárólag azokat vinnénk magunkkal, akik önként jönnek! - válaszolta a királynő.

—Ilyen nagyon is sok lett volna!

—Még lehet – például azok, akik génsérültek! Mármint szerintetek...

—Miért nem hagyja az elnök, hogy a leselejtezett gyerekek elmenjenek Behnotból?! - faggatózott tovább Hariz. Korábban soha nem merte volna felelősségre vonni a követet, de tudta hogy most tökéletesen biztos lehet a bántatlanságában.

—Szerintem az elnököt a legkevésbé sem érdekli, Csisziföldre mennek-e a leselejtezettek! - válaszolta a követ, teljesen őszintén.

—De nem mehetnek Csisziföldre, ha nincs Behnotban csiszi nagykövetség!

—Nem lehet Behnotban csiszi nagykövetség, mert akkor nemcsak a leselejtezettek mennének Csisziföldre! És nem értem, hogy miért problémáztat ezen, amikor téged nem fenyeget semmi veszély! Hiszen elmúltál már tizenhatéves!

—De az egyik legjobb barátomat leselejtezték, még nincs is egy esztendeje! Pedig még génsérült sem volt, mindössze elütötte a vonat apját is, anyját is! Igazán örülnék neki, ha nem a halak falták volna fel, hanem tudnám hogy él valahol, még ha nem is Behnotban, csak a csiszik között!

—Tulajdonképpen mi a csudát akarsz?! - ráncolta össze a homlokát a követ.

—Semmit. Főleg nem csodát. Csak éppenséggel ki merem jelenteni gyermek létemre is, hogy nem értek egyet az elnök politikájával, mert a csiszik nem is olyan rosszak, mint azt némelyek terjesztik róluk! Például az elnök is. És mindezt csak azért mondtam el, mert ez jelentősen mérsékli az örömet, amit éreznem kéne a leendő kitüntetésem miatt, amit az az elnök aggat majd rám, aki megfosztotta Behnot lakóinak tömegeit a kiváló minőségű csiszi védőoltástól!

—Védőoltásra nem a csisziaktól van szükségünk, sokkal inkább a csiszik ellen!

—Most már aztán elég legyen, Derdullál! - szólt ridegen a királynő. —Még egy szó szemtelenség, és kénytelen leszek Behnot ellen vezényelni a Szörnyeteget! S ha nem tudod hogy az mit jelent, nézegesd csak meg ezt a fényképet! - nyomta a követ kezébe. —Ez a csatahajó majdnem négyszáz méter hosszú!

A követ kissé elsápadt, ahogy megnézegette azt.

—Ha kigyönyörködted magadat, add vissza! - majd megkérdezte Harizt:

—Mondd Hariz, te nem féltél gyerekkorodban, hogy leselejteznek?

—Nem, Zigília! Nem kellett félnem tőle, mert anyám még kis koromban meghalt, apám nevelt tovább egyedül, tehát nem fordulhatott elő, hogy elválnak a szüleim. Csak akkor lettem volna veszélyben, ha apám meghal nagykorúságom előtt, de valahogy nem jutott az eszembe, hogy ő meghalhat!

Magadár e szavakra nagy szemeket meresztett. Nem azon csodálkozott hogy a fia nem félt, hanem mert egyszerűen a nevén szólította a csiszi királynőt! Ezt még az alkirálynők sem mindig tették meg, amennyire tudta.

És hirtelen nagy merészségre szánta el magát. A királynőhöz fordult:

—Mondd Zigília...

—Neked én nem Zigília vagyok, hanem királynő! - hangzott azonnal a rendreutasítás. —Általában nem ragaszkodom az efféle formaságokhoz, de jó ha ti barbárok minél többször mondogatjátok azt hogy „királynő”, hogy eszetekben tartsátok, bár csak egy nő vagyok akit ti hajlamosak vagytok pusztán a neve miatt mélyen megvetni, de olyan nő vagyok aki királynő, nem is akármilyen ország királynője, tehát ennek megfelelően kell viselkednetek! Gondoljatok arra, hogy nagyon szivélyes vagyok veletek, mert Behnot elnöke biztos nem így cselekedne azzal a hajóval, amiről való valaki merényletet kísérel meg ellene!

—Bocsánat! Tehát mondd, Zigília királynő, te, aki mint csiszi, s főleg mint csiszi királynő sosem hazudhatsz, mered-e azt állítani, hogy nem azért fekszik veled egy teremben Hariz fiam, mert reméled hogy a betegsége alatt rá tudod beszélni őt arra, hogy elhagyja a hazáját és csiszívé legyen?!

Nagy csönd támadt e kérdésre a teremben! Még Hariz is csak nézett döbbenetben hol a királynőre, hol apjára.

—Jobban örülnél neki ha meghalt volna, mintha csiszi lesz? - kérdezte pár pillanat múlva a királynő.

—Nem. Persze hogy jobb, hogy él! De ez nem válasz a kérdésemre!

—Jó, akkor válaszolok! Eredetileg szó sem volt semmi ilyesféle szándékomról, egyszerűen úgy véltem, megtiszteltem ennyivel azt, aki ha barbár is, de megmentette az életemet egy másik barbártól! Ráadásul különböző okokból, melyek nem tartoznak rád, úgy gondoltam, hogy ő ennek különösen örvendene. Valamivel később valóban megfordult a fejemben, hogy ez a derék legény nem való a barbárok közé, sokkal boldogabb lenne Csisziföldön, és itt mindenki előtt kijelentem, hogy legnagyobb örömömre szolgálna, ha kijelentené, hogy csiszínek tekinti magát! Ezesetben ő is megkapja az egyik legnagyobb csiszi kitüntetést: kinevezzük őt Csisziföld Nagyjának, ez azzal jár, hogy életnagyságú szobrot kap tömör aranyból a Nagyok Csarnokában, amit Hősök Csarnokának is neveznek, és tettét tanítani fogják mint követendő példát az iskolákban is. Természetesen iskolába is kerül, ahol megtanul csisziül, s a nyelv mellett sok minden egyebet is. Például megismerkedik sokféle munkával is. Mint Csisziföld Nagya ugyanis nem kötelező dolgoznia, de az iskola kijárása annál inkább, és jó ha megismerkedik mindenféle munkákkal, mert eddigi tapasztalataink alapján legfeljebb két-három évet bír ki valaki úgy, hogy semmit nem dolgozik, többet nem, tehát hiába nem kötelező majd dolgoznia Hariznak, előbb-utóbb úgyis csinál majd valamit, ráfanyalodik, másképp megdöglik az unalomtól! Ez lesz tehát akkor, ha azt mondja hogy csiszi lesz. Ha nem lesz az, természetesen visszazállítjuk Behnotba. De én nem vagyok semmiféle vallásnak a papja, tehát nem fogom győzködni és biztatni, hogy ugyan már kedves Hariz, jöjjön meg az eszed, térj meg és légy csiszi! És most sem beszéltem volna erről, ha te magad nem hozod szóba! Mondd, Hariz, biztatlak eddig bármikor is ilyesmire?!

—Nem! - felelte Hariz mélységesen zavartan. Eddig nem fordult meg a fejében a gondolat, hogy hazát cseréljen.

—Kielégített a válaszom, Magadár? - kérdezte a királynő, kifejezetten barátságtalan hangon.

—Igen, királynő.

—Akkor most takarodjatok innen, de gyorsan, amíg hagyom!

Tiltakozni nem is tudott a két férfi, mert a testőrök pillanatok alatt kituszkolták őket a folyosóra, majd tovább, és fegyverrel kísérték őket a hajóra. Magnúma alkirálynő megkövetelte hogy azonnal gyűjtsák be a hajó kazánjait, s fussanak ki a tengerre. Így kellett hát cseleked-

niük, s mint nemkívánatos vendégeket, három csiszi harci helikopter kísérte a hajót, amíg az legalább ötven kilométerre el nem távolodott Kalderon partjaitól.

Hariz csöppet sem bánkódott amiatt, hogy elszakadt édesapjától. Teljesen megbízott a csiszik ígéretében, hogy amikor egészséges lesz, visszaszállítják Mídelre, arra a szigetre amin Behnot is fekszik, de különben is volt bőven min gondolkodnia!

Olyannyira, hogy hosszú-hosszú ideig csendben maradt, nem szólt egy szót sem, legfeljebb időnként tűnődő pillantást vetve a csiszi királynőre, hümmögött egyet. De Zigília nem kérdezte meg, min töri a fejét, hagyta hogy Hariz háborítatlanul gondolkozzék amin csak akar; – a királynő inkább olvasgatta ezalatt a beadott újságokat, volt belőlük bőséges mennyiségben! Nem is valami szerény, vékonyka lap volt a legtöbb, hanem inkább jókora, vaskos, majdhogynem könyvszerű nyomdaipari termék! És kivétel nélkül mindegyik színes, és bővelkedtek a fényképekben. Végül Hariz nem is állta meg, és megkérdezte a királynőt, remélve hogy az nem lesz ideges, amiért megszakítja a művelődését:

—Kaphatnék én is néhány újságot, hogy megnézegessem ezeket?

—Tessék! - adott neki azonnal a királynő párat, mosolyogva, csöppet sem ingerülten, sőt külön ügyelt rá, hogy azokat válogassa ki Hariz számára, amik a legtöbb képet tartalmazzák.

Hariz átvette azokat, s nézegetni kezdte, bár a lapozás még némi nehézséget okozott a számára, szerencsére ez nem volt leküzdhetetlen. Behnotban is ismerték az újságokat, sőt meglehetősen sokféle újságot nyomtak már akkoriban az evolok, de ilyen gyönyörűségeket még nem látott! A betűk pusztá véletlenségből azonosak voltak a csisziknél is és az evoloknál is, mert mindannyian az ősi tlapantluai ABC-t használták, mindössze az evol ABC-ben volt néhány, a csiszik által nem használt speciális jel is. Így el tudta olvasni az újságot, bár a csiszi nyelvű szövegből semmit nem értett. Ellenben egészen lenyűgözte őt a fényképek csodálatos élethűsége. A legdrágább evol magazinok sem voltak megközelítőleg sem ennyire szépek, gondos kivitelűek! Biztos volt benne, ha egy kiadó ilyen újságot állítana elő Behnotban, az legfeljebb havilap lenne, és olyan drága, hogy csak a legisleggazdagabbak tudnák megfizetni! Valójában a behnoti könyvek sem érték el e csiszi újság minőségét.

—Milyen időközönként jelenik meg ez a kiadvány? - kérdezte, és az előtte fekvő nyitott lapra mutatott. Az jó kétszáz oldalas volt, és számos olyan fényképet tartalmazott, amit ki kellett hajtani, s így kétszer, de néha négyszer akkora is volt a fénykép, mint maga a lap külalakja.

—Naponta. - válaszolta nyugodtan Zigília, és szeretettel nézte Harizt, de olyan arccal, mint amikor egy anya magyaráz a gyermekének valami hétköznapi dolgot. S még hozzátette:

—Minden amit itt látsz, napilap! A heti értesítők csak holnapután érkeznek majd meg.

Hariz megint hümmögött egyet, aztán ezt kérdezte:

—És mi lesz e rengeteg lap sorsa, ha kiolvastátok őket?

—Szemétbe kerülnek. Mindössze néhány példányukat őrzik meg a könyvtárak az utókor számára, de azokat is csak néhány évig, azután egy-egy évfolyamnyi anyagot mikrokönyv formába mentenek át, mert úgy kevesebb helyet foglalnak el.

—Iszonyú akkor a pazarlás!

—Ugyan miért? A szemét, az, szóval, csiszi szemét hogy úgy mondjam, talán nem is jó ugyanazzal a szóval nevezni mint a barbár szemetet! Nálunk úgynevezett szelektív hulladékgyűjtés folyik, tehát külön helyre kerül a fémszemét, a műanyagszemét, a papírszemét, üvegszemét, a háztartási szerves hulladék, azok a gépek amik sok különböző anyagból állnak s így szét kell szerelni őket miután szemétbe kerültek, és így tovább, még nagyon sokféle szemetünk van, egészen pontosan jelenleg huszonnégy fajta! Nálunk soha senki nem szemetel az utcákon! Minden szemét a maga megfelelő helyére kerül, és teljesen külön munkakör ezek elszállítása és újrafeldolgozása! És kivétel nélkül mindent képesek vagyunk feldolgozni valami hasznos anyaggá! A szemét, az egyszerűen azt jelenti, hogy olyan nyersanyag, ami ingyen van, nem kell fáradoznunk érte!

—Ezt egyszerűen nem hiszem! Mit kezdtek például a sittel?

—Bocsáss meg, mi az a sittel? Nem ismerem ezt a szót!

—A törmelék az építkezéseken!

—Ilyen nálunk nemigen van, mert a házaink vagy fából, vagy műanyagból készülnek. A műanyag hulladékból természetesen újra műanyag készül. A fahulladékot ha lehet kisebb deszkák készítésére használjuk, ha nem lehet, megőröljük fűrészporrá, ami nálunk drága kincs, temérdek dologra jó, például gombatermesztésre, vagy furnérlemezek készítésére, de még sok másra is. Ami a betontörmelékkel illeti, az töltelékanyagként kiváló az újabb betonozásokhoz.

—A cseréptörmelékkel mi lesz?

—Nem tudom, Hariz! Nem vagyok minden részlet ismerője! De tudom hogy azt is külön gyűjtjük, tehát egészen biztos lehetsz benne, hogy *valami* azzal is történik, nem dobjuk csak úgy ki! Ráadásul nálunk cserépből is kevés van, mert a házak teteje általában műanyag, még a faházak esetében is.

Ekkor Pjóda dugta be a fejét hozzájuk.

—Nincs szükségetek valamire?

S ekkor Hariz nagy merészségre szánta el magát.

—Ráérsz most? - kérdezte a csinos ápolónőt.

—Természetesen, ez a dolgom hogy ráérjek! - mosolygott Pjóda legalább olyan kedvesen, mint korábban a királynő.

—Akkor megkérlek, fordítsd le ezekből az újságokból nekem legalább a fő címet! Ne zavarjuk ezzel a királynőt! Én viszont szeretnék ezáltal némileg megismerkedni Csiszifölddel! Érdekelnének a napi gondjaitok!

—Ó, hát gondokból nem sok van ám nálunk, inkább a jó hírek a jellemzők! - nevetett Pjóda, de odalépett Hariz ágyához, leült mellé egy székre, eközben szinte kihúzta magát, és roppant komoly arcot vágott de egyben fölöttébb elégedettet is, láthatóan élete fontos pillanatának tartotta, hogy Hariz segítségére lehet. Örült hogy tehetett valamit a hősert! Ezt Hariz is észrevette, és emiatt olyan nagyszerűen kezdte érezni magát sebesülése ellenére is, mint talán még sosem.

Pjóda kézbevette az egyik újságot.

—Talán ez adja a legjobb összefoglalót a fontos hírekről, legalábbis szerintem! - mondta. —Az a címe, hogy *Tudományos Mozaik*.

—Ajaj, a tudományokhoz nem nagyon értek!

—Nem baj, mert ezt kifejezetten az érdeklődő nagyközönségnek írják, és nem a tudósoknak! Lássuk a tartalomjegyzéket! - lapozott a kellő helyre, majd rá is mutatott, s ezt mondta:

—Látod itt a csillagot némelyik cím előtt? Ez azt jelenti, hogy a cikkben olyan felfedezésről esik szó, ami miatt az illető megkapta az akadémikusi címet! Ha két csillag van a cím előtt, az azt jelenti, hogy a felfedezése olyan értékes, hogy a csiszi királynő hajlandó lepkézni vele! A lepkézés a párzást jelenti, tehát a szeretkezést. Ez a két szó sem udvariatlan a csiszi nyelvben, de ezeknek a legválasztékosabb kifejezése nálunk a *lepkézés*. - azzal Pjóda már fordította is a címetek Hariznak:

—*Porfúvásos fémcsiszolás.

—**Precíziós vágástechnika nagy nyomású vízszugárral.

—A Kalaria szigeti cselőpók párzási szokásai.

—A hópolyhek csodálatos világa.

—**A levéltetvek nemzedékváltása.

—A tengeri uborka élete.

—Így vadászik a skorpió!

—A palackorrú delfinek kommunikációs rendszere.

—A kalderoni sárkány élete.

—Élet egy vízcseppben.

—A fehér porceláncsiga fejlődési rendellenességei.

—Ismerd meg szigeteinket-sorozat: Lüpangara.

—Orvosi jótanácsok.

—Mutánsok az állatvilágban.

—A világ pókjai.

—Matematikai önképző.

—Háziállataink-sorozat: A törpe elefánt és a kaméleon.
 —A macskafélék természetrajza-sorozat, 18. rész.
 —Ehető és mérgező gombák a Kolosszus-tó környékén.
 —Mindennapi állatorvoslás: Ha a kecske nagyon mekeg...
 —Gyógynövények gyógyhatásai: Mire jó a sisakvirág?
 —Penészfajták, hasznuk és káruk.
 —A trópusi biocönózis.
 —Várj rám anyu! - felkészítés a szülésre.
 —A minitigris idomítása.
 —Így vitorlázz!
 —Hétköznapi pszichológia: Mi számít vészhelyzetnek és mi nem?
 —Ízek tudománya-sorozat: Így lesz finom a kenyér, avagy a karamellizáció folyamata a kenyér-héj kialakulása során.
 —Hogyan készülnek szappanaink?
 —Utánajártunk-sorozat: Miért 130/85 a barbárok pulzusátlag, amikor a mienk csak 110/70?
 —Új meteorrajt fedeztek fel a Tűzmadár csillagkép irányában.
 —A királynő lepkézési előterve a következő hónapra.

—Ennyi! - jelentette ki Pjóda, a végére érve.
 —Igazán bőséges kínálatnak tűnik! - vigyorgott kényszeredetten Hariz. —És bár nem nagyon érdeklődtem eddig a tudományok iránt, azt hiszem élvezettel olvasgatnék egy ilyen újságot!
 —Én nagyon szívesen tanítanálak csiszí nyelvre, ha hajlandó vagy megtanulni azt! Nagyon szép nyelv! - ajánlkozott azonnal Pjóda.
 —Nem hiszem hogy erre elég lenne az az idő, amíg lábadozom... És a többi újság is ilyen tudományos dolgokkal foglalkozik?
 —Sok, de nem mind! Ez például, ennek az a címe, hogy *Gyümölcsszobrászat*, s tényleg nem is szól semmi másról! Ez egyik nemzeti művészeti águnk, bár Laenorban találták ki. De ott mint-ha viasszaszorulóban volna, hiába, a barbároknak kevés a szabadidejük, mert inkább örökké csak a pénzkereséssel foglalkoznak! Ez a másik újság, ennek az a címe hogy *Virágrendezés*, azzal foglalkozik, miként rendezzük be virágokkal, cserepesekkel is és vágottakkal is, a lakásunkat, hogy szép legyen a virágok közötti összhang, és a virágok meg az egyéb tárgyak közti összhang is. De azzal is foglalkozik, hogy miként lehet kialakítani hangulatos parkokat, ligeteket sok szép virággal, de gyümölcsfákkal és -bokrokkal is. Van itt aztán újság, melynek az a címe hogy *Háziállataink*, ezt gondolom nem kell magyarázatni, aztán itt van ez, a *Barbár Híradó*, ez a barbáriai érdekességeket és fontos dolgokat taglalja...
 —De hát tudom hogy ti mindent ami nem Csiszíföld, Gyoelia vagy Gurgulla, összefoglalóan csak Barbáriának neveztek!
 —Igen, na és?
 —Az roppant nagy terület! És ez az újság a legvékonyabb!
 —Barbárokból és barbárokról ennyi is elég! Unalmasak, vadak, vérengzők, mocskosak, hazugok, undorítóak, hőzöngők, dicsekvők, verekedők... De meg ne sértődj, ezt nem rád mondom, te kivétel vagy! Mindenesetre egy józan csiszí nem kíváncsi ennél jobban a barbárokra! Hiszen úgylis, mi hírrel szolgálhatnak?! Ez megölte azt, az bosszút állt ezen, egyik király meghalt, követte a másik a trónon, vagy hogy egy új királyról kiderül hogy megmérgezte az elődjét... Egyik ország meghódította a másikat, itt háború dúlt, ott csatát vesztek, a halottak száma ennyi meg annyi ezer, ez megtámadta, az visszavonult, itt éheznek az emberek, ott járvány tört ki, amott új vallás alakult, ennyi embert kivégeztek... Ez mind iszonyú, s amellet unalmas is, mert mindig ugyanaz ismétlődik! És mi sem unatkozni nem szeretünk, sem szomorkodni és iszonyodni! Igen, barbárokból ennyi is bőven elég!
 —Az előző tudományos újságban... - szólalt meg bátortalanul Hariz.
 —Igen?! - vette kézbe azonnal a lapot szolgálatkészen Pjóda.
 —Mintha két csillagot láttam volna azon cím előtt, ami valami vízzel vágásról szólt!

—Igen - mondta most nem is Pjóda, de Zigília - ez egy zseniális felfedezés, a férfi, akit különben úgy hívnak hogy Kvajtány...

—Fúj de ronda név!

—Nekem sem tetszik, de így hívják! És nem a neve teszi az embert! Tehát ez a Kvajtány felfedezte, hogy nemcsak éles vágószerszámokkal lehet vágni, hanem vízszugárral is! Nagy nyomás alá helyezi a vizet, aztán ezt ha egy rendkívül kis fúvókán kispricceltetni, az olyan erővel jön ki onnan, hogy képes szinte bármit elvágni! Még hozzá hulladékmentesen, és eddig hihetetlennek tartott pontossággal! S mert így a vágószerszám maga a víz, nem melegedhet túl! Természetesen a fúvóka peremét különleges anyagból kell készíteni, mert az viszont nagy igénybevételnek van kitéve! Már Kvajtány első, kísérleti gépe is képes volt rá, hogy kiszabjon különböző formákat bivalybőrökből, egyszerre ötven egymásra helyezett vastag bivalybőrt vágott el így vízszugárral, de azóta már vastag fémlemezeket is sikerült vágnunk így, mindössze vízzel! Nem kell gyémánt vagy tantál-karbid vágóél, ez tehát nagyon olcsó és gazdaságos módszer, hiszen vízből van elég! Persze desztillált víz kell hozzá, másképp a szennyeződések és a vízkő tönkretenné a fúvóka piciny nyílását.

—És vele fogsz lepkézni?

—Igen. Tulajdonképpen éppen ma kellett volna, de hát erről szó sem lehet amíg fel nem gyógyulok!

—És az a valaki, aki a levéltetveket vizsgálgatta, mivel érdemelte ki a tested megkapását?!

—Ó, most azt hiszed hogy nem is fontos amit csinált, pedig nagyonis! Így új módszert találtunk a levéltetvek irtására, ami hasznos, mert nagyon sok növényt zabálnak fel különben! Nagyonis megérdemli, hogy lepkézzem vele!

Harizba e szavakra belenyilalt az emésztő féltékenység. Ezt eltikolni sem tudta, meglátszott az arcán is. Még a hangja is mélyebb lett jócskán, amikor megkérdezte:

—És mi ez a lista a lepkézéseidről?

—Jó fél esztendőre előre be van tervezve, hogy mikor melyik feltalálóval, vagy esetleg Csiszíföld Nagyjával lepkézem! Átlag hetente egy ilyen alkalomról van szó. Persze máskor is szoktam ezzel-azzal, ha kedvem szottyán rá. De az nincs előre tervbe véve! Ezeket az alkalmakat azonban, amik munkaköri kötelességeim, előre megírják az újságok, hiszen a királynő élete nyitott könyv kell legyen mindenki előtt!

Pjóda figyelmesen nézte Hariz arcát, majd megszólalt nagy komolyan:

—Hariz most nagyon beteg! Féltékeny! Ismerem ezt az iszonyatos barbár kórságot, tanultam róla az iskolában! Az a baja, hogy szeretne párizni veled, Zigília, sőt, azt szeretné ha egyedül csak ő pározhatna veled, és soha-soha senki más!

—Ez természetesen lehetetlen! Nemcsak az utóbbi, már az is hogy egyáltalán lepkézzem vele! Hiszen nem csiszí!

—De ha csiszí leszek, azt mondtad, Csiszíföld Nagyja leszek! Akkor már köteles vagy párizni velem is! - szólt gyorsan Hariz.

—Hát csiszí leszel?! - kiáltott fel boldogan Pjóda.

—Azt... azt azért még nem mondtam... - visszakozott gyorsan Hariz.

—Ha csiszí leszel, örömmel lepkézem veled - szólt most a királynő - még hozzá nem is kötelességből, hanem mert nagyon kedves fiúnak tartalak, külsőre is tetszel, s mert hálás is vagyok neked! Nem is csak egy alkalommal lepkéznék veled, mint amikor kötelező ez nekem, de akár egy hétig is! Megtehetem, elvégre nekem is vannak jogaim!

—Ó! Ekkora megtiszteltetést... - hebegte Hariz pipacspirosan.

—És én is szívesen lepkézem akkor veled! - mondta Pjóda. —Ugye megtisztelsz azzal, hogy leszel velem is?! Mert akkor én gyereket is szeretnék tőled! Olyan jó lenne, ha elmondhatnám neki majd amikor már tudja ezt értékelni, hogy egy igazi hőstől fogant!

Most megint Zigília szólalt meg.

—Előbb fektetheted az ágyadba Behnot elnökének a lányát, sőt, előbb hódíthatod meg egymagad fegyvertelenül egész Dzidinort, minthogy engem megkaphass úgy, hogy nem leszel előbb csiszív! De sietve szeretnék lebeszélni téged arról, hogy csak azért légy csiszí, hogy adakoz-

zam neked a bájaimból! Ez részedről a lehető legnagyobb ostobaság lenne, életed legrosszabb döntése!

—Miért?!

—Mert az én lábam köze sem jobb mint Pjódáé vagy más csiszi nőé, sőt: mint akár a barbár nőké! De még ennél is többet mondok: a behnoti ivarművészek - látod, ezekről is tudok! - minden bizonnyal sokkalta alaposabban értenek az effélékhez mint én, hiszen tanulták, feltételesen tehát hogy ők nálam sokkal nagyobb örömben részesíthetnek téged! Igaz, azok pénzbe kerülnek, de ha nem leszel csiszi, bőségesen megjutalmazunk ahhoz, hogy éveken át akár a legdrágábbakat is ölelgethesd közülük! Ezért tehát nem kell csiszínek lenned!

—De hát minden csiszi leghőbb vágya hogy a királynőt megkaphassa, azt hallottam! Még a csiszi nőknek is ez a vágya többnyire!

—Igen, de nem azért, mert mi királynők olyan jól értenénk az ágybeli dolgokhoz! Akadt ugyan királynő akiről ez elmondható volt, de a legtöbbünkre ez nem igaz! Egyik leglegendásabb királynőnk, Darzsi, például egyáltalán nem is élvezte soha a lepkézést! Arról van szó Hariz, hogy amikor én mondjuk egy akadémiával lepkézem, akkor az akadémikus tulajdonképpen nem is velem lepkézik.

—Hát?!

—Egész Csiszifölddel! Persze csak jelképesen. Én vagyok a jelkép. Tudod, mi csiszik nem vagyunk vallásosak, de ez mégis nagyon hasonlít ilyen szempontból valami misztikus barbár szertartáshoz! Némely vallásban is akadnak olyan ceremóniák, amikor egy férfi egy papnővel egyesül, aki jelképesen valamelyik istennőnek felel meg, annak szimbóluma, érted? Mi persze nem hiszünk olyasmiben, hogy én a nász idejére átlényegülnék egész Csisziföldre, vagy ilyesmi, erről szó sincs, én én vagyok, de ez mintegy végső bizonyítéka annak, kifejezi azt, hogy az illető olyasmit alkotott, ami miatt egész Csisziföld joggal hálás neki! Ebben a nászban semmi misztikus nincs, de kifejezi azt a megbecsülést, amit az egész csiszi nép érez az illető iránt! Ez az egész Darzsi királynő idejében kezdődött el, de ez olyasmi, amit nem a királynő indított el, hanem mintegy akarata ellenére alakult ki, s jó darabig ő sem érezte át ennek a jelentőségét, eleinte inkább nevetségesnek tartotta hogy mindenki őt akarja! Pedig ez még csak nem is csupán annyit jelent, hogy a királynő teste által a csiszi nép kifejezi a jutalomban részesülő iránt a nagyrabecsülését, hanem ezáltal maga a férfi (vagy nő) is kifejezheti, a királynő testén keresztül, hogy mennyire szereti egész Csisziföldet! Talán jobban megérted ha úgy magyarázom, hogy engem a királynőt tart a legértékesebbnek összes polgárai közül egész Csisziföld, engem is szeretnek a legjobban, engem féltenek a leginkább, hiszen tudod, erre bizonyíték a gondos orvosi vizsgálat is amin az elém jutó követeknek keresztül kell menniük, na és hát most képzeld csak el, amikor megengedjük egy férfinak hogy lepkézzon velem, akkor ez mérhetetlen bizalomról árulkodik, mert engem, egész Csisziföld legféltettebb - mondjuk úgy - *értékét, vagyontárgyát* bizzuk egy időre rá, engem adnak a kezébe, engem aki Csisziföld szíve, sőt, agya vagyok! Ennél többet Csisziföld egyszerűen elméletileg is képtelen adni bárkinek, abszolút lehetetlen, hogy ennél többet adhasson! És még nem is csak a kezemhez érhet hozzá a kitüntetett, de a lábam közéhez is, legtitkosabb nőiségem rejtekéhez! Ez olyasmi, mintha lenne neked egy rendkívül sérülékeny de felmérhetetlenül értékes ékszered, s azt egy napra kölcsönadnád valakinek! Ugye jól meggondolnád hogy kinek a kezébe adod! Viszont akire mégis rábírod, az nagy megtiszteltetésnek érezné!

—Ha ez így van ahogy elmondtad, Zigília, akkor én azt hiszem, ennek mégis nagyon sok rokon vonása van a vallásokkal! Nektek ez szinte vallásokatok! De olyan vallási szertartás, amiben csak kevesen részesedhetnek! Biztos ezért is sóvárognak olyan sokan utána!

—Meglehet. De a lényeg a számodra az, hogy senki nem csak egy szokványos párzást lát a do-logban! Még az egészen öreg felfedezők is, akik már nem képesek párzani, azok is megkövetelik a jussukat, hogy ha méltóak rá, legalábbis mellettem aludhassanak egy alkalommal! És szavaimra bizonyosság az is, hogy én mintegy magánemberként is szoktam néha lepkézni olyanokkal is, akik nem akadémikusok – már ha én mint királynő, lehetek egyáltalán valamennyire magánember – na és most ugye érted hogy én akkor is ugyanolyan nő vagyok mint egyéb napokon, de senki nem szokott dicsekedni azzal, hogy ilyenkor volt velem, a királynővel! Az

ugyanis nem számít, nem ér annyit! Az egészből tehát nem az én testem megkapása a lényeg, hanem az elismerés, a megtiszteltetés! És ha te ezt nem tudod átérezni, akkor jobban jársz, ha helyettem valamelyik ivarművészt választod!

—De Zigília, biztosítalak róla hogy én nagyonis hatalmas megtiszteltetésnek tartom, ha te, a csiszi királynő leszel velem, ha téged ölelhetlek!

—Ezt még el is hiszem, de ez még mindig nem elég! Te így csak annyira érzed át ennek jelentőségét, mintha egy közönséges barbár királynőt ölelnél, na, mondjuk azok leghatalmasabbját! De egy igazi csiszi agyában ez meg sem fordul: ő, mondtam már, ha engem ölel, jelképesen egész Csisziföldet öleli! Tehát én azt szeretném Hariz, arra kérlek, csak akkor mondd hogy csiszi leszel, ha át tudod érezni, hogy a velem való egyesüléssel te ténylegesen Csisziföld része lettél! Csak akkor ölelj, ha nemcsak engem szeretsz már, de egész Csisziföldet is szereted, s így ha a nász során nemcsak az irántam, de egész új hazád iránti szeretetedet igyekszel kifejezni! Egyben ha képes vagy úgy érezni, hogy ami kéjt, gyönyört, s főként szeretetet akkor kapsz, azt nem csupán tőlem kapod, hanem egész Csisziföldtől is!

—De... de miért olyan fontos ez? Hiszen amikor megmentettelek, biztos hogy semmi ilyesmire nem gondoltam, mégis nagyot tettem érted! Csisziföldért!

—Igaz. De Hariz, ha te nem gondolkozol így, mint akármelyik csiszi a nyolcvanhárommillió felnőtt közül, de mint még a gyermekek többsége is, akkor te egyszerűen nem vagy jó csiszi! Megbízhatatlan vagy! Lehet hogy egy döntő pillanatban nem úgy cselekszel, mint ahogy kéne, mert ha teszel is értünk jót, azt csak valami hirtelen fellobbanásban, valami váratlan érzelmi felindulásban teszed, *s nem azért, mert másképp nem teheted – mert más út nem nyílik előtted, mert érzelmeid annyira szilárdan hozzánk kötnek téged!* Ezesetben téged barátunknak tartunk ugyan, de tényleg csak barátunk, és nem csiszínek: te leszel a mi barbár barátunk! Ez is nagy szó, ne becsüld le! Nem sok barbár barátunk van! De aki magát csiszínek tartja, annak nemcsak a csiszi királynőt, de az egész csiszi népet, az egész csiszi földet szeretnie kell, sőt még a csiszi szokásokat, a csiszi nyelvet is, mindent ami csiszi! Én nagyon szeretném ha csiszi lennél, de nemcsak nem győzködlek erre, hanem a legkomolyabban mondom neked inkább azt, hogy ha kicsit is úgy érzed hogy ezt nem tudod vállalni, akkor ne légy csiszi! Ez komoly döntés, életre szóló, s nem lehet elkapkodni! Főleg neked nem!

—Miért? Hiszen éppen én már bizonyítottam!

—Igen, azt, hogy méltó vagy a barátságunkra! De most nem is rólunk van szó, hanem rólad! Hariz, egy éhező leányka megteheti hogy csiszi lesz, anélkül, hogy sokat tudna rólunk. De te, Hariz, akit Csisziföld Nagyjának neveznénk ki?! Te?! Hiszen képzeld csak el, milyen iszonyú volna nekünk is és neked is, ha fél év múlva rájönnél, hogy mégis inkább visszatérnél Behnotba, apád mellé, mert nem érzed jól magadat! Mekkora csalódás volna neked is, nekünk is!

—Ebben igazad lehet! - mondtá Hariz, és mélyen elgondolkozott. Majd így szólt:

—De egyelőre még úgysem akartam kimondani azt a bizonyos döntő szót!

Akarta vagy nem akarta, az biztos hogy egyre többet gondolkodott rajta! Ahogy teltek-múltak a napok, szinte más sem járt a fejében! Nehéz is lett volna másra gondolnia, mert alig két nappal azután hogy apja és a többi behnoti elhajózott, egyre-másra kezdte kapni a leveleket Csisziföld minden részéből! És ezek kivétel nélkül olyan levelek voltak, melyek őt magasztalták, éltették, jókívánságokat fejeztek ki iránta, mielőbbi gyógyulást kívántak neki, s e levelekből mihamar annyi temérdeksok érkezett, hogy nem is egy, de négy konténert állítottak fel Harizzal szemközt a terem sarkában, amibe e levelek kerültek, és természetesen teljesen lehetetlen volt hogy mindet elolvassa, de akárcsak kis részüket is! Nem is azért mert nem tudott csisziül, de mert sokkal több érkezett, mint amivel egy ember meg tudott volna birkózni, még ha egész nap állandóan olvasna, akkor is!

De a mennyiségből láthatta Hariz, mennyire megbecsülik őt itt ebben az országban, Csiszillában. Mert azt tudta már hogy Csisziföld neve csisziül így hangzik: Csiszilla. És sok-sok rajongója van nemcsak a férfiak, de a nők között is: mert az akkurátus, precíz csiszik már eleve válogatva hozták be neki a leveleket, egyrészt kétfelé válogatva, tehát két konténer volt szánva a

csiszi, és kettő az evol nyelvű leveleknek, s még mindkét csoportot kétfelé bontották aszerint, hogy férfi vagy nő írta a levelet!

Mert Hariz kapott nem is kevés evol nyelvű levelet is, ezeket természetesen azon férfiak és nők írták, akik korábban Behnotból álltak a csiszik közé, illetve kisebb részt Dzidinorból. A behnotiak nagyrésze főleg az azóta legendássá vált Napsugár hajóval érkezett, ami a csiszik számára felfedezte Mídel szigetét. De nemcsak azt...¹

És az lehet hogy a királynő nem óhajtotta győzködni Harizt, nem akarta rágni a fülét hogy ugyan legyen már csiszívé, de a – ha szabad így mondani – „közrendű” csiszik már korántsem voltak ilyen méltóságteljesek illetve megfontoltak, s bizony nem akadt egyetlen olyan levél sem a levélkupacban, legalábbis az elolvasottak közt, ami meg nem említette volna, hogy Hariz jól tenné, ha csiszi lenne... hogy nem érti a levél írója, miért nem döntött még így Hariz... és még számtalan más módon is kitért erre nemegy levél.

Hariz csak az evol nyelvű leveleket tudta megérteni, azon belül pedig főként a lányok leveleit olvasgatta. Nagyon tetszett neki, hogy most nők szemében roppant hős! És mennyi temérdek levelet kapott ezektől!

—Érdekes, hogy én ilyen sok levelet kaptam, te meg egyet sem! - mondta a királynőnek.

—Dehogynem kaptam! Legalább ötven darabot! - hangzott a válasz.

—Ez igazán nem sok, hiszen már én is tudom neked hála, hogy Csisziföldön csak a tizennégy év felettiek vannak valami nyolcvanhárommillióan! És te a királynőjük vagy!

—Igen. De mindenki tudja, hogy én tudom, hogy minden csiszi szeret engem! Ezt felesleges bizonygatni, és efféle levelek küldözgetésével zavarni a gyógyulásomat, és leterhelni az alkirálynőimet, akiknek kötelességük végigolvasni minden nekem szóló levelet, hogy kiszűrjék belőle, mi a fontos és mi nem! Te más vagy Hariz, általában minden csiszi úgy vélekedik, hogy a barbárok gyermekeinek iszonyú a sorsa, alig kapnak törődést, figyelmet, szeretetet, s ezt igyekeznek pótolni a levélírással, amennyire lehet, mert meggyőződtek róla, hogy méltó vagy erre! Ráadásul azt is megírták az újságok, hogy még nem voltál soha nővel, pedig már tizenhatéves is vagy...

—Micsoda?! - sápadt-pirult Hariz.

—Most mit csodálkozol, hiszen a meztelen fotódat is leközlöttük! S a bugyilopásról is tud mindenki! Ez mindennél ékeőbb bizonyítéka annak, micsoda hatalmas kielégítetlen vágyak kínoznak téged a nemiség terén! És tudjuk is, hogy ez általában jellemző a barbár férfiakra. Na és most gondolj csak bele, Csisziföldön éppen tizenhat és tizennyolc év között szoktak először lepkézni a lányok. Nem mind, de nagyjából részük. Mert akadnak akiket ez nem érdekel, azoknak nem kötelező. De a fiúk már akkortól teszik ezt, amióta csak először fel tud állni a farkuk, olyan tizennégy év környékén kezdik tehát, gyakran sokkal előbb is! Persze nem korukbeli lányokkal, hanem tapasztaltabb nőkkel. Történelmünk során volt már példa arra, hogy a csiszi királynő is lepkézett tizenkétéves fiúval, mert az rábukkant egy jó találmányra, ez a királynő különben épp a legendás Darzsi volt...² Na és most képzeld csak, mennyire sajnál téged e kielégítlenségért mindenki!

—Most már értem, miért ajánlkozik oly sok nő a hálótársamul! - bólogatott még mindig pironkodva Hariz.

Mert bizony nem sok levél akadt, mely ki nem nyilvánította volna, hogy írója szívesen szerezne örömet Hariznak! Egy tipikus rajongói levél például így hangzott:

Kedves Hariz, az én nevem Ipszi, és bár Behnotban születtem, de igazi csiszínek tartom magamat! Éppezért szeretném kifejezni neked legforróbb jókívánságaimat, mert bár eddig csak fényképről láttam a királynőt, de igazán fogadott anyámnak tekintem őt, sőt édesanyámnak, és sokat sírtam amikor megtudtam hogy egy gonosz barbár fájdalmat okozott neki, de tudom hogy már túl van az életveszélyen, s ez örömmel tölt el! S mert Te mentetted őt meg, ezért szinte a testvéremnek érzek! Egyedül csak az keseríti meg a boldogságomat, hogy még nem írták meg az újságok, hogy csiszi lettél magad is! Remélem ez valami tévedés, de szeretném ha szólnál

¹ Ez a felfedezés abban a regényben van leírva, melynek címe: Az Űszó Sziget.

² Ennek története ama könyvben van leírva, melynek címe: A királynő emléke

valakinek hogy írják meg ezt is! Ha esetleg még nem döntöttél volna így, nagyon biztatlak rá hogy e döntő lépést megtedd, mert én sem bántam meg hogy hazát cseréltem, Behnot nem is volt soha a hazám, csak egy nyomortelep, egy kínzókamra, egy börtön és egy rabszolgaszállítás keveréke, tele mindenféle iszonyú megaláztatással, de itt mindenki szeret! Én is szeretlek így távolból is, és mindenki szeretne téged ha csiszí lennél, igaz hogy így is szeretnek, de úgy még jobban, mert közénk tartoznál, és ebben az esetben én boldogan keresném a kedvedet mindenféle módon ha arra érdemesítesz hogy meglátogatsz! Ne érts félre, nem feleségnek ajánlkozom, én igazi csiszí vagyok, nem lennék féltékeny ha rajtam kívül másokkal is lepkézel, de én is szívesen megtenném ezt veled, és hidd el, neked is nagyon jó lenne, mert bár szüzen lettem csiszívé, de azóta csiszí barátaim már alaposan kitanítottak!

Egy másik levélben egy szintén behnoti születésű lány, aki valaha ivarművész volt, bizonygatta hogy ő aztán igazán ismeri a szeretkezés minden fortélyát, ha tehát Hariz csiszívé lesz, érdemes volna a fiúnak felkeresni őt!

De született csiszí nők is akadtak akik erre ajánlkoztak, bőven, ezek kisebbik része evolul írt neki, amelyik ismerte e nyelvet, de a csiszí nyelvű írásokból is lefordított néhány levelet Hariznak Pjóda.

Volt nemegy tizennégy éves lány, sőt egy tizenkét éves is, akik azt szerették volna, ha Hariz veszi el a szüzességüket. Egy kilenc éves is ezt szerette volna, igaz, nem azonnal, hanem, mint írta, „majd ha kissé nagyobb lesz”.

Hariz döbbenetére még néhány férfi is ajánlkozott, hogy ha Hariz nem a nőkre, de férfiakra érezne vágyat, ők boldogan állnak rendelkezésére.

—Hát nálatok buzulni is szabadon lehet?! - kérdezte.

—Mit jelent az a szó, hogy „buzulni”? - kérdezte a királynő.

—Hát férfinak férfival!

—Aha! Persze, miért is ne, hiszen senkinek sem ártanak ezzel! Te még nem próbáltad? Ó persze, hiszen te még nővel sem próbálhattad...

—Én mindenesetre nem érzek vágyat ehhez! Igazság szerint undorítónak tartom!

—Ez a te dolgod, Hariz, hidd el, senki nem fog kényszeríteni téged ilyesmire!

—Ezt megnyugtató hallanom. De, izé... szerintem jó lenne leközoelni valamelyik újságban, hogy én a nőket szeretem... mármint az ágyban... csak azért, hogy ezek a derék férfiak ne fárasszák magukat feleslegesen a levélírással... Azaz, a jókívánságaikat közölhetik, de kárbaveszett igyekezet csak ha lepkézésre biztatnak... mert ez még akkor sem fog megtörténni, ha esetleg csiszí leszek... Én a nőket szeretem, az ilyesmit nem élvezném... - nyögdécselt Hariz zavartan.

—De Hariz, honnan tudod hogy nem élveznéd férfiakkal, ha még sosem próbáltad a saját nemeddel? - kérdezte Pjóda, aki e beszélgetés közben épp ott volt.

—Hát... én persze nem tudhatom, de... de erősen valószínűnek tartom! Ez olyan, hogy még nem próbáltam gilisztát enni, de úgy sejtem nem élvezném, mert undorítónak tartom ennek még a gondolatát is! Te próbáltad talán már nővel, Pjóda?

—Hogyne, nem is egyszer! Ez nagyon elterjedt Csiszíföldön, a nők túlnyomó többsége, tízből kilenc biztosan, nagyon kedveli a női szerelmet is! Sőt, én még jobban is szeretem azt, mint férfival lenni! A férfiak olyan unalmasak, egy nő szerintem jobban tudja, mi a jó egy másik nőnek, mint egy férfi!

—De hát akkor miért mondtad hogy szeretnél velem lenni?

—Jaj, Hariz, gondolhatnád! Hiszen te egy igazi hős vagy! Lehet hogy nem leszel nagyon jó az ágyban, sőt alig kétlem hogy nem leszel valami kiváló, hiszen még semmi gyakorlatod, de nem is ez az érdekes, hanem hogy tudjam, hogy voltam azzal a férfival, aki hosszú idő óta az egyetlen igazi hős Csiszíföldön, sőt a legigazibb, mert a királynőt mentette meg! Mert ilyen, hogy valaki megmentse a csiszí királynőt, még nem fordult elő Csiszíföld történelmében! És szeretnék örömet is szerezni neked!

A hírt hogy Hariz a nőket kedveli inkább, mégis megírták az újságok, s ezután nem jött több lepkézési javaslat hozzá férfiaktól, de ez nem jelentette, hogy férfi ezentúl ne írt volna neki!

Sőt, majdnem több levelet kapott férfiaktól, mint nőktől! Hiába nem akart lepkézni férfiakkal, a férfiak levelei biztatták még a nőknél is jobban, hogy legyen maga is csiszívé! Ennek okát nem értette, de a királynő megmagyarázta neki.

—Ennek az az oka, Hariz, hogy nálunk nőuralom van! Kedves uralom, de akkor is a nők a fontosabbak. Persze férfi is kaphat kiemelkedő megbecsülést ha például akadémikus lesz, de hát a férfiak közt sem adatott meg mindenkinek olyan ész, hogy valami nagy felfedezésre jusson vele! Sőt még aki kiemelkedően okos, az sem lesz feltétlenül feltaláló, mert szerencse is kell hozzá, hogy olyan irányba kezdjen el kutatni, ahol belátható időn belül valami hasznos felfedezésre bukkanhat. S ezek most végre példaképet találhattak benned! Ám mégsem lehetsz igazán a példaképük, amíg nem jelented ki, hogy csiszínek tartod magadat! Hiszen hogy is nézne az ki, hogy egy csiszínek egy barbár a példaképe!

—De ha csiszí leszek, akkor is tény, hogy Behnotban születtem!

—Az már nem számít. A mi gondolkodásunk szerint az egyremegy, vagy majdnem egyremegy hogy ki hol született. Lehet hogy valaki azért gondolkozik csiszí módra mert itt született, lehet hogy azért, mert belátta az életmódunk igazságait. Az a lényeg, hogy úgy gondolkozzék és érezzen mint mi! Van róla tudomásom, hogy a barbárok a vérségi-nemzetségi-nemzetiségi leszarmazást mindennél fontosabbnak tartják, de mi csiszík nem így vagyunk ezzel, hiszen nálunk legtöbbször a gyereket sem a vér szerinti anyja neveli! Mi hogy úgy mondjam a szellemiséget tekintjük fontosnak, a gondolkozásmódot! Ez tesz valakit csiszívé, nem a születése, bőrszíne vagy más! Ezért is merjük megtenni, hogy fájdalommentesen megszüntetjük a nyomorék újszülötteket. Az még sehogysem gondolkozik, csiszí módra sem, tehát nem csiszí. De akinek már kinyílt az elméje, az csiszí, tehát azzal nem teszünk ilyesmit, nem úgy mint Behnotban, ahol tizenhatéves korig fenyegethet bárkit a halál, még hozzá nem is saját, de csak a szülei hibájából!

—Én már elmúltam tizenhat... de ez a szokás nekem sem tetszik!

Egy hét után unalmasabbá váltak a napok Hariz számára. Megtörtént ugyanis az, amitől kezdettől fogva tartott: a királynő elhagyta az ágyát, s visszaköltözött a palotába! Hariz egyedül maradt.

Infúzió már rég nem volt benne, de még mindig nagyon nehezen tudta mozgatni a karjait. S egyáltalán, többé nem láthatja Zigiliát! Ez borzasztó!

Hiába kapott ő is lemezejátszót az ágya mellé, ez nem javította meg a kedvét. Pjóda igyekezett elszórakoztatni őt, s még filmvetítéseket is szervezett a számára. Ez pedig igazán meglepő volt Hariznak, mert bár a fényképezést ismerték már Behnotban, de a mozgóképeket még nem! Ezek pedig ráadásul hangosfilmek voltak, s bár az elektromosságot még nem ismerték a csiszík, ötletesen oldották meg ezt is: a filmvetítő egy lemezejátszóval volt egybeépítve, egyszerre kezdte levetíteni a filmet, s lejátszani a hanglemezt! A vetítéshez a fényforrást egy folyadékmécses szolgáltatta, de rendkívül erős fényt sugárzó anyaggal, nem olyannal, amit éjjeli világításhoz használtak. A minden irányba sugárzó vakító fényt bonyolult tükörrendszer vetítette a kellő helyre.

—Miből készül ez az anyag?! - csodálkozott Hariz.

—Nem tudom! Én nem vegyész vagyok, csak ápolónő. Azt tudom, legalábbis úgy hallottam, hogy van benne magnézium, de mást nem! - vonogatta a vállát Pjóda.

Persze, azon már nem is csodálkozott Hariz, a csiszík érdeklődését és szokásait ismerve, hogy ezek a filmek is túlnyomórészt valami tudományos dologgal foglalkoztak, főleg természetfilmek voltak. Az biztos hogy ilyen gyönyörű tájakat még soha nem látott Hariz, mint ezeken a filmeken! Volt film, ami másból sem állt, csak szép tájak mutogatásából. De akadt olyan is, ami a hiúzok életét mutatta be... ennek láttán Hariz bevallotta Pjódának, nagy pironkodva és szó szerint ezekkel a szavakkal, hogy majd' beszart a félelemtől, amikor a palotában belebotlott a királynő hiúzába!

—Ó, pedig nem kell félni tőle! - nevetett Pjóda. —Csiszíföldön is előfordul ugyan, hogy egy-egy macskaféle megtámad és megöl egy embert, de évente mindössze két-három ilyen haláleset történik. Azokat is általában vadon élő oroszlánok okozzák, s ha sikerül kideríteni az esemény

okát, többnyire megállapítható, hogy valami nagyon idős, legyengült, éhes példány okozta a tragédiát, vagy a csiszi ember követett el valami végzetes hibát, például zavarta evés közben, vagy a kölykével akart játszani... hiába látsz rengeteg macskafélét a falvakban, Hariz, ezek ártalmatlan, szelíd jószágok! Csisziföldön az efféle baleset a halálokok legutolsó kategóriájába esik!

—Mibe szoktak itt belehalni az emberek?

—Túlnyomórészt végelgyengülésbe. Alig hal meg valaki nyolcvanéves kora előtt. A második leggyakoribb ok pedig az orvosi kísérletek.

—Tessék?! - kiáltott fel Hariz rémülten. Elvégre kórházban volt, az orvosok markában, mozgásképtelenül!

Pjóda jót nevetett a rémületén.

—Ne ijedezz, ez nem fenyeget téged! Olyan esetekről van szó, akiken még a mi fejlett tudományunk sem tud segíteni. Ilyenkor, mert mi nem hazudunk, becsületesen megmondjuk a betegnek, hogy sajnos mit sem tehetünk érte! Előfordulnak azonban olyan esetek, amikor ugyan nincs gyógyszer, de úgy véljük, van egy kis esély arra, hogy valami kísérleti stádiumban levő szer vagy gyógymód talán javíthat az állapotán, talán meg is gyógyíthatja! Ha a beteg vállalja, elkezdjük úgy kezelni. Többnyire haszontalan a kúra, sok esetben ront is inkább a beteg állapotán, ahelyett hogy javítana rajta, de én ennek ellenére sem találkoztam még olyan esettel, hogy a beteg akinek felajánlották e lehetőséget, ne kívánt volna élni vele! Elvégre ez az utolsó esélye, ráadásul állampolgári kötelességnek is tartjuk. A „kötelesség”-szó alatt ne olyasmit érts amit parancssal kényszerítenek valakire, nálunk ez inkább olyasmit jelent, hogy „illendő”. Rengeteget tanult az efféle esetekből a csiszi tudomány!

—Miért nem állatokon kísérleteztek?

—Szoktunk azokon is. Patkányokon, tengeri malacokon, egereken... De csak nagyon ritkán.

—Miért? Hiszen az emberek élete többet ér!

—Erkölcstelen, hogy állatokat öljünk olyasmiért, amiből nekik nem származik hasznuk! De ha ezt nem találnád komoly érvnek, mondok mást is. Az állat és az ember szervezete nem azonos. Temérdek élelem van, ami mérgező más állatoknak, például a nyúlak is, s az embernek nem! De fordítva is előfordul ez! A gyógyszerekkel még inkább így áll a helyzet. Egy nagyon jó fogamzásgátló szer például torz-szüléseket idéz elő az egereknél, ránk emberekre viszont ártalmatlan, mert a nők méhlepénye más, mint az egereké! Aztán, lehet hogy egy állat meggyógyul egy kísérleti szertől – ha emberen kísérleteztünk volna, akkor egy ember gyógyult volna meg, nem halt volna bele a betegségébe! Előfordul, hogy egy adott betegség nem is létezik az állatoknál, csak az emberek közt! A lepra gyógyszerét is emberekben kísérleteztük ki.

—De néha mégis kísérleteztek állatokon, azt mondtad.

—Igen, de ritkán. És e vétkünket igyekszünk jóvátenni azzal, hogy ha lehet, segítjük az állatokat. Amióta Csisziföld létezik, még a vadon élő állatok nagy része is rájött arra, hogy az emberek a barátaik, s például ha tüske fúródik a talpukba, elmennek a legközelebbi faluba, s ott segítünk is mi csiszik rajtuk!

—Ez kész csoda!

—Csöppet sem! Teljesen logikus! Ha egy állatnak tüske megy a talpába, s elég mélyre, az olyan állat vagy meghal mert begyullad a sebe, vagy legalábbis lesántul, nem tud jól vadászni, s így éhenhal, illetve más állatok martaléka lesz. Tehát nem hagy maga után utódot, vagy mindenesetre kevesebb utódot hagy hátra mint az egészséges – vagy az, amelyik olyan ösztönnel rendelkezik, hogy bejöjjön a csiszik közé, ahol mi meggyógyítjuk! Tehát ez a tulajdonság, a „csiszikedvelő hajlam” elterjed az állatvilágban! Hogy úgy mondjam, bizonyos mértékig megszelídülnek, emberbarátok lesznek a vadállatok is, persze nem rögvést, hanem néhány évszázad alatt, s ehhez csak az kell, semmi más, hogy mi emberek szépen bánjunk velük! No és hogy legyen hol lakniuk egyáltalán. De van hol, mert mi az erdőket sem irtjuk ostobán, tömegével, mint a barbárok!

De Hariz látott filmet a ganajtúró bogarakról is, filmet néhány gyümölcsszobrász-ünnepségről, a Nagy Tojásünnepről, egyáltalán, a csiszik minden ünnepéről. Megtudta, hogy évente ün-

neplik a születésnapot, az újévet a tavaszi napéjegyenlőségkor, a nyári napfordulót, az őszi napéjegyenlőséget, a téli napfordulót, az Akadémikusok Napját, Csisziföld Nagyjainak Napját, a Barackvirágzás Ünnepest. Öt évente ünneplik: Nornúda királynő születésnapját, Darzsi királynő születésnapját, Sába királynő születésnapját (pedig Sába nem is csiszi királynő volt!) Tíz évente ünneplik: a Nagy Tojásünnepest, a Nagy Elvándorlást.

Látott filmet Hariz a barlangi denevérekről, az örvényférgek életéről, a korallzátonyok világáról, amit tengeralattjáróból illetve bűvárok által készítettek, s elámult azon, mennyi szépség van a világban. De mutattak a csiszik filmet neki a világűréről is, amit nagy magasságba léggömbbel felvitt teleszkóppal készítettek. Soha még ennyi csillagot nem látott Hariz, ilyen tisztán!

Aztán egy nap Pjóda ezt kérdezte:

—Volna kedved hozzá, hogy megnézz néhány filmet Zigíliáról?

—Igen, hogyné!

—De készülj fel: ehhez nagyon csiszínek kell lenned!

—Hogy érted ezt?

—Ezek a filmek Zigília párzásairól szólnak!

—Tessék?!

—Ugyanis amióta csak ismerjük a filmkészítést, tehát nagyjából Cirmilla királynő kora óta, filmre vesszük a csiszi királynők minden lepkézését, de csak a „hivatalosakat”, tehát azokat, amiket Csisziföld Nagyjával vagy akadémikussal végez.

—Ezt... ezt alig hiszem! Ez... ez döbbenetes! Miért?!

—Hát hogy így emlék és bizonyíték maradjon arról, hogy az illető férfi vagy nő megkapta a jussát! S mert még ezek sem lepkézhetnek akármikor a királynővel, meg lesznek öregek is, amikor már nem tudnak lepkézni még ha nyílna rá módjuk akkor sem, ezért e filmből egy másolatpéldányt adunk is nekik, hogy otthon nézegethessék, emlékezzenek a dicsőségre amit kaptak, s megmutathassák azt a barátaiknak is!

—Elképesztő!

—Dehogy! Ez kissé inkább olyasmi, mint amikor elloptad Zigília bugyiját, emlékül a nagy pilanatról, amikor láthattad a csiszi királynőt! Ha csiszi leszel és lepkézel a királynővel, rólad is készül majd film, s az teljes joggal lesz a tied, nem úgy, mint most a bugyi! Azt persze elvárjuk, hogy barbárok előtt ne mutogasd. Nem mintha szégyen lenne, de nem rájuk tartozik! Ez Csisziföld belügye!

—Igen, természetesen... de nekem nem kell a film sem... talán nem is menne a lepkézés, ha körülöttem szaladgál egy csomó idegen ember...

—Megoldható az úgy is, hogy a többi ember ne legyen abban a szobában!

—Nem, nem, akkor sem...

—Pedig muszáj! Ez hagyomány, és a királynőről van szó! Nem kell hogy film készüljön minden lepkézéséről, de a legelsőről amit a királynővel végzel, okvetlenül! Elvégre másképp nem kerülne e fontos történelmi dokumentum a megfelelő helyre a múzeumokba az utókor számára!

—Csodállak Pjóda, hogy mindezt ilyen nyugodt, higgadt hangon mondod el nekem!

—Miért is ne, én nem barbár nő vagyok hanem csiszi, tehát nem féltékeny! Én szeretlek téged is és a királynőt is, sőt téged épp azért szeretlek mert megmentetted az általam szeretett királynőt, hogy is sérthetne hát engem az, ha majdan örömét leli a két általam szeretett lény egymásban! Ez a gondolat tökéletes lehetetlenség a szememben, abszurditás, nonszensz, szinte matematikai képtelenség! Ti barbárok olyan logikátlanul gondolkoztok! Nemhogy nem sért ez, de kimondottan örvendek majd, ha csiszivé válva minél többekkel lepkézel majd, kedves Hariz!

Hariz gondolkodott a dolgon, aztán végül mégsem nézte meg azokat a filmeket Zigíliáról. Magában ezeket csak úgy nevezte, hogy „pornó”. Ismerték az efféle képeket, ha nem is mozgóképeket, Behnotban is, bár a birtoklásukért is súlyos büntetés járt, hát még a készítésükért! De Hariz most nem emiatt mondott le a látványról, hanem mert úgy vélte, amilyen féltékeny Zigíliát illetően, súlyos szenvedést okozna neki a látvány. Azt azért megkérdezte, hány efféle film készült a királynőről.

—Hétszáznyolc! - hangzott a válasz.

—Miért mondd ezt ilyen büszkén?

—Nem a királynőre vagyok büszke, hanem Csisziföldre, ami olyan gyorsan fejlődik, hogy ennyi sok kiváló tudós érdemelte ki a legmagasabb megtiszteltetést!

Aztán nem sokkal azután hogy a királynő távoztával bekövetkezett Hariz „elmagányosodása”, kiderült, hogy nem is olyan magányos a nagy hős! Ugyanis megindult most már nem is a levelek, de a látogatók áradata. Csodálkozott is hogy eddig miért nem jöttek, de Pjóda megmagyarázta, hogy nem az akaratukban volt ehhez hiány, hanem Hariz egy teremben feküdt a királynővel, s nem illett volna a királynőt háborítani!

Mindjárt az első látogató egy nő volt. Azaz nem is nő, csak leány. Csodálatos arca volt, nagy, ferde szemekkel, hosszú szempillákkal, nyaka is hosszú, bőre fahéjszínű, haját kontyba rakta, és fehér meg rózsaszín virágokkal díszítette. És ez a csodálatos nő egyszer csak belibbent a kórterembe, anyaszült meztelenül, s ezt kérdezte:

—Itt fekszik Hariz, a nagy hős?! Ó, már látom is! - azzal mellésétált. Pjóda is ott volt épp, de csak kedvesen mosolygott a másik nőre, és igazán nem volt féltékeny még most sem.

A látogató lecsüccsent Hariz ágya szélére, s miközben Hariz kigúvadt szemekkel bámulta, így szólt:

—Jojinda a nevem, Hariz! Tetszem neked?

—Aha! - bólogatott Hariz, s majdnem a nyála is elcseppent, ahogy a kemény, körte formájú melleket bámulta. Ezt a nő is észrevette.

—Ugye milyen szépek? Szeretnéd őket megsimogatni? Na várj csak, közelebb hajlok, mert látom hogy nehéz még mozgatni a kezedet!

Közelebb hajolt, s Hariz nem tudta megállni, hogy habozva meg ne simogassa azokat, előbb egyiket, majd ahogy Jojinda megfordult, a másikat is.

—Olvastam, hogy még soha nem voltál nővel! Ez nagyon helytelen! Ha akarod, megsimogathatsz ám alul is! - azzal felállt, hogy Hariz keze belemélyedhessen a szeméremszőrzetébe. S ettől Hariz bizony alaposan izgalomba jött, s ezt el sem titkolhatta, mert lába között a vékonyka lepedő ágaskodni kezdett, méghozzá jócskán. S ezt Jojinda is, Pjóda is észrevették. Nevettek, amitől Hariz pirult szégyenében, de nem bírt odáig elnyúlni még egyik kezével sem, s attól hogy szégyenkezett, a merevedése még megmaradt.

Jojinda odanyúlt most a kezével, s megragadta a lepedőn keresztül Hariz férfiasságát. Megszorította azt, erősen, de nem kellemetlenül. Hariz szeme kigúvadt.

—Jojinda, ne, ne, kérlek! Ne csináld, mert én mindjárt... mindjárt...

—Nyugi! Nem akarok én semmi rosszat veled! De jót sem!

—De hiszen ez jó!

—Az igaz, de már abba is hagytam! Csak azért jöttem, hogy jól megnézz! Ne tévesszen meg, hogy jól beszélek evolul: én született csiszi vagyok, és nem pározom barbárokkal! A nyelvedet csak azért tudom, mert tolmács vagyok! És két hobbim van: egyik a pározás – a másik a nyelvek! Tudd meg hogy bár még húsz éves is csak nemrég múltam, de már tizenhárom nyelvet beszélek, ezek közül hetet anyanyelvi szinten! Tehát született csiszi vagyok, de attól még szívesen lepkéznek veled – ha te is csiszi leszel! - azzal egészen Hariz arcához hajolt, jobb mellének bimbójával végigcsiklandozta Hariz szemét-orrát száját, Hariz mámorító illatot érzett, amiben volt kókusz is, de nemcsak az, muszáj volt ettől egy nagyot sóhajtania – erre Jojinda rögvést a szájába dugta a cicijét.

—Tessék, kisfiú, cumizzál! - mondta, s ismét Hariz lába közé nyúlt bal markával.

De nem sokáig, mire Hariz épp kezdte volna jól érezni magát, kacagott egyet, s elugrott az ágya mellől.

—Ennél többet nem tehetek egy barbárért, Hariz! Bárki más csiszi még ennyit se tenne, úgy vélné, beszennyezi egy barbár érintése! De ha úgy döntesz hogy csiszi leszel, ígérem, megkereslek, s akár heteken át lepkézem veled! - azzal máris kiment a teremből.

Hariz sóhajtozva nézett utána. Való igaz, soha még ilyen gyönyörűséges nőt nem látott!

De nem is ez volt az egyetlen nő, aki meztelenül jött be hozzá, bár sokan csak azért, mert meleg volt, és nem akarták elcsábítani. Ám ilyenek is akadtak bőségesen!

Még hozzá annyira bőségesen, hogy Pjóda, aki egészen biztos kedvelte Harizt, de féltékeny nem volt, egyre hosszabb időkre hagyta magára a nagy hőst, mert jelenléte nem volt múlhatatlanul szükséges – Harizt már nem fenyegette veszély, s valaki látogató biztos hogy volt nála. Hariz tehát nem unatkozott! A látogatók közül sokan csak beszélgetni jöttek el hozzá, bár némelyek hamar távoztak, csalódottan, hogy Hariz nemcsak nem beszél tökéletesen a csiszí nyelvet, de még tanulni sem kezdte azt, s így ha ő maga nem tud evolul, egy szót sem beszélgethet vele.

Aztán egyszer csak újra megjelent a királynő! Látogatóba jött, s egy kis szatyorka is volt a kezében. Hariz nagy-nagy örömmel fogadta, le sem tagadhatta volna, hogy akármennyi szép nő nyüzsögje is körbe, de még mindig bolondul Zigíliaért.

—Jól érzed magadat, Hariz? - kérdezte tőle a királynő.

—Csöppet sem, Zigília! - rázta meg a fejét Hariz. Ezt már megtehetette, mert nyaksebei majdnem meggyógyultak mostanra. Sőt már a jobb karját is majdnem szabadon használhatta; a bal azonban még alig mozgott. —Csöppet sem érzem jól magamat, de nem ám!

—Miért?!

—Mert itt nyüzsög körülöttem ez a temérdek szép nő, sokan egy szál ruha nélkül, egyre csak cukkolnak, húznak...

—Nem ismerem azt a szót hogy „cukkolnak”, és mit értesz azalatt, hogy „húznak”?! Rángatnak valamerre?!

—Nem, nem, dehogy! Csak felkorbácsolják az érzéseimet, aztán itt hagynak kielégítetlenül!

—Értem! Ha akarod, megtiltom hogy meztelenül bejöjjenek hozzád.

—Hát... inkább mégsem! Tulajdonképpen szeretek szép nőket pucéran látni...

—Akkor végképp nem értem, mi bajod!

—Az, hogy... hogy... semmi. Azt hiszem már magam sem értem! Nem számít. - legyintett Hariz.

—Lehet hogy unatkozol. De azt hiszem segíthetek rajtad! Tudd meg, hogy ajándékot hoztam neked!

—Igazán? Az meg hogy lehet?

—Mi az hogy „hogyan lehet”? Miért ne lehetne?

—Mert azt hittem, Csisziföldön szinte mindenki egyforma, kivéve téged, meg talán az akadémikusokat! Mindenkinél megvan mindene, amire csak szüksége lehet, és ingyen, ezért lehetetlen valakinek ajándékot adni!

—Ó jaj, kis butuskám! - simogatta meg Zigília Hariz arcát. —Még mindig barbárul gondolkodol! Az ajándék lényege nem az hogy hasznos legyen, hanem hogy örömmel adják! Nálatok barbároknál sajnos eltorzult az ajándékozás is. Igenis szoktunk egymásnak ajándékokat adni, nem is ritkán, persze valóban nem hasznos tárgyakat, mert azt az ember elhozza a boltból, hanem olyasmit, amit mi készítünk! Például gyümölcsszobrot, igen, leggyakrabban ezt...

—De hát az hamar elromlik, elfonnyad vagy megrohad!

—Ha nem eszik meg. De épp ezért aki kapja, egy-két napon belül megeszi! Előtte általában lefényképezi, így megmarad az emléke. És épp azért jó ajándék a gyümölcszobor, mert gyorsan elpusztul így vagy úgy: hamar meg lehet újra ajándékozni effélével az illetőt! Az tehát csak jó, ha nem tartós egy ajándék! De kisebb részben ajándékozunk festményeket is, aztán előfordul hogy zenét írunk valaki tiszteletére... történt már olyan is, hogy valakinek novellát vagy regényt írtak... de te most egészen különleges ajándékot kaptál! Sőt nemcsak különlegeset, de olyat, ami a te barbár ajándék-fogalmadat is a lehető legteljesebben kielégíti, mert ez az ajándék ráadásul tartós is, és fölöttebb hasznos is! Sőt, remélem érdekesnek is fogod tartani!

Azzal a királynő benyúlt a szatyorba, s kiemelt onnét egy könyvet. Hariz kezébe adta. A fiú látta hogy evol nyelvű könyvről van szó, s a címe ez:

„Az önzés és önzetlenség genetikai magyarázata”

—Ez - mondta a királynő - egy nagy csiszí genetikus, bizonyos Pszogimor könyvének evol nyelvű fordítása. Pszogimor férfi, de a fordítást egy Tuliána nevű kislány készítette el a tiszteletedre.

—Az én tiszteletemre?

—Igen, kifejezetten a te tiszteletedre, Hariz! Tudod, ő is Behnotban született. Egyike volt azoknak, akiket a Napsugár hajó kimentett, mert Tuliánát is vízbe dobták hogy meghaljon, pedig nem is volt génsérült, csak egy rablógyilkos megölte apját is, anyját is. És Behnotban ugyebár nem nevel az Állam árvákat... Ekkor Tuliána kilenc esztendő volt, most majdnem tizenöt. De nagyon jól megtanult csiszíul, úgy ismeri mintha anyanyelve volna. És ő aztán pontosan tudja, hogy mennyire mániája az evoloknak az evolúció! S nekem elmondta, úgy gondolta, ez a könyv érdekeln fog téged, s nagyon hasznos is lesz, mert hisz Dzidinor és Behnot amiatt utálja egymást, mert Behnotban azt hiszik, az evolúció alanyai az egyedek, Dzidinor ellenben a csoportszelekcióban hisz! Mi csiszík viszont mindkettőjükkel ellentétben azt valljuk amit Pszogimor fedezett fel: hogy az evolúció végsőfokon a gének szelekciója, és ezért a gén nem más, mint az önzés alapegysége. De mert a gének nem egyedül fordulnak elő, hanem csoportokban, s mert több egyedben is benne lehet ugyanaz a gén, főleg rokoni testek, tehát például családtagok esetén, így a gének szintjén létrejövő abszolút önzés bizonyos körülmények között az egyedek szintjén korlátozott mértékű önzetlenséghez vezethet! Tudom hogy ez így nagyon zavarosan hangzik, de nekem mint királynőnek nem is az a dolgom hogy szép szavakba öntsek tudományos elméleteket. Ellenben e könyvben nagyon szépen ki van részletezve minden, kimondottan úgy, hogy a legtanulatlanabb csiszí is megértse! Matematikailag is be van bizonyítva minden, s hozzá nem is kell valami jaj de nagy matematikai képzettség hogy megértsd! Tuliána úgy véli, ez hozzásegít téged hogy megértsd, Behnot és Dzidinor háborúja teljesen felesleges, értelmetlen, káros, s így rájössz hogy nálunk, csiszíknél van az igazság, s ezért talán könnyebb lesz úgy döntened, hogy örökre velünk maradsz!

Hariz meghatottan forgatta a könyvet a kezében.

—Való igaz, engem nagyon érdekel minden evolúciós téma, elvégre valóban evol volnék... és az a leányka tényleg csak az én tiszteletemre fordította le ezt a roppant vastag könyvet?!

—Nem is olyan nagyon vastag ez... de valóban a te kedvedért!

—S képesek voltatok kinyomni egyetlen példányban?!

—Persze hogy nem! Kereken egymilliót nyomtunk ki belőle. Gondoltuk, akkor már legyen ebből sok, hogy osztogathassuk az érdeklődő evoloknak is... és így mindegyikük olvashat a discsőségéről, Hariz, mert lásd csak, az első oldalon ez szerepel, hogy „Készült a Behnotban született Hariz tiszteletére, aki kiérdemelte Csiszíföld örök barátságát, mert megmentette Zigí-lia királynő életét!”

Valóban ott volt a szöveg. Egészen alul, apró, szemrontóan kicsi betűkkel pedig ez állt: „Fordította a csiszí eredetiből Tuliána”

—Nagyon jó fordítás, többen is leellenőrizték! - bizonykodott a királynő.

—És gondolod királynő, hogy ha ez a könyv meggyőzi az evolokat, akkor nem lesz többé háború Dzidinor és Behnot közt? - kérdezte kétkedő hangsúllyal Hariz.

—Látom Hariz, te is hasonlóan gondolkodol mint én! - pillantott rá elégedetten a királynő. — Mert én nem hiszem azt. Szerintem mindkét ország hatalmasainak érdeke hogy a kölcsönös gyűlölet fennmaradjon, azért, hogy hatalmi pozícióban maradhassanak! Gondolj csak bele: ha a két ország egyesülne, hogy mást ne mondjak, csak egy parlament lenne, most meg két parlament van, tehát kétszer annyi léhűtő majomnak tud megélhetést biztosítani anélkül, hogy azok bármi hasznosat tennének az országért!

Hazája szídása kényelmetlenül érintette Harizt, ezért más témára terelve a szót, ezt kérdezte:

—Tuliána él még, ugye?

—Persze, miért is ne élne, hiszen fiatalabb nálad is!

—Akkor miért nem ő hozta a könyvet nekem? Nem ér rá?

—Hogyne érne rá, sőt, most is itt vár engem nem messze e teremtől! Szeretné hallani majd tőlem, hogy tetszett-e neked az ajándék. Csak tudod, engem kért meg rá, hogy vigyem be neked, mert ő...

—Igen? - kérdezte Hariz türelmetlenül, hogy a királynő elhallgatott.

—Tuliána nem mert eléd jönni, hiába biztattam rá!

—Miért?!

—Mert csúnya! - mondta a királynő.

—Na és?!

—Ő Behnotban született, s bár már jóideje csiszí, de ott belénevelték, hogy a csúnya lányoknak szégyenkezni kell, s hogy soha nem mennek férjhez... és ami a legfőbb, nagyon sokan gúnyolódnak is ott a csúnya lányokkal!

—Hát olyan nagyon csúnya ez a Tuliána?

—Szerintem nem is olyan nagyon, de ő annak tartja magát! Tudod, nyúlfogú, és amellet olyan vékony is mint egy nádszál! És kicsi... tehát félt attól hogy te is csúnyán bánsz vele, hiszen te is behnoti vagy, én meg hiába biztattam, hogy ne féljen, te nagyon civilizált vagy már barbár létedre, azt mondta, hogy nem akar bejönni, mert ha meglátod, akkor is megveted majd őt ha nem mondod is...

—Szegény kislány! - kiáltott fel Hariz, és hirtelen még a könnyei is kibuggyantak.

—Fáj valamid?! - hajolt közelebb aggódva a királynő.

—Dehogy! Csak szégyellem magamat, mert...

—Mert?

—Mert behnoti vagyok! - kiáltotta Hariz, majd hirtelen lelökte magáról a takarót, s lábait a földre helyezte.

—Mit csinálsz?! - kiáltotta a királynő.

—Gyere, segíts, mert egyedül nem bírok felállni, nagyon legyöngültem!

—Eszemben sincs, még nem szabad felkelned, mit akarsz te!

—Kimegyek Tuliánához! Ha ő nem jön be hozzám, megyek én hozzá, ennyit megérdemel, ez a legkevesebb! Mit dolgozhatott a fordítással! Fogd már meg a kezemet Zigília, és segíts felhúzni, ha talpon vagyok, már csak-csak elbotorkálok az ajtóig!

—Szó sem lehet róla, ne örülj meg!

—Zigília, olyan komolyan mondom mint egy csiszí: ha nem segítesz hozzá, hogy kimenjek Tuliána elé, akkor annyira szégyellem magamat, hogy nem tudok tovább úgy élni, és öngyilkos leszek!

—Behívom inkább!

—Nem. Nem akarom hogy parancsra jöjjön hozzám! Úgyis csak akkor hiszi el hogy nem vetem meg, ha kimegyek elé! Biztos ő ezt fogja nagy megtiszteltetésnek tekinteni, mint én a könyvét! Húzz már fel!

—A te felelősségedre!

—Igen, igen, csak tedd már meg!

Mire talpra állt, kissé elszédült, kóválygott a feje, de eljutott a saját lábán az ajtóig. Zigília mögötte lépdelt, majd kinyitotta az ajtót. Hariz nekitámaszkodott az ajtókeretnek, majd lélegzett egy nagyot, és kilépett a folyosóra. Balra semmit nem látott csak egy csukott ajtót, de jobbra a folyosó végében néhány kényelmes fotel állt, s az egyikben aprócska leány ült, aki talán nyolc évesnek sem látszott.

—Gyere hozzám, Tuliána! - kiáltotta Hariz, és feléje indult. A leány döbbenetn emelkedett fel ültéből, s ahelyett hogy hozzá sietett volna, inkább majdnem elfutott, de Hariz néhány lépés után összecsuklott, nem bírták meg a lábai, és a királynő sem volt olyan erős, hogy el tudja kapni. S erre bizony Tuliána is odafutott, s a könnyei potyogtak a nagy aggodalomtól.

—Jaj, szegény Hariz! Ez mind az én hibám, de hát csak jót akartam!

—Semmi baj! - mosolygott rá Hariz. —Tényleg semmi bajom, csak nagyon gyöngé még a lábam! De te igazán nem is vagy csúnya, Tuliána! Nem tudom, mi bajod van az arcoddal!

—A fogaim!

—Ugyan, úgy tudom a csiszik képesek azokat kicserélni, de lebeszéllek róla! Egészen helyes vagy így!

—De Behnotban azt mondták...

—Azzal ne törődj. Lassan kezdek rájönni, hogy ott csupa idióta él.

—De kicsi is vagyok!

—Még nőhetsz. És az sem baj, ha ilyen kicsi maradsz. Sok ember szereti a kicsiket. Én is szívesen megdedelgetnék.

—Igazán?!

—Ha mondom!

—Akkor te is csiszi leszel?!

—Hát izé... ez még nem biztos, de gondolkodom rajta! Ez legalábbis nem tartozik a lehetetlenségek közé!

—Olvasd el a könyvem, akkor majd belátod hogy nálunk az igazság!

—Megígérem, hogy minden egyes szavát rendkívüli figyelemmel olvasom majd el! - mondta komolyan Hariz.

Ekkorra odaért már néhány csiszi, akiket a királynő riasztott, s azok felemelték Harizt, hogy visszavigyék a helyére.

—Megengeded hogy meglátogassalak?! - kiáltotta utána Tuliána.

—Persze, amikor csak tetszik neked, tőlem akár most is maradhatsz!

—Nem, nem, most hagylak pihenni, meg azért hogy olvass, de akkor majd eljövök hozzád holnap is, drága, kedves, forrón szeretett Hariz!

Harizt visszavitték a szobába, s nagyon leszídták őt az orvosnők, s még azzal is hiába védekezett hogy a királynő megengedte. Azt mondták, hogy ez igaz, de ne bújék a királynő háta mögé, mert hisz megszarolta a királynőt, hogy vagy megengedi, vagy megöli magát! Pjóda is nagyon mérges volt rá.

Később azonban bejött hozzá Magnúma alkirálynő, aki pedig a bugyilopás miatt korábban nagyon haragudott rá, és most egészen megenyhülten beszélgetett el vele, megkérdezte hogy miként is volt ez az eset, és Hariz mindent elmondott neki. S ekkor már Magnúma is mosolygott, megtörtént a hihetetlen: megsimogatta Hariz arcát, sőt pusztit lehelt a homlokára, s azt mondta, hogy Hariz nagyon aranyos fiú, mert végtelenül rendes volt tőle, hogy igyekezett eloszlatni szegény kis Tuliána félénkségét, s ő látta is a leányt a kórházból eltávozni, s Tuliána ugrabugrált, énekelt, s azt mondta, soha még ilyen boldognak nem érezte magát!

Aztán Magnúma távozott, de előtte azt mondta, hogy ad Hariznak ő is ajándékot, de csak feltételes ajándékot! S amikor Hariz értetlenül nézett, Magnúma azt mondta, hogy *feltéve* hogy Hariz csiszi lesz, akár még ő is hajlandó lepkézni vele, amennyiben Hariz kívánja ezt!

Az újságok megírták, milyen szépen, rendesen, nagylelkűen, előzékenyen viselkedett Hariz Tuliánával, s még ezeken felül is számtalan dicsérő jelzővel halmozták el őt. Szinte úgy tűnt, ezt majdnem akkora hőstettének tekintik, mint a királynő megmentését. A levelei is megsza-
porodtak, már be sem hozták mindet a terembe, mert nem fértek volna a konténerekbe. Tuliána is meglátogatta őt a napokban, volt ideje bőven, mert Hariz állapotában kisebb visszaesés következett be a megerőltetés miatt, s ezért Tuliána szomorú volt, az önvád marcangolta, de Hariz nyugtatgatta hogy rá se rántson, hiszen csak jót tett vele, mert most még sokkal nagyobb hős mindenki szemében! És meg kell hagyni, Hariz nagyon megkedvelte Tuliánát.

De Tuliána és Pjóda is összebarátkozott, gyakorta sétálgattak együtt, amikor épp nem Hariznál voltak, és legkedvesebb beszédtemájuk az volt, hogy Hariz ugyan végtelenül rendes fiú, de lámcsak, igazi barbár, mert ostoba, hisz' hogyhogy még mindig habozik, hogy eljöjjön a jóba, a csiszik közé!

Tuliána azért jobban megértette Hariz lelkiállapotát mint Pjóda, hiszen ő behnoti volt.

—Szerintem Hariz szeretne csiszi lenni, de nálunk evoloknál nagyon komolyan veszik a hűséget, s úgy érzi, ha országot cserél, azzal áruló lesz!

—Bolondság! Nem földdarabokhoz, hanem eszmékhez kell hűeknek lenni! Ha Hariz az értelmet és a szeretetet tartja fontosnak, hozzánk, tehát a csiszi eszméhez kell hogy hű legyen, s nem Behnothoz!

Ezt Pjóda elmondta Hariznak is, és Hariz alaposan elgondolkozott rajta. S természetesen Tuliána fordítását is elolvasta a génekről, s úgy találta, hogy őt bizony meggyőzték az ott leírtak, fikarcnyi kis ellenérvet sem volt képes felhozni az ott olvasottak ellen, s emiatt is úgy találta, hogy főlöské mind Behnot és Dzidinor ellenségeskedése, mind Behnot ellenszenve Csisziföld iránt.

Aztán egy alkalommal megint meglátogatta őt a királynő.

—Azt mondják az orvosok, Hariz, hogy néhány nap múlva már ideje lesz elkezdened könnyebb kis sétákat itt a kórház területén, hogy apránként megerősödj!

—Igen, és nagyon örülök ennek, mert már most is pár napja le tudok szállni az ágyról a szükségemet végzendő, s ez nem annyira megalázó, mint ahogy eddig ment az!

—Miért lenne az megalázó?

—Én annak érzem!

—Ezen nem vitatkozom veled. Tulajdonképpen csak azért jöttem, mert ez azt jelenti, hogy belátható közelségbe került az az időpont, amikor döntened kell, hogy nálunk maradsz-e, vagy visszatérsz Behnotba!

—Ezt még nem tudom Zigília, nem tudom miként döntök, de egy biztos: ha úgy döntök is hogy csiszí leszek, akkor is visszatérek Behnotba, hogy ezt személyesen mondhassam el apámnak, s ismerőseimnek is!

—Apádnak még csak-csak megértem, de az ismerőseidnek?! Tudod, Hariz, nálunk alapelv hogy csak az legyen csiszívé, aki ezáltal megszakitottnak tekinti minden valahai barbár kapcsolatát! Mert, tudod, nem lehet igaz szívvel egyszerre két urat szolgálni! Vagy ez a hazád, vagy az!

—Ezzel egyetértek, de nem is erről van szó! Hanem gondolj csak bele Zigília, mit mondanának másképp ezek a csiszíkról! Olyan híreket terjesztenének, hogy erőszakkal tartottatok itt! De ezt nem mondhatják, ha odamegyek, és a szemükbe mondom az igazságot, hogy én döntöttem így! Már ha úgy döntök...

—Igen, ebben meg neked van igazad... csakhogy én nem tartanám bölcs tettnek azt, ha ezt tennéd! Mégsem volna ez jó!

—De miért, Zigília?

—Azért, amiért most tulajdonképpen eljöttem hozzád! Mert nemcsak azt akartam elmondani neked, hogy hamarosan döntened kell, hanem azt is, hogy most már én is arra biztatlak, hogy csiszí legyél!

—Valóban?! Azért, mert Tuliánával kapcsolatban, hogy is mondjam... szóval, azt nem érzem olyan nagy dolognak! Még ha nagyon csúnya lett volna is, nem számít, mert erősen meggyeztem, hogy nem a külsőségek tesznek valakit csiszívé, hanem a gondolkodása, és ő nagyon kedves volt velem a fordítással!

—Ennek semmi köze Tuliánához. Hanem most meglehetősen feszült lett a helyzet Csisziföld és Behnot között, jószerivel s majdhogynem ellenséges! Komolyan aggódom, hogy ha nem leszel csiszí, s visszatérsz, meg is ölnek, amiért megmentettél engem!

—De miért?! Hiszen Derdullál követ még nagy kormánykitüntetések is ígért nekem!

—Az akkor volt, most meg most van. S még az sem számít, ha megkapod azokat a bádoglemezeket a melledre! Emlékezz csak, rögvest az első pillanattól mondom, elképzelhető hogy néped árulónak tart majd téged. S egy dolog a nagypolitika, s egy egészen más a köznép hangulata! Legalábbis nálatok barbároknál... Még ha nem lenne is most úgy, ahogy pedig van, könnyen lehet hogy az „utca embere” egészen másként ítéli meg a cselekedetedet, mint egy követ vagy az elnök!

—Miért, mit értesz azalatt, hogy „úgy, ahogy pedig van”?!

—Nem tudom tudsz-e róla, de Behnoté volt egy kisebb szigetekcske, nem messze Mídel partjától, attól mintegy harminc kilométerre. Úgy hívják hogy Osztalúria...

—Persze hogy ismerem, még voltam is ott kirándulni! És nem is olyan kicsi, a hossza lehet valami harminc kilométer, a szélessége tizenöt, ha jól emlékszem az iskolai leckékre! Nem laknak sokan rajta, de gyönyörűek a hegyei, öt éve kitűnően éreztem magamat amikor odamentünk apámmal, és sieltünk egy nagyot!

—Gondolom, azóta sem voltatok ott.

—Nem, mert tavalyelőtt elfoglalták azt a dzidinoriak!

—Épp erről van szó. Tavaly létrejött ugyan Behnot és Dzidinor közt egy megnemtámadási szerződés, de kiderült, hogy Behnot szorgalmasan fegyverkezik, s ezt megtudta Dzidinor is! Hanem Dzidinor most nem akar belebonyolódni egy Behnottal vívandó háborúba, mert a ha-

dihajóit, s egyáltalán, minden erejét amit csak tud, arra használja inkább, hogy más szigeteket foglaljon el, főleg nyersanyagokért, olyan szigeteket, amiken mindenféle, a behnotiaknál jóval gyöngébb bennszülöttek élnek, s különben is, Osztalúria sokkal közelebb van Behnothoz mint Dzidinorhoz. Tehát Dzidinor valószínűnek tartotta, hogy Osztalúriát nem soká tudná megtartani Behnottal szemben háború esetén. Ezért aztán Dzidinor elnöke úgy döntött, nem is kísérletezik a megtartásával – ehelyett hogy haszna legyen belőle, az egész szigetet eladta nekünk, csiszíknak!

—Hogyan?!

—Egyszerűen úgy, hogy tegnap járt nálam a követük, felajánlotta, hogy a mienk lehet nem is nagy összegért, négyszázötven millió buznyákért, ez alig több mint egymillió minden négyzetkilométerért, tehát valóban nem sok! És én beleegyeztem, már megírtuk a szerződést is, ki is fizettem, sőt már néhány hajót is indítottam arra! Mi csizik nagyon szeretjük a szigeteket, főleg a hegyes szigeteket, s különösen azokat amikért nem kell harcolnunk, csak fizetnünk! Legkiváltképpen pedig azért örülök ennek, mert ez a sziget szinte Behnot orra előtt van, aki akarja, csónakkal is el tud jönni hozzánk ha kicsit is bátor, de akár sebtiben összeácsolt tutajjal is, tehát hiába nem akarta Behnot hogy legyen nagykövetség ott, ez mégis szinte olyan, mint-ha lenne! Sőt, még jobb is, sokkal jobb!

—És mi lesz a lakossággal?

—Ó, hát a behnoti lakosok nagyobbik részét még a dzidinori hadsereg űzte el, kisebbik részét megölték, a dzidinoriak meg, hogy kiderült, a kormányuk nem védi meg őket, azt hitték hogy újra behnoti közigazgatás lesz ott, és maguktól menekültek el! Különben ezek még csak nem is voltak sokan, még alig telepedtek be páran a szigetre. Osztalúria tehát e pillanatban lakatlan, ettől persze lesz még sok gondunk vele, lebontani azokat a rettenetes, ocsmány városokat, falvakat, kitakarítani onnan a barbárok piszkát... ez undorító, de meg kell tenni! Ami viszont téged illet Hariz: Behnot elnöke közölte velem, hogy a sziget Behnoté, s ne merjem elfogadni Dzidinor ajánlatát, mert annak nem volt joga eladni azt a szigetet, ami ősi behnoti tulajdon!

—De te elfogadtad.

—Még szép! Különösen azért is, mert Dzidinor elnöke azzal kecsegtetett, hogy amennyiben létrejön a nagy üzlet, tehát megveszem a szigetet, akkor az árként kapott buznyákok jelentős részéért színaranyat vesz tőlem, ebből finanszírozni tudja a következő elnöki periódusra szóló választási kampányát, s ha ő lesz újra az elnök, akkor minden leselejtezett dzidinori gyereket Osztalúriára hoznak a hajóval, s nem lökik a tengerbe! Hogyisne egyeztem volna hát bele! S még el is hiszem hogy betartja az ígéretét, hiszen ez igazán nem kerül semmi fáradságába, sőt külön költségbe sem kerül! Csakhogy emiatt komoly csisziellenes hangulat alakult ki Behnotban, olyasmiket hangoztatnak, hogy Csisziföld szövetkezett Dzidinorral, pedig ez képtelenség, nem szokásunk a barbárok háborúiba beavatkozni. Ha tehát te visszatérsz oda, Hariz, lehet hogy nem kapod meg azokat a kitüntetéseket, mert fordult a politikai széljárás, sőt, szerintem komoly veszélyben lesz az életed is!

—Hadd javasoljak valamit, Zigília!

—Mondd csak nyugodtan, figyelek.

—Kedveltesd meg magadat a behnotiakkal!

—Hogyan?

—Mondd, kellenek neked azok a barbár tárgyak, amik Osztalúrián maradtak?

—Csöppet sem! Nem szabványosak, ócskák, barbárok érintették őket... amit lehet, beolvasztunk, de ez is csak a fémtárgyakkal lehetséges, és több vele a munka, mint amennyit nyerünk. De hát tisztára kell pucolni a szigetet.

—Akkor hirdesd meg Behnotban, hogy aki barbár akarja, az eljöhet Osztalúriára, és összehozhat bármit amit akar! Ha biztosítotok nekik kellő számban konténereket, ezeket megtöltik mindenfélével ami nektek úgyis csak szemét, s eztán csak annyi a dolgok, hogy e konténereket Behnotba elvigyétek, s letegyétek valahová a partra.

—S mi lesz a konténerekkel?

—Javaslom, hogy hagyd ott nekik ajándékba, minden behnoti aki eljön hozzátok, kapjon egy saját konténert! Számosan akadnak a hazámban, akiknek fedél sincs a feje fölött, ezek örül-

nek majd, mert így még el is lakhatnak a konténerekben! Ezek nem hiszem hogy eztán utálnának majd benneteket csiszíket! Hiszen sok hasznos holmit kaptak, sőt még fedelet is a fejük fölé! És ti csiszík nem sokat veszítenétek, mert a szemetet így is - úgy is el kell szállítsátok! Igaz, a konténereket veszteségnek tekinthetitek, de cserébe nem kell foglalkoznotok a barbárok piszkának összeszedésével, nem kell megérintenetek azokat, például a rozsdás biliket...

—Azokat is összeszednék Behnot szegényei?!

—De mennyire! Legfeljebb vashulladékként leadnák az ennek gyűjtésével foglalkozó telepeken, kapnának érte néhány bonetát!

Boneta volt a neve a behnoti aprópénznek.

—Ez nagyon jó ötletnek tűnik, Hariz! Fogadd elismerésemet! Valóban, miért is ne takarítsák el maguk a barbárok a barbárok szemetét! Bár a fémszemetet nem is kell hogy elvigyék Behnotba konténerekkel, ha vállalják hogy különrakják egy kupacba ami nekik nem kell, még valami szerény összeget mi is fizetünk nekik, mert azt beolvaszthatjuk, s az olvadt vas hőmérséklete jól sterilizál mindent... Persze az ételmezésükről gondoskodni kell, hiszen e koldussegnek nem lesz mit ennie...

—S még tán néhányan csiszínek is állnak közülük! - mondta Hariz.

—Igen! Kiváló ötlet, megfogadom! - állt fel Zigília, azzal megsimogatta Hariz arcát, s már távozott is.

Az lehet hogy a királynő örült Hariz ötletének, de Hariz gondja ettől még egyáltalán sem oldódott meg! Igaz, az újságok megírták az ötletét is, s ezzel még nagyobb népszerűsége tett szert a csiszík közt, de okos gyerek lévén maga is tudta, hogy ettől Behnot lakóinak nagy része szemében még nem számít majd rokonszenves lépésnek, hogy megmentette a csiszí királynőt, amikor az elvette Behnottól Osztalúriát! Sőt, még a hulladékvadász behnotiak egy része is lehet hogy árulónak tartja majd őt, már csak azért is, mert nem tudják hogy neki köszönhetik az ajándékot, hiszen nem olvasnak csiszí újságokat, sőt csiszíül sem tudnak!

Egyetlen nappal e beszélgetés után Hariz egyedül feküdt az ágyában, s azon gondolkodott, hogy Behnot és Dzidinor úgy viselkedik mint két ostoba gyerek, háborúskodásaik szinte gyermekverekedések, miközben Csisziföld, a felnőtt, simán felpofozhatná mindkettőt! S e vélekedésének bizonyítéka ott volt a kezében: a Szörnyeteg fényképei.

Ekkor nyílt az ajtó, s azon át belépett hozzá két nő: Pjóda és Tuliána. Mindkettőjüknek könnyekben úszott az arca.

—Mi történt?! - kiáltott fel Hariz.

A két nő melléje futott, egyik jobbról, másik balról, és a mellére omlottak, hogy ott áztassák el a pizsamáját könnyeikkel.

—Ó jaj, drága jó Hariz, hallottuk hogy visszatérsz Behnotba!

—Semmi ilyet nem mondtam!

—De azt sem hogy csiszí leszel! S ha nem leszel csiszí, akkor vissza kell térned, s ott megölnek téged a borzasztó barbárok, mert azok utálják a királynőnket! Jaj de sajnállak, de szomorú ez, én bele fogok halni, ha ez megtörténik! - sírt Tuliána.

—Én azt hiszem, hiába vagyok csiszí, mégis szerelmes vagyok beléd! - zokogta Pjóda. —Nem úgy mint egy barbár, továbbra sem vagyok féltékeny, nem bánom ha lepkézel Tuliánával, a királynővel vagy bárki mással, de iszonyúnak érzem még a gondolatát is annak, hogy többé ne láthassalak! Jaj Hariz, jöjjön meg az eszed kérlek, és ne fuss a haláلودba!

Hariz tétován nézett hol egyikükre, hol másikukra, végül így szólt:

—Na jól van! Hess innen, hess, ne sírjatok a fülemben, fussatok inkább, és hívjátok ide a királynőt! Tudom hogy nem illik, de könnyebb neki idejönni, mint nekem odacaplatni!

—Ez azt jelenti, hogy... - kezdte örömmel mámoros arccal Tuliána, de Hariz letorkollta:

—Semmit sem jelent! Minden a királynőtől függ!

Ettől függetlenül a két nő olyan gyorsan szaladt el Zigíliáért, hogy szinte porzott az út a lábuk nyomán. És Zigília amikor belépett Harizhoz, maga is mosolygott.

—Nem tudom hogy nem értettek-e félre valamit Pjóda és Tuliána, de olyasmit mondtak, hogy csiszí akarsz lenni! - szólt köszöntés helyett.

—Ilyet én nem mondtam, Zigília, de... esetleg... igen. Feltéve...

—Hogyhogy *feltéve*?! - ráncolta össze a homlokát Zigília. —Ez nem üzlet!

—Bizonyos mértékig pedig igen! Igenis igen! - húzta ki magát ültében is Hariz, makacsul, konokul. —Mert ugye te mondtad, hogy nem lehet egy szívvel két hazát szolgálni!

—Ez így van, de mi köze ennek ahhoz, hogy...

—Bocsáss meg hogy közbevágozok, de épp a kérdésedre akarok válaszolni! Csak akkor tudom teljes meggyőződéssel szolgálni Csiszíföldet, ha látom, hogy Csiszíföld tökéletesen megbízik bennem!

—De hát megbízik!

—Nem. Én már bizonyítottam, Zigília, de most rajtatok a sor! Én ugyanis férfi vagyok, márpedig Csiszíföld a nőuralom hazája!

—De itt a férfiaknak is jó!

—De a nők az urak.

—Nem tudunk nővé tenni téged!

—Még szerencse! Jó nekem férfiként! Hanem én örömmel fogadom, ha Csiszíföld Nagyja lesz, ha mindenki velem akar párizni, ez mind nagyon szép és jó, még az is hogy nem muszáj dolgoznom – csakhogy én igenis akarok dolgozni! Persze az iskola elvégzése után.

—Ezt a lehető legnagyobb örömmel hallom!

—Várj még az örömmel, Zigília! Nem akármit akarok dolgozni!

—Tehát tudod is már, hogy milyen munkát végzel majd?

—Azt igen, hogy mit *szeretnék* végezni. De hogy végzem-e, az tőled függ! Mert hallatlan dolgot kérek!

—Nem teszek meg alkirálynővé!

—Ennyire azért nem hallatlan amit kérek. De tudok róla, hogy Csiszíföldön a kapitányok nők! Márpedig én is kapitány szeretnék lenni, s hozzá nem is akárhó, hanem – hanem én akkor érezném úgy, hogy maradéktalanul megbíztok bennem férfiúi mivoltom ellenére is, ha...

—Kitalálom! - kiáltott közbe a királynő. —Te a Szörnyeteg kapitánya akarsz lenni!

—Úgy van! - bólintott komolyan Hariz, és várakozóan elhallgatott.

A királynő egy darabig nem szólalt meg, és csendben maradt Pjóda és Tuliána is. Nem is tudták, örvendjenek-e vagy bánkódjanak! Mert Hariz ugyan végre csak kinyögte hogy csiszi lesz, de valóban hallatlan dolgot kért! Alapelv volt a csiszik közt, hogy vezetői pozíciókba csak nőket raknak! Márpedig egy hajóskapitány igencsak vezetőnek minősül, sok embert irányít, ráadásul a Szörnyeteg a csiszik legújabb, legmodernebb és legerősebb hajója, elképesztő fegyveres erőt jelent, és Csiszíföldön nem szoktak fegyvereket férfiak kezébe adni! S mindemellé Hariz mégsem született csiszi, csak olyan, akit Barbáriából fogadnak be!

Végül a királynő megkérdezte:

—Úgy véled, képes lennél megtanulni mindazt a sokat, amivel a kapitányi munkakör jár?

—Igen! - bólintott határozottan Hariz.

—A fegyverekkel kapcsolatos tudnivalókat is?

—Igen!

—Elsajátítani a csiszi nyelvet, de úgy, ahogy azt Tuliána is tette, hogy úgy tudd mint anyanyelvedet, az evolt?

—Igen!

—Feladni minden barbár szokásodat, s magadévá tenni a csiszi viselkedési normákat, hogy azok a véreddé váljanak?

—Igen! Igen, igen, igen! És kár kérdezősködnöd Zigília, mert mindezt már jó alaposan végig gondoltam, s nem is mertem volna előhozakodni vele, ha nem lenne minden efféle kérdésre igen a válaszom! Minderre képes vagyok, még sokkal többre is, egyedül csak arra nem, hogy nővé változzam!

—Az nem is kell. Amint nővé változnál, máris nem akarnád azt a rémálom hajót vezetni! Ilyen kifiamodott, perverz vágya kizárólag egy barbárnak és férfinak lehet!

—Akkor hát hozzájárulsz?! - derült széles mosolyra Hariz arca.

—Mondjuk. Vagyis én igen, de bár elrendelhetnék effélet mint királynő, – nem akarom! Tudod mit, megbeszélem ezt az alkirálynőimmal, s ha legalább egyetlen olyan alkirálynő akad majd aki maga is pártolja az ötletet, akkor nem bánom, legyen!

—Mikor kapom meg a választ?

—Jaj de türelmetlen vagy! Jó lesz még vacsora előtt?

—Igen, természetesen!

—Akkor máris megyek hozzájuk! - indult kifelé Zigília.

Gondolhatjuk, hogy Hariz olyan türelmetlenül várta a tanácskozás végét, mint még soha semmit! Együtt izgult vele a kórteremben Tuliána és Pjóda is, akik természetesen nem vettek részt a királynő és az alkirálynők tanácskozásán.

Végre megszületett a döntés, s a hírt maga a királynő hozta el nekik.

—Akadt alkirálynő, aki pártfogolta a kívánságodat, Hariz! Magnúma volt az! Vagyis az első. Mert nem is ő volt az egyetlen, alkirálynőim mintegy fele állt melléd, ami igencsak nagy szó ám nálunk, Hariz!

—Köszönöm, Zigília!

—Várj csak azért, mert ez nem ilyen egyszerű! Tulajdonképpen ugyanis nem rólad döntöttünk.

—Hát?!

—Szó szerint úgy szól a határozat, hogy Csisziföld Nagyja bármiféle munkakört betölthet, akkor is ha férfi, a királynői és alkirálynői kivételével, valamint kivéve a taki, teki, szektormester, kormányzó és kán munkaköröket. Emiatt persze követ sem lehet férfi, mert a követek mind alkirálynőnek minősülnek.

—Tehát lazítottatok a nőuralom gyeplőjén! - mondta Hariz.

—Igen, lényegében ezt tettük. Tehát lehetsz kapitány, elvileg a Szörnyeteg kapitánya is!

—És nem féltek hogy én vagy más férfit kapitány valaha csiszíkre lövet majd, vagy egyszerűen átáll az ellenséghez?

—Egyáltalán nem! - nevetett a királynő. —Ez képtelenség!

—Na de mégis! Meg is örülhet a kapitány!

—Mindegy. Ugyanis a kapitány egymaga nem kezelheti az összes fegyvert! Egy efféle hajót nagyon sok ember szolgál ki! És tökéletesen lehetetlen, hogy azonnal le nem fognák és kényszerzubbonyba nem dugnák azt a kapitányt, aki a hajót Csisziföld ellen akarja vezetni! A Szörnyeteg fedélzetén lesznek legkevesebb annyian, mint egy átlagos csiszi faluban a felnőttek, tehát a kapitány lényegében a hajó takijának tekintendő! És a falusiak – ez hagyomány Csisziföldön – akármikor leválthatják a takijukat, ha nincsenek megelégedve vele! A kapitány nem isteni hatalommal felruházott kényúr nálunk, Hariz, mindössze az a dolga, hogy a hajót a lehető legjobban használja fel Csisziföld érdekében! Ha tehát például kap egy általánosan megfogalmazott feladatot a királynőtől, mondjuk azt, hogy „derítse fel, milyen szigetek vannak erre felé”, vagy hogy „ijesszen rá Zassen urára, hogy az ne bánjon csúnyán a nőekkel”, vagy bármi effélet, akkor ezen általános tervet ő bontja le konkrét részfeladatokra, s hajtja végre a legénységgel együtt!

—Értem Zigília, és még most is úgy érzem, hogy nagyon nekem való feladat lenne!

—Igen, de ennek nemcsak az a feltétele, hogy csiszi legyél, s így Csisziföld Nagyja, s hogy elvégezd az iskolát, hanem, belegendoltál-e, hogy ha a Szörnyeteg kapitánya leszel, esetleg valamilyen behnótiakra kell lövetned?

—Gondoltam erre, Zigília!

—Képes leszel rá?

—Jó cél érdekében igen!

—Nem te határozod meg, Hariz, mi a jó cél és mi nem! Ez az én dolgom!

—Igen, de én engedelmeskedem neked, Zigília! Én megbízom benned! Hiszen úgysem lehet másról szó, csak olyasmiről, hogy például gyerekeket mentsél meg...

—Például. De nem kizárólag. Hariz, jegyezd meg jól, hogy az élet néha furcsa dolgokat produkál, s még az is elképzelhető, hogy nem tudom, vagy valamiért nem szándékozom megindokolni neked, hogy miért épp úgy és arra akarom felhasználni a Szörnyeteget!

—Nem baj, Zigília! Engedelmeskedni fogok neked, bízom benned! Hiszen egy csiszí úgy kell tartsa, hülye az a csiszí aki nem bízik a királynőjében! Hiszen a királynőnek épp az a dolga, hogy bizalomra méltó legyen!

—Jól van, Hariz! Akkor én most beleegyezem hogy a Szörnyeteg kapitánya légy – feltéve hogy iskoláidat fölöttébb kiváló eredménnyel végzed el, tehát ha minden tanárnőd meg lesz elégedve veled! Az orvosok szerint mintegy két hét múlva már utazni képes leszel, ha tehát nem tettél le róla hogy ittmaradási szándékodat személyesen tudasd apáddal, amit pedig helytelenítek, amit ellenzek, s amiről szeretném ha lemondanál, de ha mégis ragaszkodol hozzá, nos, akkor elindulhatsz egy hajónkkal Behnotba! Addig javaslom, kezd el tanulni a csiszí nyelvet!

—Meg fogják ölni őt! - sikoltotta Tuliána.

—Hariz akkor már csiszínek számít! Tehát nem egyedül megy, s kap fegyvert is! - nyugtatta meg a lányt Zigília királynő.

* * *

Az újságok természetesen azt is megírták, hogy Hariz végre úgy döntött – mintegy közkívá-
natra! – hogy csiszí lesz. És azt is megírták, hogy nemcsak ez dőlt el, de az is, hogy Hariz mint Csisziföld Nagyja sem kívánja ingyenélőként pusztítani a csiszik kenyerét, de kinézett magá-
nak egy rémséges, hálátlan feladatot is: elvállalja a legborzalmasabb hajó, a Szörnyeteg kapi-
tányi tisztségének embert próbáló feladatát! Ezt bizony szó szerint efféle jelzőkkel megékesítve
adták tudtul a cikkírók az olvasóközönségnek, alaposan kirészletezve, micsoda hihetetlen ál-
dozatot hozott ezzel Hariz ismét a csiszik érdekében! Szinte újra, most már harmadszor is hőst
csináltak belőle, pedig teljesen érdemtelenül, mert Hariz nemcsak nem tartotta ezt szenved-
ésnek, de a legkifejezettebb örömeire szolgált hogy a Szörnyeteg kapitánya lehet majdan,
egyedül attól félt csak titokban, hogy nem lesz elég eredményes a tanulásban, különösen a
csiszí nyelvben, mert már hallott némely megjegyzéseket arról, hogy ez milyen rémségesen
nehéz!

De Tuliána megnyugtatta, hogy ez közel sem igaz.

—Valójában egyetlen nyelv van csak, ami, úgy hallottam, könnyebb a csiszí nyelvnél, s ez a
gyoel nyelv! - mondta.

Sőt, nemsokára jött egy kifejezetten nyelvszakértőnek tekinthető valaki is hogy megnyugtas-
sa Harizt: Jojinda, a gyönyörű leány, aki tizenhárom nyelvet beszélt!

Betoppant Harizhoz, ismét meztelenül, s egyetlen szó nélkül befeküdt mellé az ágyba! Még
amiatt sem zavartatta magát, hogy Tuliána és Pjóda is ott volt épp. Emiatt nem is annyira e
két másik lány szégyenkezett, mint inkább maga Hariz.

—De hát Jojinda, mit képzelsz... - hebegte.

—Megíérttem, nem?!

—De igen, de hát...

—Talán nem vagyok elég szép?!

—De, de, csak...

—Nem kívánsz?!

—De nagyonis, de hát itt van Tuliána is és Pjóda is, és...

—Na és?! Bújjanak ők is melléd! Vagy nem jobb neked ha több nővel vagy?!

—De, persze, csak...

—Őket talán nem kívánod?

—Dehogynem, nem értesz, arról van szó, hogy...

—Úgy véled, beteg vagy még, és nem bírsz három nőt ellátni?

—Dehogynem ha kíméletesek vagytok, a karom gyöngé csak, nem a... a...

—A farkad. - fejezte be helyette a mondatot Jojinda. Azzal a két másik nőre nézett:

—Mire vártok már álomszuszékok?! Elég széles az ágy!

Erre azok is megmozdultak, s ők is Hariz mellé bújtak.

Így történt, hogy Hariz most már igazán minden szempontból csiszínek érezhette magát. Kissé tartott tőle, mit fog szólni Zigília, ha megtudja hogy előbb volt három csiszí nővel is mint vele! És biztos volt benne hogy a királynő meg fogja tudni. Meg is tudta, de nemhogy nem haragudott, inkább fölöttébb elégedettnek látszott, azt mondta, örvend, hogy Hariz jól érezte magát! És Hariz maga is kezdett azon a véleményen lenni, hogy nagyon okos dolog volt hogy elszánta magát és csiszí lett! Már csak azért is, mert ezután nem telt el úgy nap, hogy valaki melléje nem bűjt volna, általában egyszerre két nő is, ezek egyike valamelyik látogatója szokott lenni, a másik oldalon pedig Pjóda vagy Tuliána feküdt, többnyire ez utóbbi, Tuliána, ritkábban pedig Jojinda. Tuliána például szinte betegesen ragaszkodott hozzá, hogy állandóan Harizzal lehessen, szerencse legalább hogy nem volt féltékeny egyáltalán a többi lányokra.

A királynővel viszont egyelőre még nem volt Hariz. Zigília azt mondta neki, jobban teszi Hariz, ha előbb szokja kicsit a csiszí életet, mert hiszen mesélt neki arról, hogy a királynővel való együttlét nem egy egyszerű pázásnak számít csupán! Legalább azt várja meg Hariz, hogy visszatér Behnotból! S ezt Hariz is bölcs javaslatnak tartotta, különben sem volt már kielégületlen.

A királynő egyébként meglepő hírrel is szolgálhatott neki.

—Örömmel közölhetem, hogy a Szörnyeteg legénysége teljesnek mondható!

—Igazán?! Hogyhogy?!

—Ugy, hogy miután megírtuk, hogy te leszel a kapitány, elképesztő mértékben megugrott a jelentkezők száma! Temérdek ember akadt, aki hajlandó volt jelentkezni rá, ott dolgozni, ha te leszel a kapitánya!

Hariz kidüllesztette a mellét. Ez nagyon jólesett neki. De a királynő felemelte a mutatóujját.

—Mind bíznak benned, hogy sikeresen elvégzed az iskolát! És jól megtanulsz csiszíül! Ne okoz csalódást nekik!

—Nem okozok, Zigília! És már tanulom is a csiszí nyelvet, nehéz is lenne nem tanulni, mert Tuliána minden este mellettem alszik, még akkor is amikor épp más nővel szeretkezem, és egyre csak csiszí szavakat duruzsol a fülembe! És Jojinda is tanít, és igaza van, valóban nem olyan nagyon nehéz a csiszí nyelv... De ugye ők is a Szörnyeteg legénységéhez tartoznak majd?!

—Ha akarnak. Ez csak rajtuk múlik! De örömmel közölhetem, hogy már régóta be lettek lajstromozva.

—Gondolom, sok nőrajongóm lesz ott!

—Sokan, de nem annyian mint hiszed! Meglepő, de ez az egyetlen csiszí hajó, amelynek legénysége nagyjából férfiakkal áll! Akármennyi csiszí nő szeretne is lepkézni veled, Hariz, ez ne tévesszen meg téged, te főleg a csiszí *férfiak* hőse lettél!

—Én ennek is örülök, Zigília! - mondta Hariz, azzal nagy merészen a királynő mellé lépett, s átölelte, magához szorította azt. S a királynő nem tiltakozott.

* * *

Hariz ugyan nem mert szólni róla, de remélte, hogy a hajó, amivel visszaviszik Behnotba, maga a Szörnyeteg lesz. S íme, a királynő mintha kitalálta volna a gondolatát: mire Hariz ismét úgy-ahogy egészséges lett, Nika kikötőjébe befutott a Szörnyeteg, egy Kradma nevű kapitány parancsnoksága alatt. Harizt maga Kradma kereste fel.

—Én viszlek haza a Szörnyeteggel! - közölte vele.

—Hát te lettél a kapitánya?!

—Persze, de csak erre az egy útra! Mégiscsak kell kapitány rá, amíg hajókázik, nem igaz? Remélem értékeled hogy meghoztam a kedvedért ezt az áldozatot, Hariz! Odahagytam az én csodaszép hajómat, az Üstököst, csakhogy elvezessem ezt a borzadmányt Behnotba meg vissza! De nem sok választásom volt, mert kevés még a kapitány aki tud evolul, aztán meg nagyon hálás is vagyok neked, hogy megmentetted a királynőt! No és az sem utolsó szempont, hogy az úton sokat szeretnék lepkézni veled!

—Ha ennyire utáljátok a Szörnyeteget, miért nem visztek más hajóval?

—Ez lett volna a logikus valóban, de nem lehetett, mert akik már jelentkeztek a Szörnyeteg legénységének, azok szerettek volna mielőbb találkozni veled, ez tehát csak így volt megoldható! Képzeld csak, némelyek még attól is félnek, hogy ha nem állnak állandóan a sarkad mögött, meggondolod magadat!

—Ez képtelenség!

—Remélem is, de hát egyesek mégis ettől félnek, mert oly soká haboztál csiszínek lenni! Muszáj tehát elszenvednem, hogy ezt a félelmetes hajót elkapitánykodjam Behnotba a kedvedért s a kedvükért! De többet aztán soha, azt hiszem! Csodállak, amiért elvállalod ezt a strapát egy egész életre!

—Bevallom Kradma, én nem is tartom olyan szörnyűnek, hogy a kapitánya legyek!

—Lehet, de az te vagy! Én utálok ha túl sok fegyver van egy hajón! Akkor kevés hasznót tud hajtani! Meg aztán, hogy is lehet úgy élni, hogy az ember egy ekkora Őstojásnagy hajót irányít, tehát élete túlnyomó részét rajta tölti el, közben meg még fürdőmedence sincs a napfény-szinten?! Igaz, van egy a mínusz egyes szinten, de az is csak alig húsz méter hosszú! A száu-nája is kicsi, nem férnek bele egyszerre többen mint tízen! Nincs benne orgona sem, be kell érni azzal, hogy van minden kabinban lemezjátszó, pedig az nem is olyan jó, mert recseg néha! A könyvtára is picike, a választék silány, nincs benne több mint százezer kötet, s azok is kivétel nélkül minikönyvek, hogy ne foglaljanak el sok helyet!

—Ez hadihajó, Kradma, nem luxusutakra készült, s ahhoz képest hogy hadihajó, szerintem még kifejezetten kényelmes!

—Nekem erről egészen más a véleményem! Szegénykém, hiszen csak azért beszélsz így, mert halvány fogalmad sincs róla, mi az hogy kényelem! Az igaz hogy hadihajó, de épp erről beszélek: egy ilyen utazgatni igazán csak gyötrelmes kinszenvedések sorozata, becsüld hát meg azokat Hariz akik jelentkeztek rá, mert kizárólag csak teérted vállalják ezt a szörnyűséget!

Harizt nagy üdvözlőfogadás fogadta, amikor a Szörnyeteg fedélzetére lépett. Nem is tudta, hogy ezt élvezze-e jobban, vagy hogy végre azon a hajón van, ami álmai netovábbja, s aminek a kapitánya lehet egy idő múlva.

S mintha csak egy igazi király lett volna, szinte állandó udvartartásával sétálhatott végig a fedélzeten: mert állandóan mellette haladt Tuliána és Pjóda, sőt, többnyire Jojinda is, meg még egy egész sereg másik csiszí.

Az út alatt mindenesetre nem maradt ideje rá, hogy tökéletesen megismerje a nagy hadihajót! Egyrészt azért, mert az nagyon nagy volt, másrészt meg mert „alattvalói” sokkal inkább lettek urai mint szolgái. Egész napja be lett osztva, még az illemhelyen is csiszí nyelvű irományokat kellett silabizálnia nyelvgyakorlás céljából. Különben is, Csisziföldön az volt a szokás, hogy a vécépapír nem üres volt, fehér vagy rózsaszínű, és nem is tekercsben lógott a fal mellett, hanem előre fel volt „szeletelve” a megfelelő „szabványos” méretre, s e lapok kivétel nélkül nyomtatva voltak, hogy aki az illemhelyen ül, közben olvasgathasson mindenféle érdekességet. Természetesen mivel nem lehetett tudni, e vécéirományok mikor lesznek elhasználva és elolvasva, emiatt nem napi híreket nyomtattak rájuk, hanem időtálló érdekességeket, amik nem vesztek el az aktualitásukat, vagyis többnyire tudományos tudnivalókat. Igen, a csiszik ennyire takarékos nép voltak, még az idővel is takarékoskodtak, mindenütt művelődni igyekeztek! Hariz találkozott olyan fenéktőlő papírral, ami a másodfokú egyenlet megoldóképletének levezetését mutatta be neki, vagy elmagyarázta, mi az hogy fraktál, vagy tájékoztatta valami ritka növény- illetve állatfaj tulajdonságairól, vagy valami ritkább gép kezeléséről, működési elvéről... De barátai is hol a nyelvre oktatták, hol Kradma a navigációra, hol helikoptervezetést tanult, hol a tengeralattjárók vezetését, hol a tengerek élővilágát vagy éppen a fegyverek kezelését... de olyan egyszerűbbnek tűnő tudnivalókat sem hanyagoltak el, mint például a földrajz, Csisziföld történelme (egy kapitánynak azt is illik tudnia!), vagy a Szörnyeteg liftjeinek kezelése. Hariznak betéve kellett tudnia például, hogy milyen meghajtás mellett mennyit fogyaszt leendő hajója, s elvárták tőle, hogy Tlaxán minden fontos tengeráramlatának tudja az irányát és vízhőmérsékletét, s hogy melyikben milyen halfajták élnek bőségesen.

És Hariz nem mert tiltakozni a gyors iram ellen...

Így aztán szinte zúgott a feje a sok új tudástól, mire megérkezett Behnotba a Szörnyeteg, Szpülbüvürt város kikötőjébe, aminek tekintélyes részét rögvest ki is töltötte roppant méreteivel.

—Végig a kikötő fala mellett ágyúk vannak! - óvta őket Hariz.

—Nem számít, ha lőnek ránk, azonnal szétduzzantjuk őket! - legyintettek a fegyvermesterek.

Hariz ugyan még nem számított a Szörnyeteg kapitányának, de annyit azért megtettek a kedvéért, hogy a behnoti kikötőbe kitért „szárnyakkal” futott be a hadihajó, azaz kiterjesztette az oldalát szélesítő... valamiket, amiken a légpárnafúvó motorok voltak. Igazán jó szót erre tulajdonképpen a csiszik sem találtak, ezért nevezték el végül szárnyaknak ezeket. Valóban hasonlítottak is kissé a szárnyakra, egészen úgy nézett ki tőle a Szörnyeteg, mint valami kitért szárnyú, tengeren pihenő madár.

Így úszott hát be a nagy hajó, de persze a légpárnáit nem kapcsolta be, a sugárhajtóműveket még úgy sem, az egésznek csak az volt a célja, hogy még sokkal nagyobbnak, még tekintélyesebbnek tűnjék.

Ezt végsősoron minden csiszi is helyesnek tartotta. Féljenek csak tőlük a barbárok! Igaz, Jojinda azt mondta, szerinte így a Szörnyeteg sérülékenyebb, mert a légpárnás motorok érzékenyek az ágyúlövedékekre, de Hariz azt mondta, nem hiszi hogy most lőnének rájuk a behnotiak. Előbb mindenképpen kíváncsiak rá, mit akarnak itt.

—Különben is - mondta - már a Napsugár hajó is megtanította nekik, hogy nem is olyan biztos, hogy legyőzhetnek egy csiszi hajót! Hiszen az inkább csak afféle kirándulóhajó volt, mégsem tudták az öbölben marasztani, csak úgy keresztülgázolt a blokádot alkotó három gőzhajón, aztán semmi baja sem lett! Márpedig erre képes a Szörnyeteg is, de másra is, mert az már messziről látszik rajta, hogy ez aztán igazi hadihajó!

Magadár őrnagyra nem kellett sokáig várniuk: még mindig ő volt itt a kikötőparancsnok. Természetesen alighogy jelzést kapott e roppant hajó megérkeztéről, máris a helyszínre sietett. Már csak amiatt is, mert ez a hajó méretéből adódóan is csak vagy csiszi, vagy gyoel, vagy gurguj lehetett. De a gyoeleknek alig van tengerpartjuk, nem igazán tengeri nép, a gurgujok pedig nem szoktak máshová hajózni, csakis a csiszikhez. És már a messzelátóval elolvasható név: „Szörnyeteg” - is csiszi nyelvű volt!

Mert azért akadt a behnotiak közt is, aki megtanult csisziül az eltelt évek alatt. A tolmácsokat jól megfizették Behnotban.

Magadár reménykedett abban is, hogy a fia végre hazatér. Tekintve hogy Hariz megsebesülése óta több hónap is eltelt, negyed évnél is több, s az jócska idő, ez nem is volt alaptalan feltételezés a részéről. S íme, alig simult az egyik mólóhoz a Szörnyeteg, máris partra lépett róla Hariz! De nem egyedül, mert legalább tucatnyian követték, többnyire nők, sőt inkább csak lányok, de akadt azért négy jól megtermett, erős férfi is a kíséretében. Magadár azonnal fia felé indult ezt látva, és Hariz is feléje sietett.

De milyen Hariz! Nyoma sem volt rajta annak a ruhának, amiben Nikába érkezett. Tetőtől talpig narancssárga selyemruha volt rajta (a csiszik nemzeti színe!), tarkója tájékán, a hátán, sisak lógott le, ez is narancssárga volt és műanyag, és Magadár már ismerte annyira a csisziket, hogy sejtse: garantáltan golyóálló! Bár abban sem volt biztos, hogy a selyemruhát átütné-e egy pisztolylövés. Azaz, a ruhát talán, de lehet azalatt valami ellenállóbb öltözk is... Hariz mellén keresztbe téve kis méretű, önvédelmi rakétavető lógott. És mindezt látva Magadár szívébe nagy szomorúság lopódzott be. Úgy sejtette, ez csak azt jelentheti, hogy Hariz megtagadta szülőhazáját, Behnotot, s a csiszik közé állt. Mert a csiszik nemigen szoktak fegyvereket adni annak a kezébe, aki nem csiszi!

Ebben Magadár nagyon biztos volt. Igaz hogy a csiszikkal csak mintegy öt esztendeje került Behnot kapcsolatba, addig azt sem tudták hogy létezik a világban csiszi nép, sőt talán még most is élhetnek olyan behnotiak az országban, akik nem hallottak a csiszikről. De a fontosabb beosztásban levő behnotiak nagyonis jól tájékozódtak erről a roppantul figyelemre méltó népről! Különösen a szokásaikról. Merthogy azok olyan furcsák voltak...

Így történt, hogy Magadár ölelésre tárta ugyan a karját, de ahogy a fia közelebb ért, az atyai kéz lehanyatlott.

—Nem is örülsz apám, hogy életben maradtam?!

—De igen. Annak igen. És annak is hogy visszatértél. De annak már nem, hogy ha jól sejtem azt akarod mondani nekem, hogy nem maradsz soká, és visszatérsz... ezekhez...

—Igen, visszatérek, de ezek a számomra nem egyszerűen *ezek*, hanem új népem, új barátaim, akik szeretnek, tisztelnek és csodálnak!

—Csak megfertőzték a fejedet erkölcstelenséggel! Vagy tévednék ha azt hiszem, hogy ezek a nők itt mögötted valamennyien a szeretőid voltak már?!

—Tévedsz, mert legalább ketten közülük még nem háltak velem!

—Nagy dolog, ketten nem a nyolcból... és gondolom a hajón levőkből is szemezgettél már magadnak...

—Az nem szemezgetés volt, hanem habzsolás! Tucatszámra voltam velük, ők akiket itt látsz most, csak azok, akik a legjobban ragaszkodnak hozzám! És ebben nem látok semmi rosszat! Ha visszatérek, tudd meg, magával a csiszi királynővel is leszek, s az alkirálynővel is, legalábbis *egy* alkirálynővel feltétlenül, mert megígérte! De nem is ez az igazán érdekes, hanem tudd meg, hogy nem ám a farkamnál fogva ragadtak meg, hanem igazán nagyon megszerettek, s meg is bíznak bennem, annyira, hogy miután elvégeztem náluk egy néhány éves iskolát és jól megtanulom a nyelvüket, azután hajóskapitány leszek náluk!

—Nem olyan ménkünagy hivatás ám az, szigetország vagyunk, az itt is lehetnél, főleg te, az én fiam, és...

—De nem lehetnél itt Behnotban *ennek* a hajónak a kapitánya! - bökött a hüvelykjével a háta mögé Hariz. S erre már bizony Magadár is elsápadt.

—Úgy érted, hogy... hogy...

—Ez a hajó, melynek Szörnyeteg a neve, Csisziföld legújabb építésű, legmodernebb, legerősebb hajója, s kifejezetten hadihajó! És máris én vagyok a kapitánya, egyelőre ugyan még csak tiszteletbeli kapitány, de csakis tőlem függ hogy igazi kapitánya leszek-e valamikor, s ehhez csak két dolog kell: hogy akarjam, s hogy jól tanuljak!

—Mire te azt az iskolát elvégzed, bőven találnak rá más kapitányt!

—Találhatnának, hiszen most is van hozzáértő kapitánya, de az legfeljebb akkor vezetgetné, ha lenne olyan örült ország, ami megtámadja Csisziföldet! De nem hinném hogy ilyen akadna. Behnot és Dzidinor a legerősebbek a csiszíken kívül, ó igen és a gyoeleket meg a gurgujokat nem számítva, habár azok is majdnem csiszíkok, de ez a hajó egymaga képes a tenger fenekére küldeni Behnot és Dzidinor egyesült flottáját is semmi perc alatt! Aki nem örült, az nem háborúzik a csiszíkkal! A csiszíkok csuda mód utálnak háborúzni, de ha nagyon muszáj, ha úgy igazából bedühödnek, akkor megnézheti magát az, aki az ellenségük!

—Hej de dicséred őket!

—Igazat mondok apám, s különben is, most már az én népem, mert én is csiszí vagyok!

—Nézd Hariz, ha valami sehonnani hajléktalan, valami génsérült, valami koldusfajzat csiszíknak megy, vagy valami ivarművész akinek itt nálunk tilos gyereket szülnie, azon nem is csodálkozom, sőt, bár nem illik a rangomhoz, de azt mondom hogy még jól is teszi! De te, egy őrnagy fia, ebben az országban is kaphatsz éppen elég megbecsültséget!

—Ezt máris cáfolhatom! Gondolod apám, hogy a jelenlegi politikai helyzetben is megkapnám a Derdullál által megígért kormánykitüntetések?!

—Hát... az igaz, hogy most nem vagyunk éppen a legjobb viszonyban a csiszíkkal... de én azt hiszem, igenis megkaphatnád, mert amikor kiérdemelted őket, akkor valóban jót cselekedtél!

—Én nem lennék a helyedben ilyen optimista, de ha megkapom is, az utca embere nem fogja jogosnak tartani, hogy viselem azokat!

—S mióta törödsz te a csöcselékkel?!

—Amióta rájöttem a csiszíkok közt, milyen nagyszerű érzés az, ha óriási tömegek rajonganak irántam!

Erre apja csak hümmögni tudott.

—És ne is próbáld lebeszélni a fiadat arról hogy ott éljen, ahol boldog, mert ezzel csak rosszat tennél neki! - lépett előre az apró kis Tuliána, aki Hariz melléig sem ért, de azért odaállt most a fiú mellé, ő fehér selyemruhában volt, de rajta is látszott hogy csiszí, mert a ruha elején is,

hátlján is ott pompázott Csisziföld jelképe, címere, a két összekulcsolt kéz. Hariz ilyen jelképet csak sisakja hátlján viselt. És Tuliána még Hariznál is jobban fel volt fegyverkezve, a rakétavető mellett két teli tölténytáskát is cipelt, s két ismeretlen, súlyos valamit, amit Magadár kézigránátnak nézett, de nem volt biztos benne. A kis Tuliána szinte elveszett a fegyverek tömegében. De bátran nézett szembe Magadárral, s úgy karolta át Harizt, hogy lehetetlen lett nem észrevenni, hogy bizony nagyonis a magáénak tartja a fiút.

S mert olyan jól beszélt az evol nyelvet, Magadár megkérdezte:

—Talán bizony behnoti vagy, te kis tökmag? Mit szólsz bele a nagyok dolgába? Mi közöd van a fiamhoz?! Mert ha csiszí vagy, tudhatnád, hogy nem lehetsz a felesége!

—Ne beszélj így Tuliánával, apám! Ő valóban Behnotban született, de elvesztette a szüleit, leselejtezték, s a csiszik a vízből halászták ki! Tehát minden oka megvan, hogy utálja a szülőhazáját!

—Úgy van, nekem Csisziföld az otthonom! - kiáltotta Tuliána.

—És - folytatta Hariz - tényleg nagyon megszerettem őt! Szeretem annyira, amennyire itt Behnotban egy tisztességes férfi a feleségét szereti!

Több sem kellett erre Tuliánának! Úgy felragyogott az arca, hogy ennek láttán Magadár ezt gondolta: —Mindjárt kirügyezik ez a kis vakarék!

—De Hariz, hogy szerethetsz egy ilyen nyeszlett kis... kis... *izét*?! Még ha azt szeretnéd ott... - mutatott Jojindára.

—De hiszen őt is szeretem! Mindenkit szeretek a hajón, s egész Csisziföldön! És igazad van, Jojindát is szeretem. Őt nem úgy mint Tuliánát. Máshogy és másért. De ez nem számít. Azaz, annyiból nagyonis, hogy rájöttem: egyáltalán nincs igaza a mi evol tanításainknak, hogy csak egy személyt lehet igazán szeretni! Nagyon sok embert lehet egyszerre szeretni, persze nem egyformán és nem ugyanúgy, de mindegyik szeretet a maga módján gazdagabbá teszi az embert, teljesebb személyiséggé! Tudom apám, te csak egy csúnya lányt látsz Tuliánában, és az igaz is, hogy nem olyan szép mint Jojinda. De csúnyának én azért mégsem tartom őt, és ha az volna sem számítana, nem bánom hogy szeretem, mert nekem ez is nagy élvezetet okoz, és egyáltalán nem elsősorban az ágyban, ahogy valószínűleg hiszed, apám! Óriási hasznomra volt például, mert ő segített hozzá, hogy megismerjem, mit tartanak az evolúcióról a csiszik! Erről hoztunk is egy csomó könyvet apám, egy példányt majd kapsz te is, és e könyvet Tuliána fordította le evolra! De muszáj hogy mindent itt a rakparton beszéljünk meg?

—Igazad van fiam! Gyere haza!

—Megyek veled apám, de a „haza”, az már nekem Csisziföldön van, annak is leginkább azon a részén, amit úgy neveznek, hogy *Szörnyeteg*...

—Vigyázz Hariz, hátha csapdába akar csalni! Hátha foglyul akar ejteni! - szólt azonnal Tuliána.

—Ugyan már, a saját apám!

—Pedig igaza van Tuliánának, én sem bízom a barbárokbán! - szólalt meg azonnal Jojinda, azzal kiélesítette a rakétavetőt, és Magadárra szegezte.

—Ne kezdjete már megérkezésem első pillanatában háborúskodást! - intette le a heveskedő nőket Hariz. —Jöjjetek és kész! Nem bánom ha figyeltek mindenre, de nem hiszem hogy bármi veszély is fenyegetne! Különben is: ha így viselkedtek a saját apámmal, mit tesztek majd, ha elmegyek egykori iskolámba, és ott is bejelentem hogy csiszí lettem?!

—Hariz, biztos vagy benne hogy a hiúságod kielégítése megéri a kockázatot?! - kérdezte Jojinda.

—Nem hiszem hogy akár ott is kockázatnak lennék kitéve, de nem is a hiúságom az elsődleges ok, hanem úgy egy kis hírverést is csapok a csisziknek, vagy nem igaz?!

—De igaz, de én mégsem ezt tartom az elsődleges oknak... - nézett fürkészően Hariz szemébe Jojinda, hogy a fiú elpirult.

—Melyik iskolába jártál, Hariz? - kérdezte Tuliána.

—A Tölgyfa útiba.

—Ó, hiszen én is abba jártam valamikor! Persze én a lányokhoz...

Jojinda nagyot sóhajtott. Látta már, hogy Tuliána is szívesen parádézna egyet a fegyvereibe öltözve az egykori iskolájában.

Először persze Magadárhoz mentek. Itt aztán Hariz részletesen beszámolt apjának arról, mi minden esett meg vele elválásuk óta. Hosszasan lelkendezett a Szörnyeteg kiváló tulajdonságairól is.

—Te már csiszínek tartod magadat, ugye fiam? Nem félsz nekem ilyen hadititkokat elmondani?

—Ugyan már! Úgysem tudjátok megcsinálni! Nincs meg hozzá az ipari háttértek, hogy például egy sugárhajtóművet összebarkácsoljatok!

—És biztos vagy benne hogy ez nem csak valami óriási átverés, aztán az iskoláid végeztével közlik veled hogy nem tanultad meg eléggé a leckét, és nem lehetsz a Szörnyeteg kapitánya?!

—Biztos vagyok benne! A csiszí királynő sosem hazudhat, ez törvény!

—A te korodban nehezen tanul ám új nyelveket az ember...

—Jaj apám, szálnalmas ahogy kétségbeesetten kutatsz érvek után hogy lebeszélj! Miért is ne tudnék megtanulni csiszíül, amikor a csiszí királynő is megtanulta az evol nyelvet, pedig jócskán idősebb korban kezdett bele!

—És mi mindenben segítjük majd Harizt! - mondta Tuliána, és belekarolt a fiúba, miközben egészen hozzásimult. Erre ugyanezt megtette a másik oldalról Jojinda is. Magadár nem is bírta ezt szó nélkül nézni.

—Persze, most rajongtok a fiam után, de amint elkötelezi magát valamelyikötök mellett, rögvest egymás torkának ugrotok!

—Mi?! Mi csiszí nők?! - nevetett egymásra a két lány, azzal Jojinda megszólalt:

—No nézz már oda, micsoda képtelenségeket beszél ez a barbár!

Így beszélgettek tovább, egész nap, mindenféléről, hol vidámabban, hol szomorúbban, már-mint Magadár, mert Hariz egyfolytában nagyon boldog volt, végül ahogy besötétedett, Magadár ezt kérdezte:

—A régi szobádban alszol, ugye Hariz? A társaid viszatérnek a hajóra, vagy kerítsek nekik is valahol valami fekvőhelyet?

—Felesleges - állt fel gyorsan Jojinda - viszatérünk a hajóra, de természetesen Hariz is ott alszik! Elképzelhetetlen hogy magára hagyjuk, de mi sem alszunk barbár helyen! Így is ahogy a hajóra értem, tetőtől-talpig fertőtleníthetem magamat! Még soha nem voltam Barbáriában, s most is csak őerte viseltem el azt a roppant kockázatot, hogy barbár levegőt szívjak! Hiszen errefelé minden tele van iszonyú járványokkal!

—És tetvekkal, bolhákkal, kullancsokkal, rühös ebekkel... - tódította Tuliána, mintha maga nem is behnoti lett volna valamikor.

—Aha, a barbár levegő persze nem tetszik nektek, de a fiam barbár kukaca bezzeg igen! - tört ki Magadár, aki e beszéd hallatán nagyon sértve érezte magát.

—Hariz már nem barbár, tehát a kukaca sem! - mosolygott Jojinda Magadárra. —Az igaz hogy Barbáriában született, de ne feledjük, hogy trágyadombon is kihajthat gyönyörű virág! De attól hogy az ehelyütt termett virágot leszakítjuk és hazavisszük egy vázába, attól még nem fogunk a trágyadombon éjszakázni!

—Jaj fiam, hiszen ez a szülői házad! Miért nem maradsz itt?! Hogy tűrheted ezt?!

—Apám, te is tudod, hogy Csisziföldön nőuralom van!

—Nem is vagy kapitánynak való, ha ezt így fogod fel! Ez a két tüzelő szuka parancsol majd neked akkor is, ha a Szörnyeteg kapitánya leszel?!

—Nem, mert most sem parancsolnak! És én sem parancsolok kapitányként! Nem érted ezt, apám! Egyszerűen a csiszik közt is van illem, szokás, össznépi elvárás, mint nálunk evoloknál! Mert nem ők lettek evolokká de én csiszívé, ezért nekem kell alkalmazkodnom hozzájuk. Márpedig a csiszik sehol nem szoktak egyedül maradni más csiszik nélkül, mármint nem Barbáriában, nem szoktak barbárok közt háltni, s nem volna illendő ha makacskodnék, s ilyesmire kényszeríteném őket azzal, hogy én itt maradok! De majd holnap reggel még találkozunk apám, mert holnapután indul csak vissza a Szörnyeteg, mert holnap még meglátogatom az iskolámat! Jó éjszakát kívánok neked, és olvasgasd csak a könyvet amit adtam, mert én is na-

gyon érdekesnek találtam! És nagyon szépen kérlek, ne nevezd tüzelő szukáknak a barátnőimet! Már csak azért se, mert például Tuliána nincs is oda olyan nagyon az ágybeli dolgokért! Egyszerűen szeret engem, amint én is őt, és már csak amiatt is helyesnek tartom hogy csiszí lettem, mert ővele találkoztam, mert tudd meg apám hogy már valóban őszintén barbároknak tartom az evol népet, hiszen megölték volna Tuliánát is, márpedig hatalmasnagyi kár lett volna ezért a remek kislányért! Most tehát szép álmokat, és majd holnap találkozunk! - azzal Hariz távozott, sarkában a kíséretével.

Hariz ugyan nem tudta, de nem sokáig magányoskodott-búslakodhatott édesapja! Valójában talán negyed óra sem telt el attól számítva hogy Hariz elment, és Magadár látogatót kapott. Nem is akárkit: A Délvidéki Területek kormányzója kereste fel, Csidvoránó úr. A Délvidéki Területekhez tartozott Szpülbüvürt is.

—Milyen jó is, hogy épp a városban tartózkodom! - dörzsölgette elégedetten a tenyerét.

—Megtudhatom hogy minek örül ennyire, kormányzó úr? - kérdezte a férfit az üdvözlés után Magadár.

—Hát persze, azért kerestem fel magát, őrnagy!

Magadár tekintete még az eddigieknél is figyelmesebbé vált, hiszen a kormányzó, aki tulajdonképpen hivatali felettese volt, a rangján szólította. Ez hivatalos beszélgetésre utalt.

—Tudja őrnagy, a múltkor nem sikerült elfognunk azt a hajót, a Napsugár nevűt. Most azonban itt a nagyszerű alkalom, hogy megismerjük a csiszík számos titkát!

—Erről azonnal tegyen le, kormányzó úr! - rázta meg a fejét határozottan Magadár. —Én, szintén az Ön parancsára, öt éve minden tölem telhetőt megtettem, hogy a hajót a kikötőben marasszam, de nem sikerült! Még engem is elfogtak, és kifejezetten jóindulatúak voltak hogy nem végeztek ki, csak a tengerbe hajítottak! Nem a gyávaság mondatja velem, de tény ami tény: az a hajó, a Napsugár, csak egy egyszerű kirándulójó volt, megtudtam ezt azóta, és azt is amit ön kormányzó úr biztos nem tud: hogy ez a hajó, aminek csiszí neve Szörnyeteg, ez egy valódi szörnyeteg, mert ez már kifejezetten hadihajó! Ezellen még annyi esélyünk se lenne! Ha ez beindul, mármint ha komolyan nekikezdi harcolni, szerintem Szpülbüvürtből nem sok marad, de még akkor sem mi győzünk ha vállaljuk ezt a veszteséget!

—Először is, a veszteség miatt ne aggódjon, mert minden felelősséget vállalok, másodszor a megszerzett tudás megéri a veszteséget!

—Még mindig fogalma sincs róla kormányzó úr, miről beszél! Tudom, nem mondana ilyesmit, ha hallotta volna, miket mesélt a fiam ennek a hajónak a képességeiről!

Csidvoránó úr nyugodtan forgatta a likőrös poharat az ujjai közt.

—Épp erről van szó! Nagyon örülök hogy pontosan ezt mondta, őrnagyom, ugyanis ez azt jelenti hogy helyes úton járok! Mert tudja meg, hogy eszemben sincs megpróbálkozni a Szörnyeteg itt tartásával. Nem vagyok én olyan ostoba, amilyennek tart engem! Hanem, én Harizt akarom itt tartani!

—A fiamat?!

—Igen. Tudok róla, hogy disszidálni akar, az a szándéka hogy a csiszík közé áll. Ez tulajdonképpen nem érdekelne különösebben, csak hogy ő jó negyed évig a csiszík közt lábadozott! Azok mindenfélével tömték a fejét, gondolom egész nap olvasgatott is, másképp megette volna az unalom... nem vak, tehát látott mindent a Szörnyetegen is... és ne higgye Magadár, hogy nekem nincsenek informátoraim! A csiszík nem titkolták, hogy a maga fiát akarják majdan a Szörnyeteg kapitányának megtenni! Tehát nem hinném hogy titkolóztak volna Hariz előtt. Az a fiú temérdek hasznos tudás birtokosa, ami jól jönne nekünk! Különösen ami a Szörnyetegre illeti, mert a csiszík mindent szabványosítanak, tehát a hadihajóik is egyformák, ha megtaláljuk a Szörnyeteg gyenge pontját, akkor az összes hajójuknak tudjuk a gyenge pontját!

—Képtelenség. Annak a hajónak nincs gyenge pontja!

—Az a képtelenség, amit maga állít. Mindennek a világon van gyenge pontja!

—Persze. Igen. Biztos a Szörnyetegnek is. Csak hogy nem a mi eszközeinkkel! Ha vesz egy akkora ágyút, ami egy akkora lövedéket képes kilőni a Szörnyetegre mint egy emeletes ház, s az

ráadásul robbanólövedék, no igen, akkor már lehet, hogy azzal elsüllyeszti! De amíg nincs ilyen ágyúja, addig nem!

—Nem vitatkozom magával, őrnagy! Lényeg az, hogy Harizra nagy szükségünk van!

—Kinek? Mit jelent a többszám?

—A titkosszolgálat tart rá igényt!

—Idefigyeljen kormányzó úr, amit megtudtam a fiamtól, azt én is készségesen elmondhatom magának!

—Nyugodt lehet, meg is fogjuk hallgatni, de csak azt mondhatja valóban el, amit a fia elmondott! De ha nem mondott el mindent?! És biztos így van, mert ilyen rövid időbe nem fér bele minden tapasztalata! Mi Hariz minden tudására igényt tartunk! Arra is, amit nem akar elmondani!

—Beszéljenek a fiammal. Ha meggyőződik hogy országunk nagy hasznára lehet, s ittmarad, annak én csakis örülni fogok!

—Ne tettesse ostobának magát, Magadár! - szólt a kormányzó, és Magadár figyelmét nem kerülte el hogy most már csak a nevéen szólította őt Csidvoránó, és nem a rangján, őrnagynak. — Harizzal beszélünk, szép szóval kérlelnünk, a hazafiúi érzelmeire hatni felesleges, kárba vesztett próbálkozás lenne, mert mi sem érünk el több sikert ilyen úton mint maga, az apja! Nekünk más eszközökkel kell élnünk.

—Erőszakkal?

—Ha szükséges, okvetlenül. Valószínűleg szükséges lesz.

—Csidvoránó úr, legyen szabad megjegyezni, hogy kevesen vannak Behnotban, akik nálam jobban ismerik a csiszíket, és mint csiszíszakértő állítom, hogy egy efféle lépésnek mint Hariz foglyulejtése, egyértelműen háború lesz a következménye! És azt nem nyerhetjük meg, még akkor sem ha sikerülne a Szörnyeteget elfoglalni, pedig ez sem sikerülne!

—Lebecsül bennünket, őrnagy! Mindössze valami kis balesetet kell megrendeznünk, amiben Hariz meghal. Persze csak látszólag...

—Nem sikerülhet! A csiszík nagyon összetartó népség. És ön rosszul fogalmazott korábban. Hariz ugyanis nem disszidálásra *készül*, hanem ezt már meg is tette, mert ő a csiszík minden létező szokása szerint már hetek óta csiszínek számít! Ő hozzám nem hazatért, csak látogatóba jött, mint csiszí állampolgár, sőt mint a csiszí társadalom egy kiváltképpen megbecsült tagja! Ennek én sem örülök, de attól hogy elszomorít amit tett, még nem hunyom be a szememet a valóság előtt! Na már most, a csiszík ha tehetik, a társaik holttestét mindig magukkal viszik! Ha tehát ön azt reméli, majd leitatja valamivel Harizt, hogy azt higgyék, halott, s ott-hagyják, akkor ezzel nem szerzi meg Harizt, mert ha be is csapja a csiszíket – pedig kiváló orvosai vannak! – akkor is magukkal viszik a fiam „tetemét”, aki a körükben valamikor majd magához tér!

—Ez bonyolítja valamelyest a dolgokat, elismerem hogy e szokásukról eddig nem volt tudomásom, de azért az ügy nem reménytelen! Elkapjuk Harizt, s elszállítjuk egy átnevelő központba. Vannak módszereink, melyekkel megtörhetjük az árulók, dezertőrök akarátát. A csiszíknak azt mondjuk, hogy Hariz látogatást tesz az Elnöknél. Legyen nyugodt, az Elnök is azt mondja majd! Ha gyanakodnának a csiszí ismerősei, akkor kerítünk egy hasonmást, ez néhány nap alatt megoldható, s az azt mondja majd nekik, hogy már nem akar csiszí lenni! A csiszík szerintem semmire nem gyanakodnak majd, mert ők nem szoktak a cselvetés eszközeivel élni, tehát nemigen hiszem hogy számítanának hazugságra akár mások részéről is.

—Tényleg nem ismeri a csiszíket. Náluk szinte vallás, hogy a barbárok milyen undorítóan csalárdak, hazugok, s hogy minden aljasság kitelik tőlük, a legelképesztőbb elvetemültség is!

—Nézze, nem vitapartneret kerestem amikor felkerestem magát, hanem kizárólag feltétel nélküli együttműködést várok el öntől, őrnagy! Ez hivatali kötelessége! Holnap mindössze annyi lesz a dolga, hogy behívja ide a házába Harizt, aztán...

—Nem!

—Úgy tűnik mintha azt mondta volna, hogy *nem*! Remélem, csak rosszul hallottam valamit! - állt fel Csidvoránó.

—Azt mondtam hogy *nem*, és a *nem* nálam az *igen* ellentéte! Nem árulom el a fiamat!

—A fia árulta el a hazáját, melynek pedig örök hűséggel tartozik, márpedig a hűség a mi társadalmunk legszentebb alapelve!

—Csakhogy én is hű vagyok a fiamhoz! Nincs kifogásom azellen hogy megpróbáljanak a lelkére beszélni, és ebben még szívesen segítenék is, de nem abban, hogy erőszakkal elhurcolják valami elmehülyítő börtönbe, ott injekciózgassák, fenyegezzék, és emberi roncsot csináljanak belőle!

—Nagyon rossz véleménynel van a módszereinkről!

—Ne áltasson kormányzó úr, katonatiszt vagyok, ismerem a katonaság módszereit, nem igazán nevezhetőek finomaknak, a titkosszolgálatéi pedig azoknál is csak rosszabbak lehetnek!

—Figyelmeztetem, ez parancs! Ha most együttműködik velünk, azzal bebizonyíthatja hogy méltó az állam bizalmára, mármint a további bizalmára, megnyílik ön előtt a továbblépés lehetősége a ranglétrán, ami pedig másképp bezáródna, hiszen rossz fényt vet önre, hogy a tulajdon édesfia disszidens, áruló lett!

—Nem akarok karriert csinálni a fiam bőrén!

—Eszmékhöz kell hűeknek lenni, nem személyekhez!

—Fordítva. Egy eszmét nem ölelhetek meg, de a fiamat igen!

—Azt sem, ha csiszí lesz.

—Feltételezem hogy időnként meglátogatna.

—Nem vitatkozom. Fogja az írásos parancsot - húzta elő a zsebéből a papírt Csidvoránó - és ha nem teljesíti, akkor el lehet készülvén a legrosszabbra!

Magadár beidegzett mozdulattal nyúlt a papírért, de még félúton sem járt a keze, amikor meggondolta magát, s visszahúzta azt.

—Nem! Nem veszem át! - szólt határozottan.

—Mi az hogy nem veszi át?!

—Nem kötelességem! Ugyanis nem vagyok katona többé! - mondta vigyorogva, azzal a papír helyett saját vállához nyúlt, előbb egyikhez, majd másikhoz, és letépte onnan az őrnagyi rangjelzéseket, s Csidvoránó arcába hajította azokat. —Tessék! Civil vagyok! - majd eszébe jutott valami, s a melléről is leszedte a kitüntetések. —Nesze! - lökte oda a kormányzónak azokat is. —Civil vagyok, és semmi közöm már a hadsereghez, és a parancsaihoz sem, Csidvoránó, mert nem vettem át parancsot! És most takarodjon!

—Ezzel semmit nem old meg. Ezzel csak lefokozta önmagát, bezárult maga mögött a felemelkedés esélye, még azt is elvesztette, amit megszerzett eddig!

—Ellenkezőleg! Bármit vesztettem is, de megmaradt az önbecsülésem!

—Így vagy úgy, de a fiát megszerezzük.

—Azt maga csak hiszi! És most takarodjon, mert seggberúgom hogy ágyúgolyót játszik!

Csidvoránó az ajtóhoz lépett.

—Én megyek, de maga gondolkozzék azon, hogy hová költözik majd néhány napon belül a szolgálati lakásából!

A kormányzó kinyitotta az ajtót. Mögötte számos tagbaszakadt férfit pillantott meg Magadár.

—Ne higgye hogy elárulhatja a tervünket a fiának! - mondta a kormányzó, majd így szólt az embereinek:

—Magadár nem őrnagy többé! Lemondott a rangjáról! Holnap estig tilos elhagynia ezt az épületet! - majd Magadár felé fordulva ezt mondta:

—De talán előbb is végetér a szobafogsága. Szerintem már dél körül felkeresem, méghozzá azzal a hírrel, hogy győztünk!

—Nagy győzelem lenne, ha Behnot erős titkosszolgálatára legyőzne egyetlen, alig tizenhatéves fiút! Pedig még ezt sem éri el, kormányzó úr! Legnagyobb sikere az lehet, ha megöli Harizt - de az nem győzelem, mert épp a kívánt információkat nem szedi ki úgy belőle! Holott kétlem hogy bármi olyasmit tudhat, ami igazán nagy érték lenne Behnot számára! Azt azonban tudom, hogy ma korán lefekszem aludni, hogy holnap korán ébredjek, mert figyelni fogok: s az első ágyúdörgésnél tudni fogom, hogy magának vége! Mert ha kitör a harc, itt olyan pusztulás lesz, hogy vagy megölik magát a csiszík, vagy a következmények miatt simán kirúgják az állásából!

—Egyetlen emberért, aki nem is Csisziföld szülötte, nem kockáztatják sokak életét a csiszík! Nem hülyék, tudnak számolni, és tisztában vannak vele, hogy közülük is lehetnek áldozatok, ha fegyveres harc tör ki!

—Maga tényleg nem ismeri őket! Igenis képes egyetlen csiszíért egész Csisziföld hadbaszállni! Ez a titkuk, nem a fegyveres erő, ez tette naggyá őket! Ez, az összetartás, az hogy tudják: feltétel nélkül bízhatnak egymásban, túl még a józan ész és a logika határain is!

—Csalódtam magában Magadár, maga már majdnem csiszí lett, úgy védi őket!

—Csöppet sem vagyok csiszí. Csak katona. Józan katona. Annak meg az a dolga, hogy megismerje az ellenséget. És ha erősnek találom azt, akkor nem rúgok bele! Nagyon sajnálom hogy ezt a hülyeséget a fejébe vette kormányzó úr, mert a pusztulásba rohan, és magával ránt sokakat!

—Majd bebizonyítom, hogy ez a csiszínek nevezett gyűlevész népség, ezek akik életmódjuk alapján mindössze fegyveres ivarművészek bandájának nevezhetőek, s akik túlnyomórészt épp emiatt nők, ezek nem győzhetik le a mi okos, elszánt, kötelességtudó katonáinkat, akik erősek és talpig férfiak!

—No persze, talpig: a cipőtalpig, a föld színétől számítva! Idefigyeljen, mint katonai szakértő mondom magának, hogy...

—Maga már nem katona mert lemondott, maga csak egy mocskos áruló a fiával együtt! - azzal Csidvoránó távozott. Az őrség persze maradt. Magadár fejcsóválva nézett utána.

—Ez a hülye hogy is lehetett kormányzóvá! Biztos csak a sok kenőpénznek köszönheti az állását! - azzal bement a házába, annál is inkább, mert az őrség már fegyvercsővel noszogatta.

* * *

Nem volt fáradt Hariz, korán ébredt, de nem tudott olyan korán kelni, hogy meg ne előzzék őt – a karotányok!

Mert igazat mondott még a csiszí királynő előtt Derdullál, valóban érkeztek már karotányok Behnotba, s valószínűleg Dzidinorba is, akik közül némelyek egészen kiválóan megtanultak evolul, persze azért, mert „nagy buzgalom lángja lobogott a szívükben”, ahogy ők mondták, megtéríteni az Igaz Hitre az evolok tökéletesen istentelen népét!

Úgy találták, hogy az evolok szinte éppoly istentelenek mint a csiszík, vagy a gyoelek illetve gurgujok. Mégis, örvendetes meglepetésként érte őket, amit sokan közülük egyenesen az Úr csodájának tartottak, hogy az evolok sokkalta inkább hallgatnak a Szent Szellem szavára, az Igére, mint például a csiszík! Már ezen első öt év alatt is meglehetősen sokat sikerült megtéríteni közülük az Igaz Hitre, olyannyira, hogy a behnoti lakosságnak becslések szerint talán egy százaléka is karotánnyá lett!

Azt olvasva hogy „egy százaléka”, ez kicsiny számnak tűnik, de mert Behnotban éltek tízmilliónál is többen, ez még mindig – vagy nem is *még de már*, attól függ miként nézzük – jelentett valami százezer „lelket”!

Mindössze arról volt egy kis vita a karotányok között, mit is jelentsen az az „Igaz Hit”, amire ezek az új báránycsapatok megtértek. Mert nem egy, hanem legalább tíz karotány csoport nyüzsgött Mídel szigeten ekkorra, s mindegyik mélységesen gyűlölte a másikat, kölcsönösen eretneknek nevezték a más tanokat vallókat, az igazság elferdítőinek, a Sátán küldötteinek, és nem akadt olyan csoport, melynek a vezetője ki ne átkozta volna az összes többi!

Különösen két csoportjuk szerzett komoly befolyást Behnotban, az egyikük úgy nevezte magát, hogy a „Mennyei Igazság Lángelkű Apostolai”, de mert ez hosszú név volt a gyakori használatra, röviden csak MILA-nak nevezték magukat. A másik csoport neve így hangzott: Marina Házának Apostolai. A „Ház” alatt itt természetesen mennyei házat értettek. Azért hívták így magukat, mert ők Szűz Marinát, aki szerintük megszülte Isten fiát, Krétoszt, hajlamosak voltak majdnem jobban tisztelni mint Krétoszt magát. Ők magukat röviden csak úgy nevezték hogy Apostolok, de szerencsétlenségükre hosszú nevük röviden akár így is hangozhatott betűszóként: MARHA, ami véletlenül evol nyelven is pontosan azt jelentette, hogy marha. Így a MILA-sok ezeket csak marháknak nevezték röviden és megvetően.

A milások és a marhák rettenetesen gyűlölték egymást! Még jobban mint talán a csiszíket! Ennek oka valószínűleg abban rejlett, hogy sok hitbéli területen nagyon eltérően vélekedtek. Ezek döntő, lényegeset illető kérdések voltak. A milások például újrakarózók voltak, tehát felnőtt korban újra megérintették a Szent Karóval a gyülekezet tagjának homlokát, a marhák nem. Karózáskor ők háromszor érintették a homlokot, a marhák négyszer. Egyáltalán, a milások a homlokot érintették, a marhák a szívet! Mekkora nagy különbség is ez! De, bár a milások háromszor érintettek a karóval, szerintük Istenben csak egyetlen Személy lakott, a marhák szerint viszont négy! Ajaj! Volt ám hát ok bőven a gyűlöletre!

Kész csoda volt ezek után, hogy képesek voltak mégis összefogni, már egyetlen nappal a Szörnyeteg megérkezése után, s együttesen tüntetést szerveztek a kikötőbe, a csiszík ellen. Megegyeztek, hogy ezentúl kerülnek minden konfliktusra okot adó témát, mert közös érdekük, hogy az amúgy is istentelen evolok szívét a csiszík ne hogy méginkább megfertőzzék az ocsmány materializmussal! A két karotány csoport tehát ott ácsorgott a rakparton, persze szigorúan elkülönülve a milák és a marhák, nagy transzparenszeket lobogtattak, szítkokat üvöltöztettek a csiszík felé, s olyasmiket, hogy azonnal takarodjanak vissza a szigeteikre, vagy akárhová, de tűnjenek el Behnotból! Némelyek jóindulatúan azt kiabálták a hajó felé, hogy a csiszík kössék fel magukat a saját beleikre. Mondták mindezt természetesen a krétoszi szeretet nevében, mert Krétosz azt tanította szerintük, hogy minden embertársunkat egyformán szeretni kell.

A Szörnyeteg utasai nemigen törődtek ezekkel.

—Kutyaugatás nem hallatszik fel az égből! - legyintett Trixmi, aki egy csiszí fogalmak szerint alacsony, alig száznolcvan centis nő volt, de még így is magasabb némileg mint Hariz, s azért jött a hajóval, hogy az majd kirakja őt Osztalúrián, mert Zigília királynő őt tette meg a sziget tekijének. Evol fogalmak szerint ez a rang nagyjából megfelelt annak, hogy „a sziget kormányzója”. Amennyire egyáltalán lehet rangról beszélni a csiszík közt, ő volt a legrangosabb a Szörnyetegen, még Kradma kapitány is végre kellett hogy hajtsa az utasításait, persze nem rendelkezett a Szörnyeteghez szükséges szakértelemmel, mert Trixmi nem volt képzett kapitány, hanem ami a politikai döntéseket illeti, azokban övé volt a döntő szó. S mert Hariz evol volt a születésére nézve, már azt is tudta a fiú, hogy a királynő rendelkezése szerint ő, miután majd a Szörnyeteg kapitánya lesz, elvben Trixmi alárendeltje lesz. Azért csak elvben, mert a csiszík nemigen szoktak egymásnak parancsolgatni. Ez inkább csak úgy volt értendő, hogy a Szörnyeteg mint hajó, Trixmi felügyelete alá tartozott, amennyiben neki kellett kitalálnia, mire használják e haszontalan hajót majd. Trixmi természetesen nagyon jól tudott evolul.

Trixmi és Hariz nagyon megkedvelték egymást az út alatt. Trixmi ugyan jóval idősebb volt mint Hariz, pontosan harminc éves, de szép leány volt, bár tulajdonképpen nem szebb külsőre mint a csiszík többsége, akik szinte mind a legszebbeknek voltak mondhatók Tlaxán népei közül. Ám volt egy különlegessége: haja olyan hosszú volt, hogy egészen bokájáig ért! E haj ráadásul vöröses volt, márpedig ez a szín, bár gyakoribb volt a csiszík közt mint más népeknél, de itt is a ritkébbak közé tartozott. Valószínűleg a csiszík közt is csak amiatt volt viszonylag gyakoribb, mert némely országokban, például Rilgentiában, az emberek a vöröshajúakat nemigen kedvelték különböző babonák miatt, s így ezek előbb-utóbb rendszeresen csiszínek álltak.

A csiszík különben nem szoktak ilyen hosszú haját viselni, mert efféle hajékkal temérdek gond van. Trixmi azonban nem vágta le a haját, mert a hosszú hajért nagyon szoktak boldulni a férfiak. Különösen a csiszí férfiak! Ennek is megvolt az oka: Csiszíföldön a nők többnyire rövid haját viseltek, kizárólag kényelmi okokból. Ezért amelyik mégis hosszú haját viselt, az nagyon „kelendőnek” számított a férfiak körében. Ebből rögvést következett, hogy amelyik nő nagyon szerette a párzást, az, ha tehette, ha a haja erre alkalmas volt, hosszú haját hordott! Igaz, Csiszíföldön nyugodtan „leszólíthatta” bármelyik nő bármelyik férfit, s ha egy férfi ilyenkor visszautasította a nőt, ha nem elégítette ki annak vágyait, az súlyos modortalanság volt, szinte olyan mint amikor Barbáriában azt mondják egy nőnek hogy „mocskos kurva”, de valahogy a nők még Csiszíföldön is jobb szerették, ha a férfiak tesznek ajánlatot nekik – ez hízelgett a hiúságuknak. Amely csiszí nő tehát hosszú haját hordott vagy kontyba rakta a haját (mert végülis a kontyhoz is kell hosszú haj) az majdnem biztos volt, hogy imád lepkézni! Nem véletlen hogy Jojinda is hosszú haját hordott.

Trixmi haja ugyan csodálatosan hosszú volt, de mégsem azért, mert Trixmi annyira bolondult volna a genitális örömekért. Szerette ugyan, az igaz, tulajdonképpen Csisziföldön kevés nő volt aki nem kedvelte ezt valamennyire, nem véletlen hogy a barbárok közt elterjedt egy olyan mondás, hogy „a csiszik nemzeti szórakozása az olvasás és a párzás”. Ez tulajdonképpen valóban így volt! A csiszik végeztek egy felmérést Csisziföldön is, és a barbárok közt is, és megállapították, hogy a barbárok közt a „szokásos teljesítmény” átlag heti két-három közösülés, míg Csisziföldön napi másfél az átlag. Tehát Trixmi sem élt éppenséggel szüzies életet, de igazán nem tett túl a mennyiséget illetően az átlagcsiszin. Hanem... hanem volt neki egy ártalmatlan perverzitása. El sem tudott képzelni annál csodálatosabbat, mint hogy csak feküdjön a hasán vagy a hátán, és valaki simogassa-csiklandozza őt, akár órákon át, míg ő csak fekszik behunyt szemmel! Főleg azt imádta, ha a hátát csiklandozzák. Ahogy büszkén szokta mondogatni: „Egész testem egyetlen erogén zóna!” Másik mondása ez volt: „Valóban kitűnő dolog a lepkézés, de ha két ember összejön, annál élvezetesebb dolgokat is művelhet!”

A csiszik meglehetősen nagyvonalúak ha valakinek kedveskedésre van szüksége, de Trixmi olyannyira lelkesedett a simogatásért, hogy tényleg hosszú órákat is képes lett volna így eltölteni. És az azért már a csiszik közt is nehézkesen megoldható, hogy pusztán baráti szívességeként azt kívánjuk valakitől, hogy órákon át csak simogasson bennünket! Ezért Trixmi nem vágta le a haját, így naponta akár tíz vagy húsz férfi is ajánlkozott partneréül, és Trixmi sokuknak engedett is, de csak azzal a feltétellel, hogy a lepkézés előtt is, után is legalább egy órácskát simogatják őt! Így megvolt a férfiaknak is az öröme, s az övé is. Hariz is gyakran volt vele, a fiú igazán türelmes simogatónak bizonyult, aminek az is oka lehetett, hogy Hariz kifejezetten vonzónak találta a hosszú haját.

Ezt a roppant hajtömeget természetesen ritkán viselte teljesen leeresztve Trixmi. Többnyire vékony kis copfocskákba fonta, s ezeket arca két oldala mellett viselte, széles karikába tekerve, mely szinte úgy nézett ki, mintha egy-egy nagy, vörösbarna tányér lenne jobbról-balról a fejéhez szorítva. Mindenesetre roppantul egyéni hajviselet volt, és kétségtelen hogy aki egyszer meglátta Trixmit, soha nem téveszthette össze valaki mással! Most is így állt ott a hajó korlátjánál, és érdeklődve szemlélte a karotány tiltakozók tömegét. Halványzöld, éppencsak egy kicsit áttetsző selyemruha volt rajta, ráadásul még bugyit is viselt, ami a meleg időben igazán nem minden csiszinek volt szokása. De a karotányok ezt is szeméremsértőnek találták volna, ha kimegy közéjük. Ám ez nem állt szándékában. Legalábbis nem most, és főleg nem egyedül.

—Micsoda mocskos banda! - fintorgott.

—Azért nem mind: egészen jómódúnak tetszők is akadnak köztük. - mondta Hariz.

—No persze - de mégiscsak a nincstelenekből verbuválódott a szektájuk jobbára! És ez nem is csoda. Mi csiszik is vallástalanok vagyunk, s alapjában az evolok is azok. Mégis azért nem tudtak nálunk sikert elérni a térítéssel a karotányok vagy más vallások, s azért értek el sikert az evoloknál, mert Csisziföldön nincs nyomor, az evoloknál viszont nagyonis van!

A karotányok tehát előbb keltek mint Hariz, és elszántan tiltakoztak kora reggeltől a csiszik ottléte ellen, s ebben mit sem zavarták őket a behnoti hatóságok, akik maguk is utálták a csisziket. Ezen kissé csodálkozott Hariz, mert elvárta volna hogy apja, Magadár kikötőparancsnok szétoszlassa ezt a zavaró tömeget, mindazonáltal nem gondolt semmi rosszra. Hanem ahogy végeztek a reggelivel, eredeti szándékukhoz illően elindultak Hariz egykori iskolájába. Harizzal tartott elmaradhatatlan „árnyéka”, a kis, nyúlfogú Tuliána, aki igazán nagy kibebondulásra érzésekkel küszködhetett az óriási csiszi nők közt, talán ezért is ragaszkodott annyira Harizhoz, s most is állig fel volt fegyverkezve, vele tartott Jojinda is, aztán egy szintén behnoti születésű, Ipszi nevű leány, aki talán az első rajongói levelet írta neki, és még legalább húsz másik csiszi, akikből hét volt férfi, a többiek nők.

Trixmi nem tartott velük, de Kradma sem, ő mint kapitány, illetett is hogy a hajón maradjon.

Bár nem mindegyikük nézett ki úgy mint Tuliána, aki szinte ki sem látszott a rengeteg fegyverből, mintha csak a törpekirálynő testőre lenne, azért legalább egyetlen lőfegyvert mindegyikük vitt magával. És mindegyikükön látszott hogy csiszi, mert vagy narancssárga ruhában pompáztak, vagy a csiszi címer volt rajta a ruhájukon, vagy éppenséggel mindkettő igaz volt rájuk. Szinte úgy tűntek az avatatlan szemlélőnek, mintha valami különös szekta főpapjai me-

netelnének végig az utcákon. E hatást fokozta, hogy nem is látszhattak gondtalan turistáknak, mert Tuliána rábeszélésére mindegyikük legalább húsz példányt vitt a Tuliána által Hariz tiszteletére lefordított könyv kinyomtatott példányából, hogy elosztogathassák az érdeklődőknek. Hariz nem hitte hogy ez jótányit is változtathatna Behnot és Dzidinor feszült viszonyán, főleg most, hogy Dzidinor Csisziföld kezére játszotta a korábban behnoti Osztalúriát, de nem akarta megbántani Tuliánát, ezért nem tiltakozott. És persze az is igaz, ha csak egy behnoti is „megtér” csiszínek, máris megérte!

Az utcán mégsem osztogatták a könyveket, ezt az iskola számára tartogatták. Hamar oda is értek, igaz, nem is mentek volna gyalog, ha messze van, mert akkor inkább helikopterbe ülnek.

Hamar érkeztek azonban a Tölgyfa úthoz, s az iskola is ugyanott állt mint régen. Azaz nem is olyan régen... Mármint Hariznak. Tuliána számára azonban már jóval hosszabb volt ez az idő, de nagyon élvezte hogy most végigmasírozhat az ismerős utcákon, fegyveresen, barátai között, s azzal a tudattal, hogy egy óriási ország, a legnagyobb világhatalom áll a háta mögött minden erejével!

Ráadásul, épp amikor az iskola – a fiúiskola – kapujához érkeztek, megtörtént az, amit Tuliána remélt a szíve mélyén, remélt, de reményét magának sem merte bevallani: felismerte őt valaki!

Őt esztendővel ezelőtt vetette ki őt magából Behnot, s ezalatt sokat változott: megnőtt, ha nem is sokkal, s persze arcvonásai is némileg idősebbek lettek. De mert a behnoti nők is csaknem olyan szépek voltak mint a csiszík, éppencsak világosabb bőrűek, mert ők a fehér rasszhoz tartoztak, nem olyan mindenféle keverékek voltak mint a csiszík, Tuliána emiatt hát nagyon kirítt közülük a nyúlfogával s kicsiségével. S már épp beléptek volna a kapun, amikor az utcán állók, őket bámulók csoportjából megszólalt egy hang:

—Hé, te nem Tuliána vagy?!

Tuliána hiába igyekezett, le se tagadhatta volna mennyire megörvendett ennek a hangnak! Szinte megnőtt, úgy kihúzta magát, arca kikerekedett a széles mosolytól, bár ez szebbé nem tette, mert nyuszifogai csak még sokkal határozottabban rajzolódtak ki ettől.

—De bizony, én Tuliána vagyok! - mondta, és megfordult. —Te ki vagy?

—Bézsia vagyok! Nem emlékszel már rám?!

—De bizony hogy emlékszem! Egyszer még rajzszeget is tettél a fenekem alá!

—Ó, hát az már régen volt, kicsi voltam még, éretlen kölyök... de most már nagylány vagyok! Már háromszor is párbajoztak értem! De azt mondd meg, mi van veled? Mi ez a furcsa ruha rajtad? Kik ezek itt veled?!

—Én azt hittem, leselejteztek téged!

—Úgy is van! Megtették. Elvittek a halálhajóval, vízbe dobtak... De az én új, csodálatos, nagyszerű barátaim, a csiszík - mutatott körbe a társain, akik udvariassen megálltak a beszélgetés idejére - ők kihúztak! Bár azt mondják sokáig kellett élesztgetniük, mert rengeteg vizet nyeltem. De megmentettek, s most már én is közéjük tartozom, a nyelvüket is megtanultam! Te talán nem hallottál még a csiszíkről?

—Csak némi szóbeszédet, de abból semmit nem hihetek el!

—Mit nem hihetsz el belőle? Talán azt hogy ott nőuralom van, vagy azt hogy nagy az összetartás, és nincsenek anyagi gondok, mert nem ismerik a pénzt?

—Hát ez igaz?!

—A legteljesebb mértékben!

—És az igaz, hogy tobzódnak a feslettségben?

—Csak mások az erkölceik. Figyelmeztetlek Bézsia, hogy még te sem múltál tizenhat, akár még téged is leselejtezhetnek váratlanul... Nézd, nincs időnk hogy kíméletesen gyözködjek, tehát csak így a képedbe mondom, de nemcsak neked hanem mindenkinek aki hallja: a csiszík bárkit befogadnak! Akinek egy csepp esze van, az közéjük áll! A hatalmukat mindenki láthatja, aki elmegy a hajójukat megnézni a kikötőbe! Tessék Bézsia, itt egy könyv, ezt én fordítottam le a csiszí eredetiről evolra, olvasd el, most nem érek rá jobban, mert tulajdonképpen azért jöttünk, hogy Hariz megmondja az iskolában, hogy többé nem jár ide, mert ő is csiszí

lett, pedig ő Magadár őrnagy fia! De csiszí lett, és nagy a megbecsültsége, mert megmentette a csiszí királynő életét is!

Tiszta szerencse hogy Tuliána be akarta fejezni a beszélgetést, mert tovább úgysem folytathatta volna. Ugyanis attól kezdve hogy kiléptek a hajóról, követték őket többen is a karotányok közül, s ezek most köréjük sereglettek, megragadva az alkalmat hogy megálltak. S kiáltozni kezdtek:

—Takarodjatok vissza a ti földetekre!

—Ne rontsátok meg az ártatlan gyermekek lelkét!

—Távozzatok, ördögfiókák!

—Távozz, Sátán!

—Pusztuljatok Behnotból!

—Eridjetek a legmélyebb kárhozatba!

Egyre közelebb jöttek a karotányok, tömegükkel szinte elsodorták a többi nézelődőt, Bézsiát is, és már öklök is emelkedtek a magasba, félő volt, hogy verekedéssé fajul a dolog. Sőt, kisebb tűzérzési támadás is érte őket: a levegőben néhány rohadt paradicsom repült, és undok foltot ejtett a csiszik szép sárga ruháján.

—Pfuj de undorító, ide se jövök többet! - fintorgott Jojinda, holott legalább nem az arcát érte a lövedék. —Gyorsan menjünk be az iskolába!

—Húzzuk a fejünkre a sisakot! - tanácsolta Hariz. Az egyik csiszí férfi pedig a fegyverét a tömegre irányozta:

—Aki közelebb jön, azt lelövöm!

De semmit nem ért el, a karotányok fanatikusak voltak. Az egyik még oda is kiáltotta neki:

—Szívesen leszek mártír Krétoszért!

—Befelé! - intett Hariz a kapu irányába. —Undorító volna lemészárolni ezeket a marhákat!

—Nemcsak marhák, vannak köztük milások is! - mondta neki valaki, Hariz nem ismerte az illető nőt név szerint.

—A marha-szót nem úgy értettem...

A kapu felé igyekeztek mindenesetre, de Jojinda hirtelen feljajdult.

—Meglöttek... - azzal összeesett.

Furcsa volt ez, mert lövést nem hallottak, holott egy puskalövést még e nagy lármában is meg kellett volna hallaniuk, de semmit nem észleltek. Még Jojinda elesését is csak Hariz vette észre, de ő kiáltott is a többieknek:

—Megálljatok, Jojindával történt valami! - és lehajolt a leányhoz. Ekkor azonban éles fájdalmat érzett az arcán. Odakapott, s véres lett a keze.

—Megdobtak valamivel! - kiáltotta, de hirtelen nagyon nehéznek érezte a lábát, testét, s lero-gyott Jojinda mellé.

—Ez támadás! Lőjetek! - kiáltotta, de mozdulni már nem volt ereje, és elsötétedett előtte minden.

Tulajdonképpen még Tuliána volt a leggyorsabb helyzetfelismerő az egész csoportban. Vilámgyorsan lecsatolta az egyik gránátfeleséget az övéről, de ebben a pillanatban a bal kézfejen szűrő fájdalmat érzett. Kis fecskendőféle állt belé. Kitépte onnét, de rögvést gyöngülni kezdett ő is.

—Kábító nyíl! - értette meg azonnal. Erőlködve nyúlt a gránát után, kibiztosította, majd ő is lero-gyott a kövezetre, s elájult.

De a feladatát elvégezte: mert nem is gránát volt az amit beállított, hanem egy jelzőrakéta! Alig koppant Tuliána feje a kockaköveken, a rakéta felröppent az égre, és hangos robbanással vakító tűzliliomokat szórt szerteszét a szivárvány minden színében.

Ekkorra azonban már minden csiszí ájultan hevert az utcán. A ruháik ugyan golyóállóak voltak, de mindegyiket sikerült eltalálni valahol a kézfejen vagy az arcán, ahol nem védte őket semmi.

S ekkor a karotányok közül vagy harminc fő vált ki, körbevették őket, ruháik alól fegyvert rántottak elő, s a tömegre szegezték azt.

—Tűnés, hátrébb mindenki! Nincs itt semmi látnivaló! Ez állambiztonsági akció!

Egy rendőr tűnt fel.

—Mi folyik itt?!

—Titkosszolgálat! - tartott az orra elé egy igazolványt az egyik álkarotány. —Tisztítsa meg a környéket!

De ekkorra már gőzkocsi robogott oda, s mert nem fékezett a csoportosulás előtt sem, az emberek sikoltva ugrottak szét előre. Szaladni kezdtek, közben többen elestek, s ezek némelyikére rá is tapostak a többiek.

—Pakoljátok be őket a kocsiba! - intett a támadók vezetője a többieknek.

3. fejezet: A szexbombák

Hogy Harizék bajba kerültek, azt a Szörnyeteg fedélzetén természetesen Tuliána jelzőrakétájából tudták meg. Márpedig a csizik gyorsan cselekednek: alig pillantották meg a rakéta fényét, öt perccel később már a levegőben is volt egy nagy helikopter, egy olyan, mely egymaga jó eséllyel vette volna fel a küzdelmet a legjobb behnoti csatahajóval is!

De most kiderült, hogy tökéletesen tehetetlen. Tudták ugyan, merre mentek Hariz és társai, még az iskolát is könnyen megtalálták, de Harizéknak nyoma sem volt ott!

Állt ott persze néhány nézelődő, lézengő, s azt a csizik is lehetségesnek tartották, hogy néhan valami gőzszekérrel elvitték a barátaikat valahová. De hát nappal volt, és Szpülbüvürt utcáin temérdek gőzszekér rohangált. Olyan sok, hogy nem is voltak a legjobbak a látási viszonyok a roppant füstfelhők miatt. Mit tegyenek most?! Lőjenek bele a tömegbe?! És még azt sem tudják, élnek-e a barátaik vagy meghaltak!

A helikopter egy ideig tanácstalanul keringett mint egy tehetetlen dongó, majd visszatért a Szörnyetegre, hogy utasításokat kérjen valami okos csizítól. A kapitánynőtől. S még inkább Trixmitől.

Trixmi nagy-nagy lelkiismeretfurdalást érzett! Láta már, hiba volt hogy gyalog engedte el a barátait. Vagy ha gyalog mennek is, úgy kellett volna történn, hogy egy helikopter állandóan kíséri őket a magasból!

—Látom már - mondta - hogy a barbároktól valóban minden aljasság kitelik, és egyszerűen nem lehetséges túlzásba vinni a bizalmatlanságot és az óvintézkedéseket velük szemben! - mondta.

Igen ám, de ez nem oldotta meg a gondjait. Mit tegyen most?! Ha legalább biztos lehetne abban hogy meghaltak Harizék, egyszerű volna a teendője: elpusztítaná a várost bosszúból, s még inkább azért hogy többé ilyesmit ne merjenek elkövetni csizik ellen a barbárok! De ha még élnek, ezt nem teheti, legalábbis nem rögtön, mert akkor a barbárok megölik a fogoly Harizékat, akkor előbb meg kéne próbálni kiszabadítani őket!

S ekkor egy barbár érkezett a Szörnyeteghez. Egy nő. A csizí őrszemek azt a hírt hozták Trixminek, hogy egy evol nő szeretne beszélni vele, Harizról!

Természetesen azonnal fogadta.

—Bézsia a nevem asszonyom - mondta a lány - és azért jöttem hogy elmondjam, a többi csizít nem a behnoti hadsereg fogta el, hanem a titkosszolgálat!

—Aha!

—A karotányok közé vegyültek, karotányoknak álcázták magukat, így sikerülhetett a közelükbe férkőzniük, mert a karotányoktól nemigen fél senki, azok csak egymással szoktak verekedni! Kábító nyilakkal terítették le őket.

—Tehát még élnek?!

—Igen, szerintem mind egy szálig élnek!

—Tudod hogy hova vitték őket?!

—Azt sajnos nem. Gőzszekérre rakták valamennyit, aztán az elszáguldott valamerre velük!

—Merrefelé?

—Erre, a kikötő irányába, de hogy hová azt nem tudom!

—Mindenesetre ha a kikötő felé, ahol a Szörnyeteg is van, akkor nem vitték el őket a városból! No nem mintha olyan nagyon számítana... - töprengett Trixmi. —Mert ha nem erre haladnak, akkor sem hiszem hogy kivitték volna őket Szpülbüvürtből, mert ha valami egyezkedésre készülnek, túszként tartják őket, akkor a közelben kell lenniük... És veled most mi lesz? - kérdezte Bézsiát.

—Mi lenne? - vonogatta a vállát a lány.

—Azért mondtad el ezt nekünk, mert csiszí akarsz lenni magad is, vagy jutalomra számítasz?

—Egyik sem! - húzta ki magát gögös pillantással Bézsia.

—Hát akkor?

—Lehet hogy csak barbár vagyok a szemedben, de tisztességes barbár! Én is tisztelek bizonyos erkölcsi elveket!

—Nem értelek. Saját elveid szerint te most elárulod a hazádat, vagy nem?

—Lehet hogy némelyek ezt így fognák fel, de én nem! Behnotban a legtöbben utálják a titkos-szolgálat embereit! Azok aljasok, besúgókkal, kémekkel dolgoztatnak, senki nem tudja, nem szervezték-e be spiclinek a legjobb barátját is akár... És különben sem vagyunk hadiállapotban veletek! Az hogy Osztalúriát megkaptátok, nem a ti hibátok, Dzidinor volt az aljas hogy eladta nektek, sőt hogy elfoglalta tőlünk. De még ha háború lenne is, minek fogták el Harizt és Tuliánát?! A háborúba nem szabad gyerekeket is belekeverni!

—Biztos hogy nem a rendőrség vagy a hadsereg szervezte az akciót?

—Persze hogy nem biztos, de azt mondták hogy a titkosszolgálat csinálta!

—Hallottad hogy ezt mondták?

—Persze, a saját fülemmel, sőt még fel is ismertem a kormányzót! Egészen közel voltam hozzájuk, még azt is hallottam, amikor azt mondta a foglyok kocsiba rakása közben, hogy „ugye igazam volt, okosabbak vagyunk mint ezek a felfegyverzett ivarművészek”, és itt bizonyára rá-tok gondolt!

—Tetszel nekem, Bézsia. Bár még akadnak hibák a gondolkodásodban, ígéretesnek tartalak. Mondd, tényleg nem akarnál csiszí lenni?

—Nem! Ez a föld szült, itt élek vagy halok! De tisztességesen akarok élni is, halni is!

—Adok akkor neked mindjárt valami...

—Nem! Semmit nem fogadok el, mondtam már hogy nem jutalomért tettem! Csak szabadítsátok ki Tuliánát, mert őt ha valaha leselejtezték is, ha csiszí lett is, ha már erkölcstelenül él is köztetek, azért a barátnőmnek tartom, és kedvelem! - azzal Bézsia megfordult, és büszkén felvetett fejjel távozott a hajóról.

Azaz, csak akart távozni. Mert három lépést sem tett, Trixmi melléjesietett és megragadta a karjánál, pedig hogy ezt tegyék egy mocskosnak tartott barbárral, azt a csiszik nagyon megszokták gondolni.

—Várj még egy cseppet! Mégiscsak adok neked egy nagy-nagy ajándékot!

—Mondtam már hogy nem kell semmi! - rántotta ki magát a szorításából harciasan Bézsia.

—Ne bolondulj meg, amikor azt sem tudod hogy mit akarok adni! Ugyanis nem pénzt vagy kincseket kínálok!

—Hát?! - kérdezte Bézsia, aki ugyan nem volt biztos benne hogy elfogadja-e az ajándékot, de azt azért tudni szeretne volna, hogy mit kínál neki ez a „főcsiszí”, mert kíváncsinak azért kíváncsi volt.

—Olyasmit adok, amiért biztos hogy kiváltképp hálás leszel, épp azért mert barbár vagy! Mert azt mondtad ugye, itt akarsz élni-halni, de élni is és halni is tisztességesen?

—Persze, na és?

—És én gondoskodom róla, hogy nagyon megbecsült légy eztán Szpülbüvürtben, ugyanis – ugyanis nemsokára te leszel az *egyetlen* tisztességes nő az egész városban!

—Hogyhogy?! - sápadt el Bézsia. Mert azt ugyan nem tudta, mire készül Trixmi, de az biztos hogy a csiszí nő nagyon komoran mondta e szavakat, és annyit Bézsia már hallott a csiszíkről, hogy nem szoktak hazudni.

—Ugye nem irtasz ki mindenkit?! - kiáltotta rémülten.

—Persze hogy nem. Egészen más tervem van. De te jobban teszed, ha az akció végéig a hajón maradsz. Itt biztos hogy semmi bajod nem eshet...

Majd Trixmi előhúzott egy sípot a ruhájából, és megfújta. A sípszóra választ bűgött a Szörnyeteg hajókürtje, furcsa, vijjogó hangot, mint a keselyűk rikkantása. Ez volt a harci riadó.

Többen is Trixmi felé futottak, s ő sebesen hadart nekik valamit csiszí nyelven, amiből Bézsia természetesen egy kukkot sem értett. Ám a Trixmit hallgató nők arcán elképedt csodálkozást látott, ami ékesen bizonyította a számára, hogy valóban nem mindennapi dolgot rendelhetett el Trixmi! És ettől bizony megrémült! Mert hát egy kis lövöldözés elrendelésétől nem ült volna ki ekkora döbbenet a csiszík arcára. Arra biztos számítottak már. De akkor mit akarhat Trixmi?!

Időközben a Szörnyetegen jelentős átalakulások mentek végbe. A szárnyait behúzta, hogy ha netán lőnének rá a partról, meg ne sérthessék a sugárhajtóműveket. Igaz hogy azok sem voltak éppenséggel kifejezetten védtelenek, de minek kockáztassanak, amikor most semmi szükség rájuk! Ellenben a napfény-szint majdnem fele egyszerűen eltűnt, behúzódott a fedélzet többi részébe, alulról liftek emelkedtek fel, a fedélzeten hirtelen helikoptererdő nőtt ki. S már mindegyikhez szaladtak is a csiszí pilóták, golyóálló öltözékben, páncélsisakban, s beleültek a gépekbe. De a motorokat még nem indították el.

Most azonban azok a nők, akik Trixmitől megkapták a parancsokat, a pilóták közelébe futottak, és kiabálva magyaráztak nekik valamit. Azok arcát a sisak miatt nem láthatta Bézsia, meg a nagy távolság miatt is reménytelen volt ez, de feltételezte hogy azok is meglepődhetnek! Már csak amiatt is, mert biztos azért ültek be hogy elrepüljenek harcolni, ehelyett most kiszálltak, s valamit igazgatni kezdtek a helikopterek alján, kinyitották azt, néhány rakétafélét kisedtek belőlük, miközben más csiszík pontosan ugyanolyannak tetsző más rakétákat hoztak nekik, s azokat szerelték be a leszedettek helyébe. Bézsia persze biztos volt abban, hogy csak látszatra ugyanazok a rakéták, valójában teljesen mások mint az előzőek.

És még mindig nem volt vége mindennek: mert vagy húsz csiszí sorra végiglátogatta a pilótákat, s kis tasakból mindegyiknek egy pirulát adtak, amelyet azok lenyeltek. S nemcsak a pilóták kaptak ilyet, hanem úgy tűnt, a Szörnyeteg minden utasa, egy csiszí Trixminek is adott ilyet. De Trixmi benyúlt a zacskóba, s kihúzott belőle egy másodikat, s azt Bézsianak nyújtotta át.

—Tessék! Vedd be! Ez az én ajándékom neked!

—Mi ez?! - forgatta gyanakodva a kezében a tablettát a lány.

—Frigidillium.

—Az meg mi a csuda?!

—Olyan tablettá, ami közömbösíti a szexbomba hatását.

—Nem értem!

—Pillanatokon belül bevetjük a város ellen a szexbombákat. Vagy te talán azt hitted, csak szépen elhajózunk, sorsára hagyva a barátainkat?! Mert az nem a csiszík szokása! Előbb szedjük szét homokszemekre egész Mídel szigetét, minthogy ez megtörténjék!

—Én... nem értem! A szexbomba, hát az... ti talán ivarművészekkel akartok harcolni a titkos-szolgálat ellen?!

—Nem! Mit beszélsz te?!

—A szexbomba, az a mi nyelvünkben elragadó szépségű, vonzó nőt jelent! Nálatok nem?

—Aha, úgy látszik a hiányos nyelvtudásom okozta a bajt! Egyszerűen szó szerint fordítottam a csiszí szót evolra! Nem ismertem a ti szexbomba-kifejezéseket. De nem erre kell gondolnod, mi csiszík többnyire szó szerint értjük a dolgokat, a szexbombát is szó szerint értheted!

—De hát mi ez?!

—A szexbomba? Olyan bomba, ami nem öl meg senkit, legfeljebb ha véletlenül valakinek a fejére esik. Ellenben olyan szert szór szét a levegőbe, amiből elég ha valaki akár csak egy egészen kis mikroszkopikus mennyiséget belehel, s máris emésztő vágy keríti a hatalmába, hogy közösüljön! Nem alszik el, nem is hülyül meg, tökéletesen a tudatánál van és később teljes részletességgel fog emlékezni minden tetteire, de amíg a szer hatása alatt áll, másra sem bír gondolni csak a párzásra, még az élete védelmével sem törődik, mert egyre csak minél több

közösülésre sarkallja az emésztő, állati vágy! Ha egy férfi egy nővel van éppen, akár a lábát is kezddhetik fűrészelni, akkor sem hagyja abba a koitálást!

Bézsia csak tátogott döbbenten.

—És... és a nők...

—Ugyanez érvényes rájuk is. Se nő, se férfi nem törődik majd a legegyszerűbb illemmel sem, erkölccsel sem, egész Szpülbüvürt pillanatokon belül egyetlen óriási kéjtanya lesz, figyeld csak meg!

—És... meddig?!

—Az már attól függ, ki mennyit szívott a szerből, de legkevesebb hetvenkét óráig! Hacsak, persze, meg nem kapja tőlünk az elleninjekciót. Természetesen nem áll szándékunkban illet adni az evoloknak.

—Nekem sem?!

—Ne rémülj meg! Ha már szívott valaki a szerből, csak injekcióval lehet segíteni rajta, de ha még nem, akkor elég csak bevenni ezt a tablettát - szorította rá Bézsia ujjait a tablettára - és már nem árt neki a szer! Ez mint mondtam, frigidillium, aki tehát ezt beveszi, az jó huszonnégy órán át tökéletesen érzéketlen lesz minden nemi ingerre, akár „csúnya” szavak, akár erotikus képek, akár konkrét simogatások formájában jelentkezzen is az! A férfiaknak például egyszerűen nem áll fel a farkuk, de vágyat sem éreznek rá. Sőt, aki ezt beveszi, a legnagyobb undorral fog gondolni arra, hogy ő esetleg egyesülhet bárkivel is! De ne ijedj meg, ez tényleg csak egy napig tart, utána minden rendben lesz újra, mert ártalmatlan szer.

—De ha csak egy napig tart a hatása...

—Nyugi! A szexbomba csak annál hat három napig, aki nem evett korábban frigidilliumot! És egy nap múlva már nyoma sem lesz a szexbomba permetfelhőinek! De most jobb ha lenyeled, mert kell valami tíz perc hogy a hatása kifejlődjék, és már nincs sok idő!

Bézsia nem mert tiltakozni. Lenyelte a tablettát. S épp mire a szájába helyezte azt, már fel is szállt az első néhány tucat helikopter...

A szexbombák valóban teljesen ártalmatlanok voltak. A csiszík vértelen fegyvernek szánták, ezért ügyeltek rá, hogy a bombák ne fémből, csak habosított műanyagból készüljenek. Ráadásul nem is lőttek velük emberekre vagy házakra a helikopterek, csak a levegőbe, az épületek fölé. Ott a bombák szétpukkadtak, és olyan finom, lágy permetet eresztettek ki magukból, amit leérve nem is érzékelték a járókelők, mert finomabb volt a legenyhébb nyári esőnél is. És e permetből egészen kevés is elég volt, márpedig kaptak belőle a derék polgárok bőven, mert mind a magasba néztek hogy megbámulják a helikoptereket, mert olyat még nem tudtak ők gyártani. És csodálkoztak, mit is jelentsenek a fejük felett szétpukkadó kicsiny bombák, amik aztán lágyan ereszkednek lefelé.

—Két nap alatt semmivé foszlik a műanyagburkolat a Nap fényének hatására! Nem lesz szeméttel tele a város! - magyarázta Bézsianak Trixmi. Csakhogy Bézsia nem törődött vele. Ő inkább a Trixmitől kapott távcsővel figyelte a várost, a mólókat s mindent ahová ellátott, és arca sápadt volt a döbbenettől, mert amit látott... olyat legvadabb álmában sem tudott elképzelni!

A szer ugyanis gyorsan hatott. A helikopterek érthetően legelőször a rakpartot szórták meg a szexbombákkal, hogy az ágyúk mellett örökösök ne lőhessenek a Szörnyetegre. Hát nem is lőttek!

Mert először arra gondoltak, talán röplapokat akarnak szórni nekik a csiszík. Aztán hogy leért hozzájuk a permet, a bőszt katonák már semmire nem gondoltak, egyedül csak a szexre! Ellenállhatatlan kényszer hatására egészen kivetkőztek önmagukból, s hozzá nemcsak átvitt értelemben, de nagyonis valóságosan, mert lerángatták, szinte letépték magukról a ruhát, de inkább csak a nadrágjukat, a felsővel már nemigen veszködtek, mert sajnálták rá az időt, ehelyett megrohanták azt a néhány nőt, aki a közelükben volt, nem vesztegették az időt győzködésre, csak rájuk ugrottak vadul, ledöntötték őket a földre ott ahol voltak, és máris a magukévá tették őket, akár a nyílt utcán is! De ez mégsem volt nemi erőszaknak nevezhető, mert a nők csöppet sem álltak ellen, sőt, ha egy nő közelében véletlenül nem volt férfi, a nő maga is letépte a bugyiját, és felhúzott szoknyával rohanguált mindenfelé, hogy férfit találjon magának,

vagy épp letépte magáról a szoknyát is, és amint egy férfit megpillantott, máris a lábai elé ugrott, ott lefeküdt, széttárta a lábát, és teljesen egyértelmű gesztusokkal mutogatott a lába köze felé, miközben mozgott a szája, de hogy mit mond, azt a távcső persze nem közvetítette Bézsia felé. És a férfi nem is habozott, hogy teljesítse a nő kívánságát.

—Döbbenetes! Ez valóban állati! Ezek mind megőrültek! - motyogta Bézsia, és borzadt a csiszík hatalmától.

Látható volt, hogy az emberek valóban teljesen kivetkőztek minden gátlásukból. Bézsia a távcsővel látott nyolcvan év feletti nagyapót, aki egy talán még tíz évet sem megért kislánnyal szeretkezik. Látott karotány nőt hajléktalan kikötői csőcselékkel párizni, méghozzá egyszerre többel is, mert öten is szorgoskodtak a nő körül. Az egyik mólón csak egyetlen nő tartózkodott épp, vagy húsz férfi között, s ezek most egy darabig sorbaálltak a nő előtt, majd nem bírva az emésztő vágyukkal, verekedni kezdtek, többen a vízbe is estek, végül ketten maradtak ott, az egyikük kapta meg a nőt deréktól lefelé, a másik a nő száját, és a nő készségesen teljesítette minden kívánságukat. Máshol egy munkásféle ember egy kecskét hajtott haza, de most hirtelen kikötötte a kecskét egy oszlophoz, s a kecske hiába mekegett riadtan – arra úgy látszik nem hatott a szexbomba - a férfi kivette a férfiasságát a gatyából, és hátulról óriási lökésekkel a magáévá tette az állatot!

—Miért tettétek ezt?! - kérdezte Trixmit.

—Mert most mindjárt kimegyünk a városba, végigjárjuk minden házát, és megkeressük Harizékat! Hidd el, senki nem fog bennünket megakadályozni ebben, a kutya sem... azaz, legfeljebb a kutyák, mert a szer csak emberekre hat! Most mindenki csakis a párzással törődik! Hiába látnak bennünket, az sem érdekli őket ha a szüleiket lőjük agyon a szemük láttára!

—Micsoda pokoli ötlet!

—Nos, a szer már régen megvan Csiszíföldnek, de éles helyzetben most próbáljuk ki először. És az ötlet nem tudom hogy pokoli-e, de hogy a te ötleted, az biztos! Mármost a te szavaid kellettek hozzá, hogy rádöbbenjek: éppen pontosan ezt kell alkalmazni, és nem mást!

—Mihez keltem én?! - vágott értetlen képet Bézsia.

—Te említetted, hogy a kormányzó valami olyasmit mondott, hogy mi csak fegyveres ivarművészek vagyunk! Vagy nem? Ekkor támadt az ötletem hogy jó, akkor tudja meg hogy milyen az, amikor az ivarművészek harcolnak! Hiszen mi más is lehet a fegyvere egy ivarművésznek, ha nem a genitáliák, a nemi szervek! Azok ahhoz a szervrendszerhez értenek, vagy nem?! És szerintem ez még mindig kiméletesebb, mint ha kifolyt beleket és szétlőtt koponyákat hagynánk magunk mögött! Ráadásul figyeld csak meg őket: a szer nemcsak vágyat szül, de potenciát is ad hozzá! Hetvenkét órán át, tehát három napig ezek a derék polgárok még aludni sem fognak, csak mennek egyik nőtől a másikig ha férfiak, illetve egyik férfitől a másikig ha nők és ők is párzanak, egyre csak ezt teszik pihenés nélkül, még akkor is, amikor a férfiak farkából rég más sem jön csak forró levegő! A bőr lekopik a farkukról, de az még akkor is állni fog és a nyers hússal is csak egyre döfölnék és döfölnék, és ami a legcsodálatosabb az egészben: közben élveznek! De nemcsak a férfiak, hanem a nők is, azok is akik eddig semmi élvezetet nem leltek a párzásban, most a szernek hála megízlelhetik e gyönyört, mert ez a szer tisztességes szer: a vágy és a képesség mellé élvezetet is nyújt! Látod, nincs olyan vén ember és vén nő, aki ne csinálná boldogan! Ha majd kimegyünk a partra, hallhatod a kéjes lihegéseiket és nyöszörgéseiket is bizonyítékként! Ilyen háborút még soha senki nem vívott, hogy élvezetet okozzon az ellenségnek!

—De hát biztonságos-e kimennünk a partra?! Ha ezek az elvadult férfiak megpillantanak bennünket...

—Nyugodt lehetsz, mert semmi veszély nem fenyeget senkit, aki csiszí ruhában van!

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy mi mindenre gondolunk! Legalábbis igyekszünk! Minden csiszí ruha, amiben kimegyünk a barbárok közé, olyan szagmintával van impregnálva, amit ugyan senki nem érzékel tudatosan, de azért ott van, és ha olyan személy szívja be aki korábban a szexbomba anyagából szívott, akkor elmondhatatlanul undorítóan fogja érezni! Aki tehát ilyen ruhát visel, azzal senki nem akar majd szívesebben szeretkezni, mint amennyire egy normális ember von-

zónak tartana egy tetőtől talpig fekáliában megfürdött nőt! És ez nagyon jó, mert így Harizékat sem erőszakolja meg senki álmukban!

Ekkorra már fel is sorakozott a keresőosztag. Trixmi hozatott egy ruhát Bézsiának is, majd rámutatva ezt kérdezte:

—Jössz?

—Igen! Félek, de nem bírok a kíváncsiságommal! De ez tényleg elképesztő ötlet és fegyver! Most már értem, miért mondtad, hogy én leszek az egyetlen tisztességes nő a városban! De szerintem nem tudod hogy mit tettél! Iszonyodom tőletek ha belegondolok, mi lesz az iskola-társnőimmal! Mi evolok nagyra értékeljük a szüzességet! Senki férfi nem vesz feleségül olyan nőt, aki nem szűz! És mi lesz az eddig tisztességes háziasszonyokkal?!

—Gondolom, egész Szpülbüvürt csak nem fogja törvényszék elé állíttatni saját magát... - vonogatta a vállát Trixmi. —És ha egyszer ellenünk támadtak, ennyi büntetést igazán megérdemelnek! Ők, a nagyon erkölcsös evolok... más ellenség megölné őket, mi csak megszegényítjük ezeket! Ráadásul ha eddig nem ölték meg a mieinket, ezután biztos nem fogják, mert már nem törődnek ilyesmivel, nem a gyilkolás, hanem a nemzés foglalkoztatja a gondolatukat! Márpedig kötelességem, hogy leginkább mindig a csiszík érdekeit nézzem!

Szpülbüvürt nagy város volt, így ezer csiszí indult neki, hogy házról-házra járva módszeresen végigkutassanak mindent. Hangosan kiáltozták is Hariz és a többiek nevét, remélve hogy meghallják őket, és válaszolni is tudnak, mert már feléledtek, és a szájukat sem tömték be. Persze az is igaz, ha felébredtek, ők is csak párzani akarnak most... de attól még lehet hogy válaszolnak nekik.

A csiszík ötös csoportokban járták a várost, mert azért mégiscsak fő a biztonság, s ha emberektől nem is kellett tartaniuk, de lehetnek vad kutyák, vagy beleeshet valamelyikük valahová... így kétszáz csoport kutatott, s ráadásul mindegyiket egy helikopter kísérte a magasból. Mindegyik csoport vitt magával jelzőrakétát is, és megbeszélték hogy ha valamelyikük megtalálja a keresetteket, fellő a magasba a rakétákból, s a robbanás dőreje és fényhatása tudatja majd mindenkivel, hogy visszamehetnek a hajóra. Másikfajta rakéta is volt náluk, segítségkérrésre, de nem hitték hogy arra szükségük lenne.

Bézsia Trixmivel tartott. Ki mással is, hiszen egyedül őt ismerte valamennyire a csiszík közül! Benne bízott a legjobban. Trixmivel evolul is tudott beszélni. És nagyon örvendett, hogy element szólni a csiszíknak, mert ha ezt nem teszi, akkor... - és megborzogott a gondolatra, hogy most ő is valahol az utcán henteregne, s már a sokadik férfit elégítené ki. A párzásnak már a pusztá gondolatára is heves remegés fogta el a testét. De érdekes, csak akkor, ha arra gondolt hogy neki kéne párzania! Úgy látszik jól működik a tablettá!

Ettől persze még iszonyodva nézte az utcákon mindenfelé hevesen párzó embereket, csak legalább a saját teste nem remegett a látványtól. Ezeknek a nagy részét ismerte is, legalább látásból. A nagydarab, erős hentes épp az ő egyik barátnőjét ölelgette, Murillát. Murilla kéjeseket sikongatott az örömtől. Szeretkezés közben aztán úgy fordultak hogy a hentes lett alul, Murilla felül, nosza, több sem kellett erre az egyik férfinak, akinek valahogy nem jutott nő! Eddig csak sóváran nézte a többieket, nem mert összetűzni senkivel, mert vékonyka legény volt, eddig csak markolászta a hímtagját, de most odaugrott Murillához, ráfeküdt, s egyetlen határozott mozdulattal benyomta a farkát – Murilla fenekébe!

A leány nem is törődött ezzel, csak sikoltozott tovább a gyönyörűségtől, sőt még jobban mint eddig, és Bézsia nem tudta eldönteni, azért hangosabbak-e a sikolyai, mert egyszerre érez már kéjt és fájdalmat, vagy mert a fenekében járó hímtag is örömet okoz neki. Az biztos hogy a párzást esze ágában sem volt abbahagyni!

—Trixmi, kérlek, nem adhatnánk neki egy kijózanító injekciót?! - kérte kétségbeesetten. — Tudod, Murilla a barátnőm!

—Feltételezem hogy igensok barátnőd lehet a városban! Adjunk talán mindegyiknek?!

—Nem, de neki igen!

—Biztos hogy ha legközelebb találkozunk egy másik barátnőddel, annak is kérnél! Különben is: egyedül te szóltál nekünk! Ők nem! Te megérdemelted a védelmünket, mások nem! Valahol kell egy határt szabnunk, s azt meghúzni itt a leglogikusabb! Egyébként sem vagyok hajlandó

senki barbárral foglalkozni, míg csiszí társainkat meg nem leljük! Különben meg olyan mindegy neki: a szüzességét már úgyis elvesztette, s hozzá igen alaposan! Most már olyan mindegy, hogy még hány másikkal is hál!

Ebben volt is sok igazság, de Bézsia egyszerűen nem bírta tovább nézni, hogy mit csinál a barátnője. De bárhová nézett, újra meg újra csak ugyanezt látta!

Néhányszor férfiak is futottak feléjük, de amikor két-három méterre megközelítették őket, zavarodottan torpantak meg, fintorogni kezdtek, majd elmentek más irányba.

Trixmi az iskola felé igyekezett, annak az utcáját akarta végigkutatni, az iskolától kezdve a kikötőig legelőször, mert így biztos hogy semmit nem hagy ki. A kutatást tehát magában az iskolaépületben kezdték.

—Segítesz te is? - kérdezte Bézsiát Trixmi.

—Persze, persze, hogyan... - bólogatott Bézsia készségesen. Hát már hogy is ne segítene! Tudta hogy bármit megtenne a csiszíknak. Félt, rettegett tőlük. Hiszen ha akarják iszonyatos bosszút tudnak állni rajta: más sem kell ehhez, csak hogy lehúzzák róla a csiszí ruhát! Hiába nem hat most rá a szexbomba permete, a sok kéjsóvár férfi közt egykettőre a tömeges megerőszakolás lenne a sorsa!

Már nem lehetett megkülönböztetni egymástól a fiú- és a leányiskolát. Igaz hogy három méteres betonfal választotta el egymástól a két épületet, de mire odaértek, már tárva-nyitva állt mindkettőnek a kapuja, és mindegyik épület udvarán vegyesen lehetett látni lányokat is és fiúkat is. A Bézsiának erkölcsőrárt tartó tisztos, középkorú tanárnő egy csoport tizenéves fiú között fetrengett anyaszült meztelenül, s miközben rajta is dolgoztak legalább ketten, fennhangon kiabálta:

—Még, még! Ó, ó! Erősebben! LökjeteK erősebben! Igen! Ez az! Nyomjátok be! Mélyebbre! Hadd jöjjön ki a számon a vége!

Az épületből előbukkant a tornatanár. Ő is teljesen meztelen volt, s most láthatta Bézsia, hogy a tornatanár férfiassága igazán tekintélyes, így, merev állapotban a köldökén is túl ér. Most marokra ragadta, szeme vizslatón szaladt végig az udvaron fetrengőkön, s egyre csak ezt üvöltözte:

—Baszni akarok! Pinát akarok! Most mindjárt úgy benyomom valakinek, hogy recsegni fog a picsája!

Aztán a férfi meglátott az udvar túlsó végén egy fiatal diáklányt egy szintén fiatal fiúval, erre odarohant, a fiút hajánál fogva lerángatta a nőről, és maga ugrott a helyére. A leány semmit nem törődött a párcserével.

—Ez... ez rosszabb mint egy vérfürdő! - nyöszörögte Bézsia.

—Ezt a példátlan baromságot csak azért mondom, mert még sosem láttál vérfürdőt! - szidta le őt azonnal Trixmi.

Az iskolaépületet azért végigkutatatták, és valóban senki nem törődött velük. Harizt és társait azonban nem találták meg sem ott, sem a fiúiskolában. Erre következett a mellette álló banképület. Hatalmas, erős épület volt, csillogó üvegablakok sorával.

Az épület előtti betonteraszon a biztonsági örök pározottak nagyban mindenféle nőKKel, akik öltöZékük maradványai alapján vagy bankalkalmazottak lehettek, például titkárnők, pénztárosnők, vagy ügyfelek. De az őrség rangjára is csak egy-két jellegzetes ruhadarabféleségből lehetett következtetni, például a sisakjukból vagy a derekukon fityegő fegyverövről, mert egyébként ők is meztelenek voltak. Egyáltalán, deréktól lefelé mindenki meztelen volt az egész városban, de a legtöbben attól fölfelé is.

Trixmi szólt valamit néhány csiszínek, erre ezek kiszedték az örök fegyvereit a pisztolytáskából.

—Biztos ami biztos... jobb ha nincs fegyver a barbárok keze ügyében! - mondta a csiszí nő.

Az örök még csak hangos szóval sem védekeztek vagy tiltakoztak a lefegyverzésük ellen.

Bementek a bankba. Ott is a szokásos kép fogadta őket: mindenki pározott. A bankigazgatót is felismerte Bézsia, mert a város talán legtekintélyesebb polgára volt, ez most az egyik ügyfél hatéves kislányát dőfölte nagyban.

—Ez már igazán iszonyú! - sikoltotta Bézsia, azzal egy hirtelen mozdulattal kikapta Trixmi kezéből az egyik biztonsági őr fegyverét, és főbelötte az igazgatót. Azután megpróbálta felhúzni a földről a kislányt, de az ellökte magától, és az igazgató véréből szutykosan odébbfutott, s közben ezt kiabálta:

—Gyorsan, gyorsan, fűtyit akarok! Dugja már valaki a pisilőmbel!

Bézsia lerogyott a fal mellé, arcát a tenyerébe temette, és zokogni kezdett:

—Iszonyú! Iszonyú! Ezt nem bírom!

—Visszakísérlek a hajóra! - mondta gyöngéden Trixmi.

—Nem! - pattant fel hirtelen Bézsia, és az iszonyattól tágranyílt a szeme. —Tudni akarom, hogy mi van a szüleimmel! - kiáltotta, azzal már el is rohant.

Trixmi fejcsóválva nézett utána, majd folytatták Harizék keresését.

Harizt végül estefelé találták meg, a többiekkel együtt, s nem is házban, hanem egy a rakparttól valóban nem messze álló raktáráépületben. Még csak nem is Trixmi találta meg őket, de ez a tekintet a legkevésbé sem izgatta, a csiszik az efféle hiúságtól mint verseny, elsőség, effélék, szinte teljesen mentesek voltak.

A foglyok meg voltak kötözve, és mélyen aludtak még mindig, de úgy tűnt, más bajuk nincs, persze a kábító nyilak okozta kis sebhelyek kivételével. Ezt látva Trixmi elégedetten bólogatott:

—Valóban jó módszert alkalmaztunk! Ha ők vegyszerekkel harcolnak ellenünk – altatóval – akkor mi is vegyszert vetünk be ellenük: erotizáljuk őket!

A köteleket leszedték róluk, a ruhát is, megfürdették mindőjüket, beléjük nyomták a szex-bomba anyagát közömbösítő injekciót, aztán bevitték mindegyiket a saját kabinjába, s hagyták hogy kialudják magukat.

Épp mire ezzel végeztek, alkonyattájt Bézsia jött vissza zokogva a hajóhoz.

—Trixmi! Trixmi! Kérlek csinálj valamit!

—Miért, mi a baj?

—Apám már órák hosszat... a húgomat... anyám meg hol a szomszédokkal, hol másokkal... apám velem is akarta, de a ruha megvédett...

—De hát a húgod is jól érzi magát, nemigaz?

—De mit fog gondolni magáról és apámról, ha kijózanodik!

—Nézd, azt még csak megtehetem hogy adok neked néhány injekciót és beléjük nyomod őket, de ezzel mit sem érsz már el, mert ez csak annyit tesz hogy előbb józanodnak ki, de amit eddig tettek, arra tökéletesen fognak emlékezni akkor is! Ezzel tehát inkább csak rosszat teszel nekik, mert megfosztod őket még néhány órai gyönyörtől, s előbb kezdenek szégyenkezni! Ezt akarod?!

—Ez szörnyű! - suttogta Bézsia, és ismét eleredt a könnye.

—Tudod mit, te viszont kapsz tőlem egy injekciót!

—Nem kell semmi, még most sem hat rám a bomba...

—Nyugtatót kapsz! Aztán kapsz egy kabint, lefekszel aludni... Holnapra megnyugszol kissé! - azzal Trixmi elvezette a lányt.

Mire Bézsia másnap felébredt, már nagy munkában találta a csisziket: ide-oda jártak a helikopterek a part és a hajó között, s nagy konténerekben hoztak mindenfélét.

—Mit csináltok? - kérdezte kíváncsian.

—Lefegyverezzük a szpülbüvürti hadsereget! - válaszolta Trixmi.

—Hogyan? Miért?

—Egyszerűen mert senki nem akadályoz most meg ebben bennünket, és azért, hogy ha magukhoz tértek, ne árthassanak nekünk!

—De hiszen úgy hallottam, meglettek a rabok, most már elhajózhatnátok!

—Megtehetnénk, de úgy döntöttünk, hogy maradunk amíg magukhoz térnek, és kiélvezzük kissé a diadalunkat! Tudod, nagyon aljasnak éreztem a támadásukat, s lehet hogy kissé bosszúálló vagyok, de... mit tudom én, így döntöttem és kész! Úgy mellékesen racionális okom is

van erre: ki akarom hirdetni nekik, hogy aki akarja, az segíthet nekünk Osztalúria megtisztításában! - azzal Trixmi elmondta Bézsianak a Hariztól származó tervet.

—Hogyan akarod ezt tudatni a lakókkal?

—Röplapokkal. De nem most, hanem ha már magukhoz tértek.

—És ha addig jön valami hadsereg egy másik városból?

—Nyugodt lehetsz, vannak még helikoptereink, és szexbombákban sem szűkölködünk! De más bombáink is vannak! Mit gondolsz, jobb lett volna a városiaknak, ha olyan gázt vetünk be ellenük, amitől tűrhetetlenül kezd viszketni az egész testük?! Kipróbáltuk ezt egy barbár foglyon, aki megölt egy csiszít: iszonyú volt nézni a szerencsétlent! Üvöltött, véresre vakarta magát a cellájában, végül talált egy éles faszilánkot, s azzal lenyúzta a saját bőrét, csak hogy ne viszkessen, végül belehalt a vérvesztésébe! De van olyan gázunk, amitől kibírhatatlan szomjúság gyötri az illetőt, annyira, hogy annyit iszik amíg szó szerint szét nem pukkan! Hidd el, az ilyesmi az iszonyú, nem az amit most tettünk! Ez a részünkről szinte csak ártatlan móka volt, egy szelíd kis ejnyebejnye, egy fölöttébb jóindulatú, szeretetteljes, baráti figyelmeztetés! Szeretném eszedbe idézni, hogy mindezt ideig egyetlen evolt sem öltünk meg, az egész hadiállapot egyetlen halálos áldozata a te kezdetől halt meg, mert te ölted meg!

—De a ti hibátokból!

—Nem a mi hibánkból. Ti evolok kezdtétek az ellenségeskedést, a társaink elrablásával!

—Én csak meg akartam menteni a kislányt! - suttogta Bézsia.

—A kislány életét semmi nem fenyegette, sőt épp remekül érezte magát, és a férfi sem tehetett semmiről sem, mert nem volt beszámítható, különben pedig ő is jól érezte magát!

—De olyan kis gyermekeknek ez még nem szabad!

—Amint látod, semmit nem értél el vele, ami meg a kislány szüzességét illeti, azt addigra már rég elvesztette!

—De hát ezek után egyetlen szpülbüvürti nő sem kell majd a férfiaknak!

—Ezeknek a derék férfiaknak, akik maguk is bőven kiélték minden erkölcstelen szenvedélyüket?

—Te ezt nem érted, Trixmi, ilyen téren nincs nálunk egyenjogúság, s ti most igazából a nőket büntettétek!

—Nem igazán! Mert gondold csak bele, most nem egy-két nőről van szó, hanem egy nagyváros minden nőjéről! Ha most a férfiak a megszokott módon cselekednek, akkor magukkal basznak ki, hogy e csúnya barbár kifejezést használjam, nem mintha szeretnék csúnyán beszélni, de most szó szerint ideillik tényleg: kibasznak magukkal, mert nem lesz kivel baszniuk! Ugyanis nincsenek más nők!

—Vannak más városok is!

—De messze, s ott kevés a nem foglalt nő. Hiszen gondold csak bele, legalább százezer férfiról van szó! És ezek nagy részének már van felesége, azokkal mi lesz?! Elválík?! Még az sem biztos hogy a bíróság elválasztja, mert mindenki tudja hogy ami történt, nem a nő hibájából történt! És a férfi ugyanolyan vétkes, ha vétkes a neje! És ha mégis elválasztják az ilyen házaspárokat a bíróságok, vagy ötvenezer párról van szó, az temérdek idő! És ez voltaképpen a férjeknek sem érdekük, mert sokuknak lányai is vannak, nekik nem jó, ha a lányukat már nem tudják férjhezadni, tehát nekik is érdekük, hogy ez az egész lehetőleg minél gyorsabban feledésbe merüljön! Szerintem úgy tesznek majd, mintha semmi nem történt volna, de belül borzasztóan fogják szégyellni magukat, és többé soha az életben egyikük sem mer majd csiszíre támadni!

Dél felé Hariz is magához tért.

—Ne haragudj rám, Trixmi! - kullogott lehajtott fejjel a tekihez. —És te se haragudj rám, Tuliána! Senki se haragudjon rám! Belátom hogy igazatok volt, és nem kellett volna az iskolába elmennem! Talán ide se kellett volna jönnöm! Ostoba voltam, hogy nem hallgattam a királynőre!

—Valóban az voltál - mondta neki Trixmi - hiszen amint vállaltad hogy csiszí vagy magad is, azt is vállaltad hogy úgy cselekszel és élsz mint egy csiszí, márpedig a csiszik nem szokták figyelmen kívül hagyni a királynő leghatározottabban kinyilvánított véleményét! Mindazonáltal

nem haragszunk rád, különben is enyhítő körülmény hogy nem Csisziföldön születél, csak néhány hete tartozol közénk, ráadásul férfi is vagy, s azoktól sosem szoktunk elvárni annyi észet, mint egy nőtől! Ha visszatérsz Níkába, persze illik hogy a királynőtől is elnézést kérj, de nem hiszem hogy ő is haragudna rád, ami meg engem illet vagy bárki mást a hajón, részünkről a dolog ezzel a beszélgetéssel le van zárva. Azaz... nem, dehogyis! Tulajdonképpen valóban büntetést érdemelsz! Nem is akármilyent! Súlyosan kell vezekelned a vétkedért!

—Mindent vállalom, csak ne haragudj rám!

—Nem haragszom, de bizonyítanod kell, hogy ezentúl valóban ellenkezés nélkül teljesíted a nők minden parancsát!

—Bebizonyítom, csak mondd, mivel!

—Amíg még együtt utazunk a Szörnyetegen, minden nap legkevesebb három órán át csiklandozol egyfolytában!

—Boldogan, Trixmi! - derült széles mosolyra Hariz arca, aki valóban valami iszonyú kellemetlenre számított. De hát erről szó sem volt. Milyen jó is csiszínek lenni!

Tuliána pedig még ennyit sem kért tőle, csak átölelte, felemelte a fejét, ehhez hogy arcába nézzen, nagyon hátra kellett hajtania a fejét, s ezt mondta:

—Én nem tudok rád haragudni, Hariz! Csak csókolj meg!

Hariz megtette.

Aztán valamivel később csak előbátorkodott azzal a kéréssel Trixmi felé, hogy ugyan mégis jó volna mégegyszer kimenni a városba, és beadni egy injekciót apjának!

—Ellenzem! - válaszolta azonnal Trixmi. —Valószínűleg apád is részese ennek a felháborító gáztettnek!

—Erre semmi bizonyíték! És tény, hogy mégiscsak az apám!

—Ez Csisziföldön éppenséggel semmit sem jelent! Sőt, ha úgy igazán belegondolsz, nem lehet bizonyítékok arra, hogy valóban az apád!

—Csak nem vádolsz hűtlenséggel anyámat?!

—Hú de haragos lettél! Kitört belőled a barbár, mi?! Pedig ha lecsillapítod a dühödet, rájössz, hogy te legfeljebb nagyon valószínűnek tarthatod hogy Magadár az apád, de teljesen bizonyos nem lehetsz benne hogy valóban ő az, mert ez nem egy matematikai tétel, amit be lehet bizonyítani, főleg nem ennyi idővel a születésed után! Lehet hogy később lesz módszerünk ilyenre, de most még nagyon messze vagyunk ettől! Egyelőre az a helyzet, hogy az apa mindig bizonytalan!

—Én apámnak tartom őt!

—Ez végre értelmesebb megnyilatkozás, de...

—Trixmi! Kérlek, ne érvelj! Nem okos érveket kértem tőled, hanem egy elleninjekciót! Még ha igazad van is, én egyszerűen nem hiszek benne, hogy ő részese lehetett volna a merényletnek ellenem, én mint csiszí, kérek tőled, egy csiszítól, egy szívességet! Még ha igaz is volna hogy Magadár is vétkes, semmit nem veszítenél vele, mert egyetlen ember nem tud ártani nektek! Hogy is árthatna, amikor épp az imént győztétek le az egész várost, egyetlen csepp véráldozat nélkül!

—Hát, nem is tudom... a szívességet végülis nem annyira magadért mint egy barbárért kéred!

—Sokkal boldogabb lennék, ha segíthetnék apámon!

—Ha beadod neki az injekciót, megfosztod őt egy csomó élvezetes párázástól!

—Nem igaz! Józanul is lepkézhet bárkivel, hiszen semelyik nő nem ellenkezne most vele, s még sokáig!

—Hm!

—Sokkal nyugodtabban, türelmesebben simogathatnálak, s hosszabb ideig, ha teljesülne ez a jelentéktelen kívánságom! Akár egy egész napon át, reggeltől estig!

—Ah, a pimasz kis zsaroló! De jól van! Kapsz egy injekciót!

—Hadd kérjek én is a családomnak! - furakodott elő Bézsia.

—Jól meggondoltad?

—Igen! Ne haragudj Trixmi, de nem győztek meg a tegnapi érveid! Ha belegondolok, hogy apám még mindig a húgomat izéli...! - borzongott meg Bézsia. —Ennek véget kell vetni!
—Na jól van, nem bánom! De tényleg csak négyet kaptok, egyet te, Hariz, apádnak, hármat Bézsia, apjának-anyjának és húgának!

Magadár háza előtt nyoma sem volt öröknek, azaz inkább... örök nem voltak ott, csak a nyomuk. Mert nyoma maradt annak, hogy állt itt őrség: néhány eldobott fegyver, s egy-két egyenruha is. Magadárnak azonban nyomát sem lelte Hariz. Végül két házzal odébb, egy kocsmában találta meg az apját, amint egy talán már kilencvenedik évét is betöltött öregasszonyt ölelgetett.

Nem is köszönt a fiának, de ezt Hariz nem is várta el tőle. Fogta a fecskendőt, s minden érzéstelenítés nélkül csak úgy belebökte apja fenekébe, s benyomta a tartalmát. Magadár ezzel sem törődött, legalábbis nem mutatta. Egyre csak nyöszörgött a kéjtől. A vénasszony úgyszintén.

Jó két perc is beletelt, mire érvényesült a szer hatása, hanem akkor Magadár mégis abbahagyta a gyerekcsináló mozdulatokat, majd ahogy a nőre pillantott, a szemébe a legmélyebb undor költözött. Zavartan nézett végig a teremben, majd magán, arcára mélységes szégyen ült ki...

—Mi történt itt?! - kérdezte rémülten, értetlenül.

—Gyere apám, mindent elmondok neked! - karolta át őt Hariz.

—Nem megyek ki az utcára meztelenül! - riadt meg Magadár.

—Most senki nem fog törődni veled!

—Mi történt itt?!

—Ez a csiszík szexbombájának a hatása! - magyarázta Hariz, de elég sok szóba került hogy apja megértsen mindent.

—Hát velem jól kitoltak a barátaid. - mondta végül Magadár.

—Mert ezt a vénséget választottad? - intett a nő felé Hariz, aki ekkor már talált más férfit magának, nem is egyet.

—Ugyan! Jutott nekem fiatal is éppen elég... De mit gondolsz, mi lesz velem ezek után?! Mert ne hidd hogy én elárultalak volna! - és most Magadár mondta el, miként akarta őt Csidvoránó kormányzó beszervezni a merényletbe, s mit tett erre ő.

—Elhiszem! - bólogatott Hariz. —Megtaláltam az őrség némely fegyvereit az ajtód előtt!

—Csakhogy ha Csidvoránó magához tér, emlékezni fog mindenre. Például arra is, hogy lemondtam.

—Erről nem készült írás. Öld meg Csidvoránót! Most könnyű lesz, csak meg kell találnod!

—Igen, ezt kell tennem, de csak mert bosszú is van a világon, ám ez nem segít rajtam! Miután ilyen nagyszerűen tönkretettétek a várost, biztos hogy amint elhajóztatok innen, minden feleségem rám igyekszik majd kenni a balhét, engem tesznek meg bűnbaknak, elvégre hajón érkeztetek, s én vagyok a kikötőparancsnok!

—Mi sem egyszerűbb ennél! Gyere közénk, legyél te is csiszí!

—Minek?! - szólt apja, mélységes undorral a hangjában. —Hogy aztán naponta azt tegyem, amit tegnap meg ma délelőtt?! És egész éjszaka?! Fiam, én szeretek evolnak lenni!

—Nagyon félreismered a csiszíket! A csiszík élete korántsem csak csupa párzásból áll!

—Nem, fiam! Nem leszek csiszí! Nem lehetek, mert ha azt tenném, úgy érezném, megfutamodom a problémák előtt!

—Akkor mit teszel?!

—Hát, a karrieremnek mindenesetre lőttek! Azt hiszem, új életet kell kezdenem.

—Megtalálnak!

—Hamis iratok is léteznek a világon, fiam!

—Honnan szerzel olyanokat?!

—Mi sem egyszerűbb ennél! Most szépen felöltözöm, aztán bemegyek a rendőrségre, és írok magamnak mindent amit kell! Le is pecsételem! Ezek tehát még csak nem is lesznek igazán

hamisak, soha le nem lepleződhetem! Persze a várost el kell hagynom... De ez nem olyan nagy baj.

—Mi lesz az új neved?

—Nem lesz új nevem. Maradok Magadár, csak a születési időmet, anyám nevét, lakhelyemet változtatom meg. Persze többféle iratot is csinállok. Erre senki nem gondol majd, hogy meg mertem hagyni a saját nevemet...

—És ha felismer valaki?!

—Eh, ez a legegyszerűbb, megváltoztatom a frizurámat... különben is, mindenki ahhoz szokott hogy egyenruhában lásson, az meg többé nem lesz rajtam.

—És miből élsz majd meg?!

—Ez már nehezebb ügy... de azt hiszem, ez is megoldható!

—Hogyan?

—Most szépen elmegyek Csidvoránó itteni rezidenciájába, és kirabolom!

—Mit csinálsz?!

—Miért ne?! Ez az egész kinek a hibája, ha nem az övé?! Tudod hogy hányféleképp megpróbáltam lebeszélni arról az ökörségről, hogy belétek kössön?! De ez nagyobb marha mint a karótányok! Meg is ölöm ha a szemem elé kerül, feldugok neki egy katonai szuronyt, hadd élvezzen el, de örökre ám! S mert ez tényleg nem az én hibám, azt hiszem meglátogatom az itteni Nemzeti Bankot is, és elhozok magamnak onnan néhány milliócskát! Végülis valamiből tényleg meg kell élnem!

—De apám, hiszen ez bűncselekmény!

—De kockázat most tényleg nincs, ha igaz hogy még ugyanígy viselkednek a városban az emberek holnap ilyenkor! És ti aztán nem vádolhattok semmivel! Az nem bűncselekmény, az erkölcstelenségbe kergetni egy egész várost?!

—Nem mi kezdtük!

—De én sem!

—Hol találalak meg majd, apám?

—Sehol, fiam!

—Hogyhogy?!

—Nem tudom még, hol élek majd. És talán jobb is ha nem tudod, hogy hol vagyok. Minek látogass meg?! Hogy lelepleződjem?! Hogy felfigyeljenek rám?! Különben is, mit mondhatnánk egymásnak?! Fiam, nem lehet egy seggel egyszerre két lovat megülni! Tudok róla, a csiszík azt mondják, csak az álljon közéjük, aki ezzel megszakítottnak tekinti minden barbár kapcsolatát. Nem sok dologban értek egyet a csiszíkkal, de ebben igen, ebben nagy ám az ő igazságuk! Elismerem, a magad életét kell élned, jogod van úgy dönteni hogy őket választod, de akkor semmi közünk egymáshoz! Nagyon kérlek, ne is keress engem soha, mert ha egy kis pechünk van, még megtalálsz a végén, aztán ez történik egy másik várossal is!

—Apám, a csiszík most nagyon kíméletesek voltak, elmondták nekem, hogy tulajdonképpen az egyik legenyhébb fegyverüket vetették be!

—Látod, ez is bizonyosság a szavaim igazára! Mi történik majd legközelebb, ha nem lesznek ennyire kíméletesek?! - azzal hirtelen beleszimatolt a levegőbe. —Mintha égne valami!

Hariz kiszaladt a kocsmából.

—Valóban, kigyulladt az egyik háztömb!

—Nem is akármelyik! Abban lakom én is! - kiáltotta Magadár. —Biztos égve maradt valahol valami, és nem vették észre a nagy párzásban... na tessék, és ezt a legkíméletesebb fegyveretek okozta! Fogadok hogy a fél város leég, mire elmúlik az emberek fejéből az örület, s mire elég kipihentek lesznek a háromnapos ébrenléttől és párzástól ahhoz, hogy elkezdjenek foglalkozni az oltás gondolatával! Tehát fiam, sok sikert kívánok új életedhez, de most elválnak útjaink, és a siker mellé csak azt kívánom, hogy soha ki ne kössetek Behnot partjainál! De még Dzidinornál sem, mert ezt az ellenségünknek sem kívánom!

—De hát jobb lett volna, ha robbanóbombákat dobnak a fejetekre, ha a férfiaknak nem a kéjnedve hanem a vére folyik?! Ha nem szűzhártyák szakadnak, hanem bőrök, belek, zsigerek,

ha nem a büszkeségetek törik meg, hanem a fejetek törik be?! Ha nem ondó csöpög, hanem agyvelő a falról?!

—Igenis jobb!

—De hát így éltek, éltek mind, hacsak véletlenül baleset nem ér valami hülyét!

—Az igaz. De jobb a nemes, a hősi halál, becsületes küzdelemben, mint hogy így lealjasodunk! Úgy legalább az emberi méltóságunkat megőrizzük, de így az állatoknál is rosszabbakká váltunk!

—Épp ez a tudat tartja majd vissza a jövőben az evolokat a csiszík megtámadásától!

—Lehet. Csakhogy fiam, ne feledd: vannak dolgok, amiket tisztességes ember még egy háborúban sem követ el!

—Tudod mit apám, erre csak azt mondhatom, hogy tisztességes ember nem követ el háborút! Úgy értem, nem kezdi el!

—A tisztességnek fokozatai vannak! Ha nem kezdi is el egy nép a háborút, van amit védekezésnek sem követ el! Néha muszáj harcolni ha ránk kényszeríti az ellenség, de egy nép ha igényt tart a tisztességes-jelzőre, meghagyja az ellenség önbecsülését is!

—Apám, nem azért mert a csiszík közé álltam, de azért mondom mert valóban így érzem: jobb ha valaki valakinek csak a szüzességét veszi el, mintha az életét is! Szerintem a nagy szólamok arról hogy valaki a harcok során nemes és tisztességes tud maradni, úgymond „becsületes ellenfél”, eredendően hazugok, mert amennyire a történelmet ismerem, ez még soha sehol nem valósult meg, de ha egy kicsiny mértékben mégis, az is csak a harcok legelején történt meg, s később, amikor az egyik fél már gyöngébbnek érezte magát a másiknál, amikor úgy érezte, hogy vesztesre áll a helyzete, akkor mindig egyre több és több disznóságot engedett meg magának! De így volt ezzel az erősebb fél is, ha nagyon elhúzódtak a harcok, mert már türelmetlen lett, unta a harcok megpróbáltatásait, bosszantotta, hogy nem tud gyorsan, könnyedén diadalt aratni az ellenségén, s ezért egyre kegyetlenebb eszközökhöz folyamodott! Gondolj arra kérek, hogy ha rendes, robbanó bombákkal szórták volna be a csiszík Szpülbüvürtöt, mennyi sokan lelték volna a halálukat a romok alatt, kislányok is, akik így mind élnek!

—De elvesztették ártatlanságukat! Egy életre meg vannak rontva!

—Mesebeszéd! Ez a szöveg inkább a karotányokhoz illik! Elfelejtik!

—Nem. S ha elfelejtenék is, nem hagyják majd mások hogy felejtssenek!

—Ez viszont nem a csiszík hibája, hanem az evoloké.

—Ezután rengeteg lesz a válás, és temérdek gyermeket le fognak selejtezni!

—Ez sem a csiszík hibája, mert nem ők selejtezik le a gyerekeket, sőt aki eljut hozzájuk, azt befogadják!

—Hiába vitázunk, látom már! Továbbra is az a véleményem, hogy így nem szabad harcolni! Eddig sem tartottam a csiszíket az erkölcs mintaképeinek, enyhén szólva, de most már aztán csakis a legrosszabbat gondolom róluk! Tudd meg, hogy én magam is legalább húsz leánykával voltam az elmúlt órákban, akik még a tíz évet sem töltötték be, közülük is legkevesebb háromnak én vettem el a szüzességét! Voltam továbbá a legjobb barátom feleségével és két leányával, a szomszédasszonnyal, néhány karotány nővel, akik pedig soha senkivel nem akartak, és számtalan másokkal is, akiknek a nevét sem tudom! Undorodom magamtól! Undorodom tőletek, csiszíktól! Kissé még tulajdonképpen tőled is undorodom, mert csiszí ruha van rajtad! Hagyj engem békén, fiam! Menj el, kérek!

És Hariz elment. Igazán mélyre lehorgasztott fejjel, szomorúan tért vissza a hajóra. Ott aztán mindent elmondott Trixminek, aztán bezárkózott a kabinjába, s nem tudott nem gondolni arra, hogy ennél az elválásnál még az is jobb lett volna valóban, ha el sem búcsúzik apjától, mert ide sem jön! Pont úgy, ahogy a királynő javasolta!

Annyira szomorú volt, hogy egyelőre még Trixmi sem kérte tőle a kialkudott simogatásokat.

Néhány óra múlva aztán megérkezett Bézsia is. Az ő orra is szinte barázdát húzott a porba.

—Beadtad? - kérdezte Trixmi.

—Igen, beadtam nekik az injekciókat... - motyogta Bézsia.

—Hát akkor? Mi a baj?

—Hát... szóval... el kellett mondanom nekik, hogy honnét szereztem az ellenszert... kérdezték, meg aztán... apám emlékezett is, hogy amikor ott voltam, én nem... nem *basztam*... vele sem, pedig akarta...

—De gondolom, most már nem akart veled, ugye?

—Nem, persze hogy nem... nagyon szégyellték magukat... a húgom egy sarokba húzódott, és azóta is csak zokog, sír... anyám pedig kiugrott a nyolcadik emeletről...

—Te szegény! - ölelte át őt Trixmi.

—Apám meg akart ölni, mert szerinte áruló lettem... hiába mondtam, hogy semmiképp sem hagytaok volna rabságban a társaitokat... és nélkülem is eszetekbe juthatott volna ez a szer, mert hisz ott volt már a bombákban, nem most találtátok fel... de engem okol... azt mondta, ne is számítsak rá hogy felnevel, megérdemlem a halált, úgysem vagyok még tizenhat éves, és ha anyám nem ugrik ki az ablakon, akkor is ez lenne a sorsom, mert elválna anyámtól... és most nem tudom hogy mi lesz velem...

—Befogadunk, ha akarod!

—Én már nem tudom hogy mit akarok... de Trixmi, nyugtass meg, ugye valóban nem az én hibám ez az egész?! Én nem akartam semmi rosszat! Én tulajdonképpen csak segíteni szerettem volna Harizon és főleg Tuliánán, akit ismertem és szerettem!

—Semmiféleképpen sem a te hibád ez, Bézsia, még egészen kis mértékben sem!

—De te azt mondtad, hogy amit én mondtam, arról jutott ez az eszedbe!

—Igen, de te csak a kormányzó szavait ismételted meg! Ez az egész az ő hibája, mert ő találta ki, hogy elfogja a mieinket, és azokat a szavakat is ő mondta! És még valami: ha nem ismétled el a szavait nekem, biztos hogy akkor is ugyanígy döntök! Elvégre nekem kellett eldönteni, hogy milyen fegyverrel támadunk, és a legkevesebb, hogy átgondoljam, a rendelkezésre álló fegyverzet melyik része a legalkalmasabb a kívánt célt elérni! Ha nem szólsz, akkor mindössze annyi változik, hogy talán tíz perccel később határozok, de akkor is ugyanígy! Ne legyen lelki ismeretfurdalásod!

—Trixmi, ez biztos így van?!

—Bézsia, ezt én neked csiszí becsületszavamra mondom! - jelentette ki ünnepélyesen Trixmi.

—Ezt megkönnyebbülve hallom!

—Akkor most felelj nekem: közöttünk maradsz?

—Nem tudom mi mást tehetnék! Meghalni nem akarok!

—Elvihetünk egy másik városba. Akár Dzidinorba is.

—Rögvest személyi igazolványt kérnének tőlem! A tizenhat év alatti árvákat mindenütt leselejtezik! Kénytelen vagyok a befogadásomért esdekelni nálad, Trixmi, bár nem sokat tudok rólatok, de nem akarok meghalni! Otthon már nincsen számomra hely!

—A befogadásodért nem kell *esdekelned*. Egyik legszentebb törvényünk, ha szabad e szót mondani rá hogy „szent”, hogy a barbároknak semmihez nincs joguk, alapvetően még az élethez sem okvetlenül, egyetlenegy kivéve: minden barbár ha még nem vétett a csiszík ellen, bármikor csiszívé lehet maga is! Te ha csiszí akarsz lenni, mindössze élsz elvitathatatlan jogoddal! Egyszerűen nem létezik az egész hatalmas Csisziföldön egyetlenegy olyan személy sem, aki merésznél elvitatni tőled e jogodat! Ezért tehát nemcsak *esdekelni* nem kell, de még csak kérni sem: egyszerűen ki kell jelentened, hogy te mától csiszí vagy és kész, ennyi az egész!

—És mi lesz a húgommal?

—Ő nem akar apáddal maradni? Apád nem kívánja már őt sem nevelni?

—Nem tudom, Trixmi! De attól félek, hogy amikor a húgom rádöbben hogy vérfertőzést követett el apánkkal, akkor megőrült! Úgy viselkedik! És az örülteket akkor is leselejtezik nálunk, ha felnőttek, hát a húgommal hogy is ne történne akkor meg ez, amikor ő még nálam is fiatalabb!

—Lehet ő is csiszí. Hozd nyugodtan.

—De ő nem tudja kijelenteni hogy csiszí akar lenni, szóval...

—Hozd csak el! Majd meggyógyítjuk. Ha az örülség nem veleszületett rendellenesség, márpedig a húgodnál nem az, akkor szinte bizonyos hogy ki tudjuk gyógyítani! Remek orvosaink és

gyógyszereink vannak! Különbözik szerintem még ez sem szükséges, én azt hiszem, hogy csak nagyon megrázta a váratlan élmény, és néhány nap után majd rendbejön magától is! Adunk neki egy-két nyugtatót, aztán talán két hét után kutyabaja sem lesz!

—Örökre égeti majd a szégyen!

—Nem így van. Miután rendbejött kissé, elszállítjuk egy átnevelő faluba. Vannak ilyen falvák, kifejezetten az újonc csiszik számára. Te is ilyen helyre kerülsz majd. Persze a húgoddal együtt. Ott értenek hozzá, miként kell kibeszélni a sok barbár bugyutaságot a fejtekből, ott majd igazán embert nevelnek belőletek! Na, eredj már és hozd őt is!

—És ha apám nem engedi... - kezdte Bézsia bátortalanul.

—Igazad van! Adok melléd kíséretet is!

A kíséret szerencsére nem kellett hogy megküzdjön Bézsia apjával. A papa az emeleten volt amikor megérkeztek, Bézsia húga pedig a földszinten zokogott egy sarokban. Melléléptek, egy csizí orvosnő adott neki egy injekciót, amitől pillanatok alatt mély álomba süllyedt, ezután megfogták, s betették egy helikopterbe. Épp felszálltak amikor Bézsia apja kirohant a házból, tehát már semmit nem tehetett ellenük.

És Trixmi valóban jól jósolt: másnap hajnalra, mikor Bézsia húga, Darbilla magához tért a jótékony álomból, már nyoma sem volt a lányban az örületnek, bár időnként még el-elsírta magát, és nagyon szomorú volt, egyre csak azt mondogatta, hogy örökre oda a becsülete! De hát ez már lényegesen kisebb baj volt, számos evolul tudó csizí magyarázgatta neki, hogy náluk csiszik közt ezért senki nem fogja őt megvetni, mert egyrészt semmire nem becsülik a szüzességet, igen kevés dolog van ugyanis, amit a csiszik a szüzességnél kevesebbre becsülnének, másrészt nem is a leány akarataból történt az egész, különben is, nagy ám Csisziföld, könnyedén mehet olyan helyre benne, ahol azt sem tudják, honnét jött! Senki nem kérdezi majd meg, hogy miként vesztette el a szüzességét, mert Csisziföldön nem szokás hogy egy nő szűz maradjon, a legnagyobb ritkaságok közé tartozik a tizennyolc év feletti szűz leány! Sőt, az olyannál már gyanakodnak hogy talán valami baja van, akár testileg, akár lelkileg!

—De hát én a saját apámmal voltam!!

—Lehet hogy én is voltam már a saját apámmal - vágott vissza Trixmi - mert szeretem az idősebb férfiakat! Azoknak ugyanis több a türelmük a simogatásokhoz mint a hamari, kapkodó fiataloknak! Nálunk Csisziföldön ez nem is olyan lehetetlen, mert többnyire nem tudjuk, hogy ki az apánk!

—De lehet hogy terhes leszek!

—Nem muszáj nevelned a gyereket.

—Lehet hogy nyomorék lesz a gyerekem a vérfertőzéstől, vagy hülye!

—De akkor sem kell nevelned.

—Iszonyú ami történt!

—Meglehet. Egy háború mindig iszonyú. És általában több benne az ártatlan áldozat, mint aki jogosan veszti életét, vagyonát vagy becsületét. Mi igyekeztünk kíméletesek lenni. Ennyi tellett tőlünk. De azt megígérhetem hogy mindenki nagyon fog szeretni téged nálunk, kicsikém!

—Miért nem altató bombákat használtatok, biztos az is van nektek!

—Persze.

—Tehát megtehettétek volna, és csak a hatalmatokat akartátok fitogtatni!

—Bevallom, szívesen döntöttem úgy, hogy leckét adok a magukat módfelett erkölcsösnek tartó evoloknak, de nem ez volt az igazi ok. Én addigra már tudtam, hogy Harizt és társait elkábították. Ha most altatót vetek be a város ellen, az rájuk is hatni fog. És mert bennük már van egy adag altató, még sokkal mélyebbre aludnak majd mint a városlakók! Lehet hogy olyan mélyre, hogy fel sem ébrednek, halálba aludnak! Ennek különösen nagy volt a veszélye, mert hisz egyszerre kétfajta altató hatna rájuk! És én nem akartam az életüket kockáztatni! Másik ok pedig hogy ha altatót vetek be, azt gondolhatják az evolok, hogy nem is olyan veszélyes a csiszik ellen harcolni, mert ha győznek, jó, ha vesztenek, akkor sem történik semmi szörnyű, mert

csak aludtak egy nagyot! Akkor nem ijedtek volna meg tőlünk úgy, mint ahogy órákon belül megijednek majd, ha magukhoz térnek!

Darbilla nem szólt semmit erre az érvre, csak kérte hogy hadd maradjon egyedül. Bézsia nem akarta ezt hagyni, félt hogy a húga kárt tesz magában, de Darbilla megígérte, hogy nem lesz öngyilkos.

—Mit érnék vele?! Azzal nem nyerem vissza a becsületedet! - mormogta.

Magára hagyták. De később úgy tűnt, rosszul tették, mert mintegy másfél óra múlva hangos kiáltás hallatszott ki – Hariz kabinjából!

Jojinda lakott közvetlenül Hariz mellett, a másik oldalon pedig Tuliána, azonnal berohantak a fiúhoz, de nemsokára mások is érkeztek. S íme, azt látták, hogy Darbilla a kis kabin egyik sarkában kuporog, sír, Hariz pedig az ágyon ül, előtte a padlón egy véres kés, és Hariz bal vállából ömlik a vér!

Persze azonnal bekötözték, és megkérdezték hogy mi történt. Kiderült, hogy Hariz még aludt amikor bejött hozzá Darbilla, és szíven akarta szúrni. Hariz fel sem ébredt, de a lány még sosem emelt emberre fegyvert, ezért egyszerűen feljebb szúrta a késsel mint kellett volna, tehát nem lett halálos a szúrás. Hariz természetesen felébredt a fájdalomra, és ellökte magától a leányt.

—Miért tetted ezt?! - kérdezte szigorúan Trixmi.

—Hagyjatok békén, semmit nem mondok! Öljetek meg nyugodtan, tessék, csak tessék! Mit bánom én már ha akármilyen lesz is velem, ha már egyszer elvettétek a tisztességemet!

—Aha, sejtettem is hogy erről van szó! De miért Harizra támadtál, miért nem rám, amikor én adtam ki a parancsot?! Csak azért mert Hariz aludt, őt könnyebbnek tűnt megölni? Tehát gyávaságból?

—Nem! De akkor sem mondom meg! Nem érdekeltek!

—Nagyon nagy vétek ha egy csiszi csiszíre támad, Darbilla!

—Nem akartam soha csiszi lenni! Elaltattatok és idehurcoltatok! Semmivel nem tartozom a ti szokásaitoknak!

—Ez igaz. - bólintott Trixmi. —És nem is kötelező csiszínek lenni. Mi csak segíteni szerettünk volna rajtad. Nem kétlem hogy az evolok le fognak selejtezni, de ha nem akarsz csiszi lenni, az a te dolgod. Vigyétek a partra és engedjétek el! De ne bántsátok! - intett a többieknek.

—Várj, Trixmi! - kiáltotta ekkor Hariz, akit javában kötöztek. —Várj kérlek!

—Mire?

—Én azt hiszem tudom, miért épp rám támadt.

—Szívesen meghallgatom a véleményedet, de nem hiszem hogy ez bármin is változtatna. Nem való csiszínek. Hisz gyilkos hajlamai vannak, ezt épp most bizonyította be!

—Kérlek Trixmi, hagyj egyedül velem!

—Szó sem lehet róla!

—Gondolod hogy meg tudna ölni, most, hogy ébren vagyok?!

—Sebesült vagy!

—Nekem már mindegy hogy úgy mondjam, hozzászóltam a késhez, hiszen jól összeszurkáltak a csiszí királynő védelmében! És nem a jobb kezem sérült, ő meg csak egy gyöngye lány!

—Mit akarsz vele?

—Beszélgetni.

—Azt lehet így is.

—Nem lehet. Zavarhatja a sokaság, ez a lány nem gonosz, nem gyilkos, csak lelki sérült.

—Lélek nincs!

—Tudom. De megrázta ami történt vele. Hadd beszéljek vele Trixmi! Jogom van hozzá, az én vérem folyt, az én fájdalmam az amit okozott, nem a tied vagy másé!

—Nem bánom, te önfejű! Sosem tanulsz a hibáidból! De akkor nesze itt egy kés, fogd a jobboldba, hogy tudj védekezni, ha rájönne az örület!

Hiába könyörgött Hariznak Tuliána, Hariz hajthatatlan volt, s így végül egyedül maradt Darbilla.

—Most mit akarsz? Te is megerőszakolsz?! - sziszegte a lány.

—Darbilla, téged senki nem erőszakolt meg, azokat a párzásokat magad is akartad! És nem is erről akarok beszélni veled.

A lány hallgatott.

—Én tudom, miért épp engem támadtál meg.

Újabb hallgatás.

—Engem tartottál hibásnak az egészben, ugye? Mert engem akartak elrabolni, úgy vélted. És én is úgy vélem. Hiszen miattam jött ide a hajó. Hogy elbúcsúzzam apámtól. És hogy dicsekedjem az iskolában, milyen nagyszerű fickó is vagyok, megmentettem a csiszi királynő életét, és egész Csisziföld rajong értem! Ostoba dolog volt, belátom.

—Hogy megmentetted a királynőt? - szólt végre Darbilla.

—Nem az, hanem hogy dicsekedni akartam. Te persze lehet hogy arról sem tudsz, hogy megmentettem Zigiliát. - azzal Hariz elmesélt mindent Darbillának. Még azt sem hagyta ki, hogy ellopta a bugyit.

—Tehát - folytatta - te úgy gondoltad, az egész miattam történt. Szerintem nem gondoltad végig alaposan, csak egy homályos sejtés volt a részedről, de mégis bennem láttad az egész város, és benne önmagad nyomorúságának az okozóját. Ezért akartál megölni. Így van?

—Így. - bólintott csendesen a lány.

—Hát igazad volt. Még sokkal inkább igazad volt, mint sejtetted. Mint kiderült, az elfogásom terve ugyan a kormányzó agyából pattant ki, ha ő nincs ez az egész nem történik meg, de azért mégis én vagyok az oka, vagy legalábbis ugyanolyan mértékben vagyok vétkes mint a kormányzó, mert az egész világ legbölcsebb embere, a csiszi királynő mondta, hogy nem javasolja az ideutazásomat, s én mégis eljöttem! A fenenagy feltűnési vágyam miatt! Fejembe szállt a dicsőség, s nem volt elég nekem hogy a nyolcvanhárommillió Csisziföld engem ünnepel, még itt a kis Szpülbüvürtben is ki akartam élvezni a dicsőséget, hogy az utolsó csöppeket is kisajtoljam a hőstetemből! Ha hallgatok a királynőre, egészen biztos hogy ez nem történik meg, akármilyen gazember is a kormányzó! Tehát ami a várossal történt, az a legkevésbé sem a nővéred hibája, még csak nem is a parancskiadó Trixmié, aki valóban igyekezett kíméletes lenni, s különben is csak pontosan úgy cselekedett, ahogy azt bármely másik csiszi is tette volna a helyében, hanem ez mind csakis az én hibám! Valóban csak ámulok a bölcsességeden, hogy ráérezted, ki a bűnös! Mert az itt áll előtted!

—Nem tudom ezt miért mondtad el nekem, szólj inkább a testőreidnek, hogy rakjanak ki a partra.

—Nem így van ez, Darbilla! Te nem vagy bűnös, én azonban igen. Ha téged kiraknak a partra, valóban meghalsz, mert leselejteznek.

—Ez engem már nem érdekel.

—De engem igen. Nem volna méltó hozzám hogy éljek, ha te meghalsz! Hogy is nézne az ki, hogy én, a bűnös élek, te, az ártatlan viszont meghalsz! - azzal Hariz odadobta a lány ölébe a kést, és megfordult, leült a földre. —Tessék! Ha ki akarsz menni a partra, akkor kérlek, előbb valóban ölj meg! Ott a kés, szúrd belém!

—Te... te megörültél! - hebegte a lány.

—Semmivel sem vagyok örültebb mint te, aki a partra akarsz menni.

—De hát hogy lehet az, hogy meg akarsz halni...

—Talán nem akartál megölni?

—De igen, de hogy te magad is akard...

—Tévedsz! Én nem akarok mindenáron meghalni. Tudomásul vettem hogy hibáztam, bánt is a lelkiismeret, s az is biztos hogy ezentúl gondolkodás nélkül engedelmeskedem majd a királynő minden szavának, de annál azért jobban szeretem az életet, hogy megöljem magamat. Ám azt nem tűrhetem hogy úgy éljek, hogy te meghalsz!

—Miért nem?! Biztos sok lány lesz hamarosan öngyilkos a városban, a te hibádból!

—Lehet. De egyiket sem látom előtte! De most látlak téged, egy gyönyörű lányt, s nem tudnék úgy élni, hogy egy ilyen remek leány a halálba ment miattam! Ha tehát valóban a partra

akarsz menni, engem ölj meg előbb, kérlek! Úgyis ezt akartad, s látod, magam is bevallom, hogy én vagyok a bűnös!

—Én... most már nem tudlak megölni... - szólt remegő hangon Darbilla.

—Pedig olyan könnyű! Csak szúrj hátba!

—Én... nem. De... de én mégis kimegyek a partra...

—Megtiltom! - állt fel Hariz, és szembefordult a lánnyal.

—Milyen jogon?!

—A szeretet jogán.

—Mit beszélsz?!

—Szeretlek, Darbilla!

—Bolond, most szúrtam beléd a kést!

—De attól még szeretlek. Szép vagy, és sajnállak is. Nem akartam neked bánatot okozni, nem is ismertelek korábban, de... mit tudom én! Nem számít! Szeretlek, ez úgyis kötelességem, mert minden csiszi szereti a másikat.

—Eh, én nem vagyok méltó már senki szeretetére...

—Bolondság! Nem szabad így gondolkodni! És én is másképp gondolom! Te nagyonis méltó vagy mások szeretetére!

—Nem vehetsz feleségül, ha csiszi vagy!

—Nem is akarom. De attól még szerethetlek.

—Épp elég férfival henteregtem én, még apámmal is, nem akarok a szeretőd lenni! Engedj ki!

—Nem. Csak akkor mehetsz ki, ha megölsz.

—Miért akarsz engem, ha úgyis van biztos sok-sok szeretőd?!

—Persze hogy van. Bármelyik csiszi nő az enyém lehet. És nem is ígérem, hogy hűséges maradok hozzád. Ezt tőled sem kívánom. De értsd már meg Darbilla, hogy egészen más dolog a szeretet és a szeretkezés! - azzal Hariz a leány mellé lépett, és átölelte. Magához szorította, bár sérült balja ugyancsak fájt, és nem sok erőt bírt kifejteni vele. Darbilla egy darabig ellenkezett vele, de nem hevesen, nem nagy meggyőződéssel. És természetesen a kést sem szúrta bele.

—Te... Hariz... nem hiszem el... hát nem haragszol, amiért...

—Buta kérdés! Minek haragudjak rád, amikor itt csak neked van jogod hogy haragudj, éppen énram?!

—Én... már nem is haragszom rád... biztos te sem akartad ezt...

—Persze hogy nem.

—Van úgy, hogy a dolgok egyszerűen csak megtörténnek... akaratunk ellenére... - szipogta Darbilla, mintha az ő dolga volna mentségeket keresni Hariz számára, és hirtelen eleredtek a könnyei. A kés kiesett a kezéből.

—Jól van, jól van, sírd csak ki magadat - biztatta Hariz, majd az ágyhoz vezette a lányt, és leültette oda. De Darbilla leülés helyett lerogyott rá. Majd megkérdezte:

—Nem is szerethetsz engem igazán! Hogy is szerethetnél egy ilyen megbecstelenített nőt, mint én?!

—Sokkal több a becsületed neked, mint nekem!

—Hogyhogy?!

—Te még ugyanis nem ellenkeztél a csiszi királynővel, Darbilla! Hidd el, én nagyon szeretlek! - és simogatni kezdte a lány tarkóját. Végül Darbilla fáradtan lehunyta a szemét, és fejét Hariz ölébe hajtotta, de nem aludt el, csak nézett szomorúan a kabin falára, bár ott épp semmi érdekes látnivaló nem akadt.

S egy óránál is hosszabb ideig így maradtak, végül a többiek már nagyon aggódtak Hariz miatt, Trixmi tehát kinyitotta az ajtót, belesett, és igencsak elámult azon, amit látott!

—Hát ez...?! - hebegte kérdően.

—Sehová nem küldheted el Darbillát, Trixmi! Darbilla nem megy ki a partra! - szólt határozottan Hariz.

—De... de...

—Ez a szerencsétlen kislány nem bűnöző, csak egy rémült gyermek! Nem is igen tudta hogy mit csinált. Nem lett volna szabad egyedül hagynotok, hiába kérte, vagy legalábbis kellett

volna hogy valaki az ajtaja előtt maradjon! Ami velem történt, a legkevésbé sem az ő hibája! Különben is, megérdemeltem amit kaptam, minek ellenkeztem a csiszi királynővel!

—Ebben van valami... de Darbilla akkor is ártott egy csiszinek...

—Igen, és mi csiszik is ártottunk neki! Trixmi, tudom hogy most megint egy nővel ellenkezem, de én vagyok a legérdekeltebb fél az egészben!

—Te megbocsátottál neki?

—Nincs mit megbocsátanom. Nem is haragudtam rá egy pillanatig sem.

—De Darbilla nem akar csiszi lenni.

—Szerintem már egészen más a véleménye.

—Mit szólna ehhez Darbilla? - kérdezte Trixmi.

—Nem tudom... Hariz azt mondta hogy szeret... nem tudom hogy ezt elhihetem-e... mert ha senki nem szeret, akkor jobb a halál is... pedig kéne hogy szeressen valaki, mert ezután még én sem szeretem önmagamat...

De továbbra is úgy feküdt, hogy arca Hariz ölébe volt hajtva, és semmi jelét nem mutatta, hogy szándékozna megmozdulni.

Trixmi felsóhajtott, melljük lépett, leguggolt, és megsimogatta Darbilla arcát.

—Te szegény! Hát nem megmondtam neked már, hogy itt a csiszik közt mindenki szeret mindenkit?! Látod, most bizonyítékot is kaptál rá! Mit gondolsz, ugyan hol még egy helyen történhetne meg veled, hogy akibe tövig beleszúrsz egy kést, az még ahelyett hogy meg akarna ölni téged, azt mondja hogy szeret, és még küzd velem azért, hogy itt maradhass?!

—De te már biztos nem szeretsz!

—Jaj, nem ilyen egyszerű ez, Darbilla! Én még akkor is szerettelek, amikor ki akartalak küldeni a partra! Hát nem mondtam-e hogy csak tegyenek ki, de ne bántsanak?! Szerettelek én akkor is, de úgy hittem, nem vagy közénk való!

—És... és most?

—Most is szeretlek. És nagyon remélem, beleszoksz majd a mi életformánkba.

—Segítek neki! - szólalt meg Hariz. —Kérlek tétess egy ágyat ide az enyém mellé, Trixmi, amíg visszatérünk Níkába, hadd aludjon mellettem, legyen ez az ő kabinja is! Tökéletesen megbízom benne!

—Azt hittem Bézsiaival lakik majd.

—Ugyan! Azt elhiszi, hogy Bézsia szereti. De neki most rám van szüksége!

—Nehéz elhinni hogy szerettek, azután, amit Szpülbüvürttel tettetek! - mondta Darbilla.

—Ha hiszed, ha nem, az is azért történt épp így, mert mi csiszik alapvetően még a barbárokat is szeretjük! Egyszer majd megérted, kicsikém... nem szeretjük őket annyira mint magunkat, természetesen, de valamennyire még őket is...

—Igaz ez, Hariz? - kérdezte Darbilla, mintha valamiért Harizt, a „bűnbánó bűnöst” tartaná a legmegfellebbezhetetlenebb döntési fórumnak.

—Igen, ez pontosan így van! Valóban, egyszer majd te is megérted! - válaszolta komolyan Hariz, még bólintott is, bár ezt Darbilla nem láthatta, és megsimogatta a kislány arcát. Majd ezt mondta:

—Még nekem is sok tanulnivalóm van a csisziktól, Darbilla, hidd el, minden úgy van ahogy mondják! Mert, például, tényleg iszonyú dolog egy háború! Ami veled történt, az is azt bizonyítja. A háború iszonyú! Én épp mostanság kezdek rájönni, emiatt, hogy miért nem szeretik a csiszik a Szörnyeteg hajót! Valóban, már én sem látom olyan szépnek, mint eleinte...

Az ágyat be is hozták a csiszik, és letették Hariz ágya mellé.

—Még sosem aludtam egy szobában egy férfival... - motyogta ezt látva zavartan Darbilla. — Tudom, furcsa és nevetséges hogy szégyenkezem emiatt... azok után... de... nem tehetek róla...

—Megígérem hogy kizárólag akkor lepkézem veled, ha te is úgy akarod! Sőt, ha te kezdeményezel! - mondta ünnepélyesen Hariz. —A lepkézés, az a csiszik választékos kifejezése, és azt a bizonyos dolgot jelenti.

S most Tuliána lépett Darbilla mellé.

—Darbilla, én nem bánom ha lepkézel Harizzal, de nagyon szépen kérlek, tényleg ne öld meg! Mert azzal nagyon rosszat tennél nekem! Tudod, én behnoti vagyok, és leselejtezték, a csiszik a vízből húztak ki! És nem is vagyok szép. De Hariz szeret engem, és én is nagyon szeretem őt, és ugye nem akarsz megfosztani tőle! Én azt hiszem élni sem tudnék nélküle!

—Jaj! Jaj dehogy is! Ne haragudjatok rám! - azzal Darbilla már nem is sírt, hanem szinte elbőgte magát, ráborult Tuliánára, és akkor Tuliána is elkezdett sírni, és már együtt zokogtak. Trixmi nézte őket egy darabig, majd így szólt:

—Azt hiszem ezek után tényleg nem kell már attól félni, hogy Darbilla valami csúnya dolgot művel!

Valóban nem kellett ettől tartani, már csak azért sem, mert Darbilla hirtelen kijelentette, hogy megtiszteltetésnek érezné ha Tuliána őt a barátnőjének tekintené, Tuliána biztosította róla hogy máris annak tartja, erre Darbilla megkérdezte Harizt, hogy ha netán Tuliána is beköltözne hozzá, volna-e kifogása ellene? Hariz mondta hogy igazán semmi, bár a kabin három főre már kicsit kicsi, de ő boldogan vállalja e kényelmetlenséget, mert szereti a női szépséget, s örül is ha két önzetlen ápoló lesz állandóan mellette. Erre aztán Tuliána boldog mosolyt villantott fel, és szólt, hogy „máris hozom az ágyneműmet!”, s elrohant. Nagyon örült hogy Darbilla szóba merte hozni az ő ideköltözését. Tulajdonképpen régóta szeretett volna együtt lakni Harizzal, mert titokban majdhogynem a feleségének tartotta magát, de eddig nem mert előhozakodni e kéréssel. Íme, haszna is lett Darbilla merényletének! Darbilla e kérését szinte úgy tekintette, mint amivel jóvá tette Hariz megtámadását.

Ezt látva Trixmi megpuszilta Darbillát, s megnyugodva elment.

Volt dolga ügyis! Mert mostanára már kezdett némelyik behnoti magához térni a szexmámból. Ezt kiválóan lehetett látni távcsővel a hajóról is, mert természetesen a kikötő környékén is előfordult ez. Persze nem mindegyikkel: mert bár a csiszik szere minden behnotira hatott, de azért nem egyformán. Előbb ocsúdott az, aki kevesebbet szívott be a permetből, vagy akinek a szervezete némileg ellenállóbb volt.

Mindegyikük arcán a legmélyebb undor volt látható, s tökéletes értetlenség. Nem értette, miként csinálhatott ő ilyesmit, s mi lelte a többieket is – akik közül némelyek még javában pározottak. No persze: nekik senki nem magyarázta meg, hogy mi okozta átmeneti örületüket! Akadtak olyan párok is, ahol a férfi magára eszmélt, a nő nem, abbahagyta hát gyorsan a népszaporulat érdekében folytatott ügyködését, s a nő más férfit kellett keressen magának. De ez még mindig jobb volt a fordított esetnél, mert bizony nemegyszer megtörtént az is, hogy a nő tért előbb magához, igyekezett lelökni magáról a férfit, de az nem hagyta, vagy ha sikerült is ez a nőnek, a még mámor alatt álló férfiak egykettőre megrohanták, és szabályosan megerőszkolták.

Persze a dolgok természeténél fogva ennek hamar vége lett. A szexbomba hatása néhány másodperc alatt szállt el, hagyott el valakit, s mind többen lettek józanok. Ezek közül sokan segítettek is azon nőknek, akik szabadulni akartak mámoros partnerüktől. Ilyenkor bizony néhány gyilkosság is történt, számos későn ocsúdó férfit öltek meg a már kijózanodottak, ezzel talán önnön lelkiismeretfurdalásukat is csökkenteni akarták, mintegy a jó ügy érdekében végzett nemes és tiszteletre méltó buzgólkodással.

S a városban egyre magasabbra csapott a jajveszékelés. Úgy nőtt a jajgatás, ahogy növekedett a józanok száma. E jajgatásnak pedig két oka is volt. Egyrészt jajgattak a nők, mert szégyenkeztek. Jajgattak azok, akiknek valamelyik hozzátartozója szégyenében öngyilkos lett. És jajgatott mindenki, mert ahogy elszállt a szexbomba hatása, nem maradt már semmi a kéjből, ellenben igencsak érezték a háromnapos közösülés utóhatásait! Nemigen akadt olyan nő, akinek maradt volna ép bőr a hüvelyében, vagy olyan férfi, akinek hímtagja legalább kicsit is hasonlított volna a megszokottra: mindegyik csak egy vérző, bőrtelen, nyers húscsacát volt, és iszonyúan fájt minden érintésre. Ez annyira így volt, hogy egyelőre nem is a lelkiismeretfurdalás kínozza őket leginkább, hanem ez, e jeles szervük, mely annyi kéjt okozott nekik az elmúlt sok órában. Magukhoztérésük után többnyire azonnal rohantak – de nem felöltözni, hanem valami krémért és kötszerért! Erre még nagyobb vágy ösztökelte őket, mint korábban a párzásra. A

városban működő gyógyszerárakat egykettőre feltörték, s az összes sebkrémet, sebtapaszt, hintőport, kötszert kirabolták belőlük, de a kórházak is így jártak. Mindebben főleg a férfiak jártak élen. Azok sebes szervét könnyebb is ellátni, de a nők a magukéval, mert az a test bel-sejében rejtezik, nem sokat tehettek. Egy biztos: könnyű volt megkülönböztetni a még maguk-hoz nem tért nőket a kijózanodottaktól, s nemcsak abból hogy az előbbiek még pározottak, hanem abból is, hogy az utóbbiak, a józanak, kivétel nélkül széles terpeszbe rakott lábbal köz-lekedtek az utcákon: így ugyanis kevésbé fájt nekik odalent.

Trixmi szólt hogy induljanak a helikopterek. Azok a magasba szálltak, berepülték a várost, de nem szexbombát szórtak most, hanem röplapokat. E röplapokon le volt írva, hogy ami tör-tént, az a csiszík szexbombájának a hatása. Hogy Trixmi, mint a csiszík vezetője, a legenyhébb fegyvert választotta, de ezt bevetni köteles is volt, mert nem hagyhatta fogságban a társait. Hogy mindez nem a csiszík hibája, mert az evolok, s különösen Csidvoránó kormányzó kezde-ményezett ellenségeskedést velük. Leírta azt is, hogy tudomása van az evolok szokásairól, hogy a szüzességet nagyra értékelik, s ilyen nő nemigen maradhatott a városban, legfeljebb ha olyan picit gyermekről van szó, akinek egyszerűen túl kicsi még a lyuka ahhoz, hogy oda bele-férjen egy hímtag. Tehát az evolok jobb ha szakítanak az eddigi értékítéletükkel! Ha azonban valaki nő úgy érzi, hogy nincs biztonságban ezentúl a szülei haragjától, vagy úgy gondolja hogy ezentúl nem udvarolnának neki, s nem akar vénlány maradni, az jöjjön nyugodtan csi-színék, mert bárkit befogadnak! Elég ha csak eljut Osztalúria szigetre! A csiszík senkit nem vetnek meg a történetek miatt! Különösen azoknak ajánlatos ez az elmenekülés, akik tizenhat év alattiak, mert elképzelhető hogy most sok házaspár elválik, mert ugyan nemcsak a nők de a férfiak is erkölcstelenkedtek, de a férfiak amilyen igazságtalanok, mégis lehet hogy a nejüket hibáztatnák, s válás esetén gyakran leselejteznek az evol gyermekeket...

Azt is leírta a röplapokra Trixmi, hogy olyanok is jöhetnek Osztalúriára, akik nem akarnak csiszík lenni, ezek elhozhatnak onnan ingyen minden barbár holmit, s ehhez még ingyen kon-ténereket is kapnak.

Sokan felkaptak egy-egy röplapot, de kevesen olvasták el azokat a helyszínen, inkább me-nekültek, hogy falak mögé vonszolják meztelenségüket, el a kíváncsi szemek elől. Bár nem is volt olyan sok kíváncsi szem: a legtöbben nem néztek senkire és semmire, csak lehajtott fejjel, lesütött szemmel siettek vagy vánszorogtak hazafelé.

—És most mi lesz? - kérdezte Bézsia.

—Most várunk. - mondta Trixmi.

—Mire?

—Én azt hiszem, két napot várok, és arra, hogy néhányan esetleg eljönnek hozzánk, csiszínék.

—Belegondoltál-e abba, Trixmi, hogy ezek a nők minden bizonnal úgy érzik, s hozzá teljes joggal, hogy ez a szégyen és fájdalom miattatok sújtott le rájuk, s ti ezért most az ellenség vagytok? Gondolod hogy majd tömegével rohannak az ellenség közé állni, aki nekik szenvedést okozott?

—Lesznek ilyenek, ha nem is sokan. Főleg gyerekek, akiknek a szülei veszekedni kezdenek, s e gyerekek ezért félnek a leselejtezéstől. De biztos lesznek felnőtt nők is, lányok, az okosabbak közül, akik felismerik hogy ezután valóban nehéz lesz férjet találniuk. Mert lehet hogy minden férfi elismeri majd hogy ami történt, az nem az ő hibájuk, s igaz hogy a férfi is végigpározta e három napot, de amilyen nagy barmok a barbár férfiak, mégis más városból próbálnak majd feleséget szerezni. Így az okosabb nők hamar rájönnek, hogy a legbölcsebb ha közénk állnak. Ezeket tehát megvárom. A később jövők már Osztalúriára kell menjenek. S lesznek olyanok is. Úgy számolom, legkésőbb két hónapon belül tömeges lesz Szpülbüvürtből az elvándorlás, a hozzánkzarándokolás, s a jövevények főleg nők lesznek. És rengeteg lesz az olyan nő, aki bár még lány, de várandós. Az lett ettől a három naptól... és olyanok is, akik szintén várandósok, bár férjnél vannak, mert a férfiak sem teljesen hülyék, számolni tudnak, s ha úgy számítják hogy a gyerek ezen időszak körül foganhatott, akkor meglehet hogy nem akarják elismerni a magukénak... s ebben még igazuk is lesz! Csakhogy, amennyire követni tudom a barbár gon-dolkozásmódot, szerintem az itteni hatóságok úgy döntenek majd, hogy minden férjezett nő ál-tal szült gyerek a férj gyerekének lesz minősítve. Emiatt a férjek el akarnak majd válni, hogy

ne neveljék az idegen gyereket. Hihetetlenül megnövekszik majd az elváltak száma... Ha van már nagyobb közös gyerek a házasságból, akit ekkor leselejteznének, az hozzánk szökik... az elvált nők egy része is... lesznek bőven csiszínek állók, ha nem is most, de heteken belül!

Bézsia nem szólt semmit. Nem tudott. Trixmi érvelése helyesnek látszott. Végül csak ennyit mondott:

—De biztos hogy sokan lesznek még öngyilkosok, anyám csak az első volt ezek sorában, ám nem az utolsó is!

—Egészen biztos hogy lesznek ilyenek. - bólintott Trixmi is. —És tudom hogy ezek szinte mind nők lesznek, nem férfiak. De egyáltalán nem lesznek olyan nagyon sokan! Talán úgy lenne, ha nem szórjuk ki a röplapokat, de így látják hogy van menekvés: nem záródott be előttük az Élet kapuja, van egy hely a világon, ahol nem várja őket szégyen, megvetés, vagy hamis, kaján szánakozás!

—De hát akkor... akkor... lehet hogy az én anyám is... ő sem ugrott volna ki az ablakon, ha nem adom be neki az injekciót, hanem megvárom míg magához tér, míg ő is elolvashatja a röplapot... igen?! Igen?! Trixmi, mondd, mi az igazság?! - rázta meg a tekintet Bézsia.

—Nem tudom, Bézsia! - sóhajtotta Trixmi. —Nem tudom, milyen anyád vérmérséklete. Ha hajlamos gyorsan cselekedni, anélkül hogy alaposan átgondolná a dolgokat, akkor nem hiszem hogy a röplapok bármit is változtattak volna a sorsán. Ellenkező esetben viszont azt kell mondjam, sajnos te sem voltál bölcs, hogy vitatkoztál velem, hogy ellenkeztél. Tehát Hariz hibájába estél. Csisziföldön nem szoktak emberek érdemtelenül kerülni magasabb pozícióba mint mások, s az érdem alatt itt többnyire okosságot értünk. Tehát egy csizí nemcsak a királynő, de takija vagy tekije véleményét sem szokta figyelmen kívül hagyni. Te persze nem vagy hibás, mert ezt nem tudhattad. Ez inkább az én hibám. Nem kellett volna mégis odaadnom neked az injekciókat, de hát nem akartam kegyetlennek látszani a szemedben. Anyád halálát nem te okoztad, hanem én, mármint legfeljebb én, de lehet hogy én sem, mert mindenképpen megtörténik.

—Azt hiszem az utóbbi... anyám mindig nagyon indulatos volt... gyorsan cselekedett... - hajtott le a fejét Bézsia, majd így szólt:

—De többé nem ellenkezem veled, Trixmi. Mert lehetett volna másképp is...

Később újra a szeméhez emelte a távcsövet, s a mind jobban néptelenedő partot figyelte vele. Ez némi örömet okozott neki. Bár elfogadta hogy ezután ő már csizí lesz, illetve az is, de örült hogy lassanként minden visszatér a megszokott mederbe Szpülbüvürtben.

S egyszercsak felkiáltott:

—Trixmi! Ott, ott... nézd csak, ott a víztorony környékén... ott a kormányzó! Csidvoránó! - mutatott a lánynak.

—Ah! Milyen figyelmes, élesszemű vagy, Bézsia! Köszönöm neked! - ölelte át a lányt Trixmi, majd gyorsan szólt valamit csizíül, mire egy helikopter felszállt a magasba, ki a rakpartra, s pillanatok alatt máris a fedélzetre hozta a megkötözött, s még mindig meztelen, de már kijózanodott kormányzót.

—Lámcsak, ő okozta az egész bajt! Mi legyen a sorsa? - töprengett hangosan Trixmi, a sok nézelődő előtt. Mert bizony többen is körégyültek, még Hariz is.

—Szerintem engedd el, Trixmi, de vágd le a farkát, hogy többé ne élvezhessen! - javasolta fiú.

—Ugyan - szólt azonnal Bézsia, hevesen - hiszen most csurom vér a farka, ezzel talán még jót is tennénk neki! Inkább vigyétek fel a helikopterrel magasra, és lökjétek ki belőle, akkor olyan halált hal mint édesanyám!

—Nyúzzuk meg elevenen! - ajánlotta meleg, szinte emberbaráti hangon a kis Tuliána.

—Ugyan kedveském, hogy is mondhatasz ilyet csizí létedre, az hosszadalmas, undorító, az ilyesmit mi nem szoktuk... - mondta azonnal Pjóda.

—És ha ráfűjünk egy kis adagot a viszkettető permetből? - kérdezte Hariz.

—Ez már jobb ötlet, de az meg nincs a hajón kis adagokban, csak bombányi mennyiségben. - mondta Kradma.

S ekkor így szólt Trixmi:

—Én úgy vélem a legnagyobb megrázkódtatás új barátnőnket érte, Darbillát, ki oly érzékeny! Ha mindegyiktek beleegyeznek, javaslom, döntse el ő a kormányzó sorsát, azzal a kikötéssel, hogy nem kegyelmezhet meg neki!

Mindenki Darbilla felé fordult. A leány egy ideig zavartan állt, majd így szólt:

—Vigyétek el egy másik, messzi városba, ahol még nemigen hallhattak a szexbombáról. Öltöztessétek fel rendesen evol ruhába. Aztán rakjátok ki a város közepén. Jó lesz akár a főváros is... De mielőtt kirakjátok, szippantassatok vele egy jó nagy adagot ebből a gázból, ami a szexbombában van...

—Ne! Ne! Elég volt egyszer! - kiáltotta a kormányzó. —Inkább öljetek meg!

—Megnyugodhatsz, meg fogsz halni! - mondta neki Darbilla. —Hiszen mi evolok nagyra értékeljük a nők szüzességét! Tudod ugye, mi a sorsa az erőszakoskodóknak?! Forró olajban főzik meg őket, minden nap egy kis részét csak, nagyjából egy hónapon keresztül! És persze a farkával kezdik! Mit gondolsz, mi lesz a sorsod, ha ott a forgalmas utcán ledobod magadról a ruhát, és ráugrasz az első szemed elé kerülő nőre?! Főleg ha az valami kislány! Még hatalmas szerencséd lesz, ha a járókelők simán agyonvernek, mert ha elkap a rendőrség...

—Nagyon jó ötlet! - szólt Trixmi, és még cuppogott is elragadtatásában. Ez különben csiszí szokás volt. —Vigyétek, legyen minden így! - mondta a többieknek. Négy erős férfi már be is taszigálta Csidvoránót az egyik helikopterbe, s már el is repültek vele, hogy kirakják egy forgalmas nagyváros közepén...

És ezután eseménytelenül telt el az egész napjuk. Néha ugyan hírt kaptak arról hogy itt vagy ott a városban valaki kiugrott az ablakból, de ezek száma a tizet sem érte el. Bizonyára többen voltak akik öngyilkosok lettek, mert feltehető hogy némelyek a kést vagy a kötelet, esetleg mérgeket választották, de Trixmi úgy becsülte, még így is legfeljebb ötvenen lehetnek az öngyilkosok, ami egy ekkora városban majdhogynem semmiségnek mondható. Akadt persze anyagi kár is: több háztömb leégett, az egyik még javában lángolt, de a városban senki nem volt képes az oltással foglalkozni, annyira kifáradtak a háromnapos álmatlanságtól és a fokozott igénybevételtől. No meg a mozgás is nehezükre esett.

Akik persze a leégett részekben laktak, azoknak nem volt hova menniük. Némelyeknek ruháik sem voltak. Nem csoda hát, ha a csiszínek állók első hulláma ezek közül került ki! És ezek már többen voltak mint az öngyilkosok becsült száma: rögtön az első nap kétszáznál is többen jöttek hozzájuk! Igaz, ez mind nő volt, egyetlen férfit kivéve. Azon hogy nők jöttek, Trixmi nem is csodálkozott, azon már inkább, ugyan mit keres itt az az egyetlen férfi?!

Megtudta. Kiderült, hogy ez a férfi nem is volt igazi férfi, mert tökéletesnek látszó férfiassága ellenére eddig még sosem sikerült azt olyan állapotba hoznia, hogy harcképes legyen az ágyban! De íme, hála a csiszík szexbombájának, most végre igen alaposan megtudta, mi is az a nemi öröm!

—Úgy érzem - mondta - hogy ha kissé rendbejövök ott alul, ezután már én is képes leszek erre bármikor! És nálatok használhatom ezt, amikor akarom! A gyógy mód ugyan durva volt, de hatásos! És még ha tévednék is, nektek ezek szerint van szeretek, ami segíthet az ilyen problémákon! Csiszí akarok lenni!

—Lehetsz! - bölintott Trixmi, s a férfit elvezették a csiszí orvosnőkhöz.

A második nap is jöttek hozzájuk nagyjából ugyanennyien. Ekkorra már kezdett kissé a megszokotthoz hasonlítani a város, bár a kikötő környékén gyanúsán kevesen mozogtak: félték, kerültek a Szörnyeteget. A mégis a hajó felé igyekvők mind csiszík szerettek volna lenni, olyan nem akadt közülük, aki a sziget kitakarítására vállalkozott volna, de ezen Trixmi nem is csodálkozott. Nyilvánvaló, hogy most egészen más gondolatok kötik le az emberek tudatát!

—Majd jönnek olyanok is! És ha nem, az sem számít! - mondta.

A hajót nem támadták meg. Ez nehéz is lett volna, mert a csiszík minden fegyvert amit találtak, elszedtek. Néhány biztos elkerülte a figyelmüket, de ezek csak puskák, pisztolyok lehettek a házak mélyén, a kikötőt őrző ágyúkat mind leszerelték, s felvitték a Szörnyetegre. Majd Csisziföldön beolvasztják, hogy valami hasznos készüljön a fémből.

A Szörnyeteg tehát igazán biztonságban volt, hacsak valami másik városból nem tart erre egy csatahajó, de attól sem félt. Ám Trixmi a következő nap reggelén azt mondta, hogy induljanak Osztalúriába.

—Nincs már itt semmi dolgunk! - mondta. —Aki hamar tudott dönteni, már úgyis eljött hozzánk, a többiek meg tudják, hol keressenek minket! - azzal a nagy hadihajó lassan, méltóságteljesen kifutott a város kikötőjéből.

Eddig kétszer látogatták meg e várost a csiszik: egyszer a Napsugár hajó, s most másodszor a Szörnyeteg. És mindkét alkalom roppant nagy felfordulással járt. A városlakók közül nagyon sokan remélték, hogy most már örökre távol maradnak tőlük a csiszik.

Darbillának mindenesetre jót tett, hogy most már számos behnoti van a Szörnyeteg fedélzetén, akik mind sorstársai is, sőt: ő még aránylag jól járt, mert hamar megkapta az elleninjekciót, neki tehát legalább nem fáj a lába köze! És bizony az újonc csiszik közt sokat talált, akik szintúgy mint ő, vérfertőzést követtek el a két három napja alatt!

S az ember bizony olyan ocsmány fajzat, hogy ha más is szenved, mindjárt kisebbnek érzi a saját kínját is. Ez még Darbillával is így volt. Tudta ezt, de mégis megenyhült a szomorúsága. De nagyon vágyott egy kis szeretetre, sőt nem is kis de nagy szeretetre, s ezért este ezzel a javaslattal lepte meg Harizt:

—Ha összeházaszunk a három ágyat, melléd bújhatnék, én az egyik oldalról, s Tuliána is a másik oldalról!

—Remek ötlet! - bólintott máris Tuliána. És Hariz sem ellenkezett.

—De Hariz - mondta Darbilla - kérlek, nem is tudom hogyan mondjam... én szeretném érezni a testedet, én meztelenül bújnék melléd, de egyáltalán nem azért hogy lepkézzem veled! Ne is haragudj, de abból bőven volt részem korábban, s még a gondolatára is az undor fog el! Én csak azt szeretném, ha átölelnél, s így érezném, hogy nem tartasz undorítótnak, hogy szeretsz...

—Ne beszélj már erről ennyit, értelek én így is! Gyere csak és búj ide mellém! Hiszen tudod hogy szeretlek! - azzal máris átölelte a melléfészkelődő meleg női testet, s megcsókolta Darbillát a füle mögött.

Hariz másik oldalán Tuliána bújott a fiú mellé, de csak óvatosan, mert arrafelé Hariz válla be volt kötve. Ezért itt nem a fiú ölelte át a lányt, hanem Tuliána a fiút, s most ezt mondta a kis Tuliána, nagy komolyan:

—Igen, így van ez valóban! Majd megérted! Mi vagyunk a legislegcsodálatosabb, legnagyobb szerűbb nép, mert nálunk mindenki szereti a másikat! És nincs ennél boldogítóbb érzés az egész világon!

Így aludtak el.

Vége

2000. 10. 08., 19:41 — 2000. 10. 29., 09:25